

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

မဟာလူသားမောင်ဒဂို

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

မဟာလူသားမောင်ဒဂါး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၇/၂၀၀၂ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၀၈/၂၀၀၂ (၉)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊

ပထမအကြိမ်၊

တန်ဖိုး - ၃၀/-

တုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ - ဒဂုံဂိုးကေဒိုင်(ချို)တေးသံစာပေ-၁၆၉၂)

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)၊

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မင်းမြတ်သူရ

မဟာလူသားမောင်ဒဂါး

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာဝါဒပေမူဝိဝဉ်ထုတ်ဝေသည်

- ၂၉၈ မြေတောင်နှစ်စင်း
- ၃၀၈ ဝဉ္စမမြောက်မိုးနှစ်စယ်
- ၃၁၈ ရတနာကျွန်းဆကရီ
- ၃၂၈ ဂဟာဏ်တစ်ထောင်
- ၃၃၈ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၃၄၈ ငွေစန္ဒာသားကောင်
- ၃၅၈ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနတ်စွယ်
- ၃၆၈ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
- ယခုလထုတ်စာအုပ်
- ၃၇၈ မဟာလူသားမောင်ဒဂို

မင်းမြတ်သူရစ်နောက်ထွက်မည့်စာအုပ်များ

- ☐ ရွှေမျက်နှာသင်္ခါ
- ☐ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ☐ ပတ္တမြားဆန်ကျို အရိုးဖြည့်တန်
- ☐ လနတ်သမီး
- ☐ လူဝင်စားကျောင်းဆတ်
- ☐ ဓကြာရှင်
- ☐ နတ်သမီးနဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း
- ☐ လင်းနို့တောင်ကျိန်စာ
- ☐ ဆင်ပြုရှင်
- ☐ ဒေါင်းခင်းရာဇာ
- ☐ ရွှေပြစ်ငွေပြစ်စစ်နိဗ္ဗာန်

ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ

အနုညှစ်ဆိုးစကားတွေ ပြောနေပြီဆိုရင်...

သင့်ကို အကြီးအကျယ် လိမ်နေပြီဆိုတာ မယူပါနဲ့...

(ချမ်းမြေ့သရုပ်လှိုင်)

တစ်ခါတစ်ရံ

မြေလှုပ် အစိတ်အကြွေဟာ

သင့်ဘဝ ပန်းတိုင်ခရီးကို ဆုံးဖြတ်ပေးသွားတတ်တယ်...

(ချမ်းမြေ့သရုပ်လှိုင်)

သတ္တိအရှိဆုံး သူရဲကောင်းဟာ

မိမိအမှားကို ဝန်ခံတစ်ကြိမ်နိုင်သူပါ.....

(ချမ်းမြေ့သရုပ်လှိုင်)

သူတစ်ပါးကို ရယ်မောစေချင်ရင်
ကျွန်မတို့ယ်တိုင် ပျော်ရွှင်နေမှဖြစ်မှာပါ.....
(ချမ်းမြေ့သရုပ်လှိုင်)

BURMESE
CLASSIC

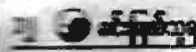
တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့၏ စည်ကားသောဈေးကြီးရှေ့တွင် ကူလီဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ခိုင်းစေမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

လူငယ်သည် ဈေးကွဲချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ခိုင်းစေမည့်သူ မပေါ်သေးသဖြင့် ဈေးရှေ့တွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူငယ်၏အနီးသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

“ဟဲ့.... ကူလီကောင်လေး၊ မြို့စွန်ကခြံကြီးကို ပစ္စည်းပို့ပေးရမယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ”

စေတနာတပေ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လူငယ်က မိန်းမကြီး၏စကားကြောင့် အလုပ်ရတော့မည်ဟု
တွေးကာ ဝမ်းသာသွားပြီး

“ဘာတွေ့သလဲရမှာလဲအဒေါ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက အနီးရှိ တောင်းကြီးတစ်
လုံးကို ညွှန်ပြ၍

“ဟော့ဒီတောင်းကို မြို့ပိုင်မင်းခြံကိုပို့ပေး၊ လမ်းမှာ အပျောက်
အရှု မရှိစေနဲ့နော်”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က တောင်ကြီးအတွင်း ပြည့်လှုံနေ
သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သားငါးများကိုကြည့်၍

“စိတ်ချပါအဒေါ် အပျောက်အရှု မရှိစေရပါဘူး”

ဟု အာမခံလိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးက ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်ထဲ
သို့ လက်နှိုက်၍

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ပြည့်လှုံနေသော တောင်းကြီး
ကိုကြည့်၍

“တစ်မူးပဲပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးသည် လူငယ်၏လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ
တစ်မူးထည့်ကာ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူငယ်သည် လေးလံသော တောင်းကြီးကို ပခုံးပေါ်သို့ ပင့်တင်
လိုက်ပြီး မိန်းမကြီးနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ မြို့ပိုင်မင်း၏ခြံသည်
မြို့ပြင်တွင်ရှိ၍ ခရီးဝေးလှသော်လည်း အလုပ်မရမှာ စိုးသဖြင့် ဓွ

တစ်မူးထက်ပိုမတောင်းပုံပါ။ မိန်းမကြီးသည် ထီးစုတ်ကြီးကို ဆောင်း၍
ရှေ့မှဦးဆောင်လျှောက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည် ပူပြင်းသော
နေရောင်အောက်တွင် တောင်းကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထမ်း၍ လိုက်ခဲ့
လေ၏။ နေသည် ပူပြင်းလှသဖြင့် လေးလံသော တောင်းကြီးကို
ထမ်းရသော လူငယ်၏နဖူးမှ ချွေးစက်တို့သည် ခြေထောက်ပေါ်သို့
ကျလေ၏။

လူငယ်သည် နဖူးမှချွေးစက်များ ခြေထောက်ပေါ်ကျခြင်းကို
ကြည့်၍

“နဖူးကချွေး ခြေမကိုကျအောင် အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ
ဒီလိုပါလား။ ဒီလောက်ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတာတောင့် ငါ့ထံ
ဟာ ဆင်းရဲတွင်းနက်လှပါလား။ တစ်နေ့ထမင်းတစ်နပ်ကိုတောင် မှန်
မှန်စားရဖို့မလွယ်ပါလား။ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ဘဝပါလား”

ဟုတွေးတောရင်း စိတ်ပျက်အားငယ်သွားလေ၏။ လူငယ်၏
ခြေလှမ်းများနွေးသွားသဖြင့် မိန်းမကြီးက နောက်သို့လှည့်၍

“ဟဲ့...ကောင်လေး၊ ဘယ်လိုလျှောက်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်
လျှောက်ပါဟဲ့၊ ကူလီအလုပ်လုပ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက် မရှိလိုက်
တာ”

ဟုပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လေရာ လူငယ်က ခြေလှမ်းကိုတုတ်နိုင်သမျှ
သွက်သွက်လျှောက်ရလေ၏။ သို့သော် မြို့ပိုင်မင်း၏နေအိမ်သည် မြို့
ပြင်၌ရှိသဖြင့် လေးလံသောတောင်းကြီးသည် လူငယ်၏ပခုံးပေါ်တွင်
စာဖြည်းဖြည်း ပိုမိုလေးလံလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် အရိပ်ရသော ညောင်
ပင်ကြီးအောက်တွင် တောင်းကြီးကိုခဏချ၍ နားရလေ၏။

ညောင်ဝင်းအောက်ရှိ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေကိုခတ်၍ သောက်ရလေ၏။ မိန်းမကြီးသည်နောက်သို့တစ်ဖန်လှည့်ကြည့်၍ စိတ်မရှည်တန်ပြင်-

“အပင်ပန်းမခံနိုင်ရင်လဲ၊ ကူလီမလုပ်နဲ့ဟေ့၊ မင်းကိုယ်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည် ရေသောက်ပြီး အနည်းငယ်အမောပြေသွားသဖြင့် တောင်းကြီးကို ပြန်ထမ်းကာ မိန်းမကြီးနောက်သို့လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။ အတန်ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းပြီးနောက် မြို့ပြင်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသောခြံကြီးရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။ ခြံရှေ့တွင် မြို့ပိုင်ဦးရွှေမြဟုသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ဂေါ်ရခါးတံခါးစောင့်ကြီးသည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။ မိန်းမကြီးက လူငယ်တက်သို့လှည့်၍

“ဒီတောင်းကြီးကို အိမ်ထဲအထိ ပို့ပေးရမယ်၊ ကဲ... ငါ အနောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခြံကြီးထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ လူငယ်သည် တောင်းကြီးကိုထမ်း၍ ခြံကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ လှပသော ပန်းခြံကိုနွဲ့ထမဦးစွာ သတိပြုမိလေ၏။ အဖိုးတန်ပန်းများဖြင့် လှပစွာ ပြုပြင်ထားသော ပန်းဥယျာဉ်ကိုကြည့်၍ ဥစ္စာနေပြည့်စုံသူများသည် ပန်းဥယျာဉ်ကိုပင် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်၍ နေထိုင်တတ်ကြောင်းတွေ့လိုက်မိလေ၏။

သူတစ်သက်တာတွင် ဤမျှလှပသောပန်းဥယျာဉ်ကို မမြင်ဘူးခဲ့ပေ။ ပန်းဥယျာဉ်၏အလယ်တွင် ခန့်ငြားသောနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှိ၏။

အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်ထိအောင်ပင် ကျောက်ပြားများခင်းကျင်းထား၏။ လူငယ်သည် လှပသော အိမ်နှင့်ခြံကြီးကိုကြည့်၍ ဤခြံကြီးတွင်နေထိုင်သူများသည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံပါရမီ တူးသူများပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောမိလေ၏။

လူငယ်သည် တောင်းကြီးကိုထမ်း၍ ရှေ့သို့ဆက်၍ မလျှောက်ဖြစ်ဘဲ အိမ်ကြီး၏အရှေ့မြေကွက်လပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ လူငယ်၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲဖိုသွားပြီး ထိုမြင်ကွင်းမှ မျက်လုံးများ လွဲမရအောင်ဖြစ်သွားလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ရှေ့ကွက်လပ်တွင် တင်းနစ်ကစားသော ကွင်းတစ်ခုရှိပြီး ကွင်းနဘေးရှိ သစ်သားခုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် လူငယ်နှင့်ရွယ်တူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးထိုင်နေလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် တင်းနစ်ဘောလုံးလေးကို တစ်ဦးတည်းလေထဲသို့ ပစ်လိုက် မမ်းလိုက်ဖြင့် လုပ်နေလေ၏။ သူမသည် တိုနဲ့နဲ့စကတ်လေးဝတ်ထားသဖြင့် ဝင်းမွတ်ပြည့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းအလှကိုမြင်နေလေ၏။

လူငယ်သည်လောကတွင် ဤမျှလှပသောမိန်းမ ရှိပါလေစဟု တွေးတောရင်း အသက်ရှူမှားမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာမူ မိန်းမကြီးကလှည့်ကြည့်၍

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ အမြန်လာလေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် မိန်းမပျိုထံမှအကြည့်ကို မလွှဲနှင့်လွှဲချင်နှင့်လွှဲ၍ အိမ်ကြီး၏နဘေးမှ မီးဖိုဆောင်သို့လျှောက်ခဲ့လေ၏။

မီးဖိုဆောင်တွင် မိန်းမကြီး သုံးလေးယောက်ခန့်အလုပ်များပြီး လူငယ်က တောင်းကြီးကိုချပြီးသောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်က

“ပန်းကန်ဆေးဖို့ လူလိုနေတယ်ဆို၊ သူ့ကိုပန်းကန်ဆေးခိုင်းလား”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်ကိုခေါ်ဆောင်လာသော မိန်းမကြီးက

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲမှာပန်းကန်ဆေးဖို့ လူမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်လုပ်မလား။ ငွေတစ်ကျပ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် ကမန်းကတန်းခေါင်းညိတ်၍

“ငွေတစ်ကျပ်ရရင်တော့ ဆေးမယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့ကုန်ကူလီထမ်းရင်တောင် ငွေတစ်ကျပ်ရဖို့မလွယ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြက်သွန်ခွာနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ထလာပြီး

“အေး... ပန်းကန်ဆေးရင်တော့ ကွဲတာရှတာမမြင်ချင်ဘူး၊ နမော်နမဲ့မလုပ်နဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ ရေစည်ကြီးထဲကရေတွေကို ဇလုံထဲကိုလောင်းထည့်ပေးပါ”

ဟုစတင်ခိုင်းစေလေ၏။ လူငယ်လည်း အိမ်အနောက်ဘက်သို့သွား၍ ရေစည်ကြီးထဲမှရေကိုခတ်ကာ ဇလုံထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးရ၏။ မိန်းမကြီးများသည် ဇလုံထဲတွင် အသီးအရွက်များထည့်၍ ဆေးကြောလေ၏။ ပြီးနောက် အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်တွင် ထင်းများနှင့်မီးမွှေးလေ၏။ လူငယ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းမကြီးများခိုင်းစေသောအလုပ်များကို မအားလပ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးရလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ လူအချို့ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်ကြီး၏

အရှေ့ခြံဝင်းထဲတွင် ကုလားထိုင်နှင့်စားပွဲများကို နေရာချထားပြီး မိုးပျံဘူဘောင်းများကို သစ်ပင်များတွင်ချိတ်ဆွဲ၍ လှပအောင်ပြင်ဆင်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

လူငယ်သည် မိန်းမကြီးများ ခိုင်းစေသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အိမ်ကြီး၏အရှင်သခင် မိန်းမလှလေးကို မြင်ယောင်နေလေ၏။ အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်သို့ မိန်းမလှလေးသည် ယောင်မှား၍ပင် ရောက်မလာပေ။

သူမသည် ချောမောလှပလွန်း၍ သူ၏စိတ်ကူးထဲတွင် မိုးနတ်သူဇာဟူ၍ပင် အမည်ပေးလိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် မိန်းမလှလေးရောက်မလာသဖြင့် မိန်းမကြီးများကို စုံစမ်းကြည့်လေ၏။ လူငယ်က

“အဒေါ် ဒီနေ့ညလုပ်ဖို့အလှူပွဲက ဘုရားကိုဆုလုပ်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမကြီးက

“ဘုရားကိုဆုမမုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မိုးနတ်သူဇာလေးရဲ့ (၁၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲလုပ်မှာဟဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် သူ၏စိတ်ကူးထဲတွင်ကြိတ်၍ ပေးထားသောအမည်မှာ မိန်းမလှလေး၏အမည်ပင်ဖြစ်သဖြင့် တဘဲတခြာဖြစ်သွားလေ၏။ လူငယ်က

“မိုးနတ်သူဇာ၊ မိုးနတ်သူဇာတဲ့လား၊ မိုးနတ်သူဇာက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ပေါ့နော်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ မိန်းမကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“မြို့ပိုင်မင်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးလေဟယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့မွေးနေ့ကို ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်တာပေါ့၊ မြို့မှက်နာဖူး သူဌေးသူကြွယ်

အခု အရာရှိကြီးတွေပဲ ဖိတ်ထားတာ "

ဟုပြောလေ၏။ လူရွယ်သည် အလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ရင်း မိုးနတ်သူဇာ၏ဘဝကို တွေးတောနေမိ၏။ သူမ၏ဘဝသည်ထူးခြားလှ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြို့ပိုင်မင်း၏တစ်ဦးတည်းသောသမီးဘဝနှင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်နေလေ၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိမိဘဝနှင့် မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားလှ၏။

လူ့ဘဝတွင် တစ်ဦးထက်တစ်ဦး ကံကြမ္မာကွာခြားမှုရှိသလို ဘဝချင်း မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားမှုများလည်းရှိ၏။

မိုးနတ်သူဇာ၏ဘဝနှင့်ယှဉ်လျှင် မိမိဘဝသည် မနိုင်းယဉ်နိုင်လောက်အောင် နိမ့်ကျလွန်းလှ၏။ လူငယ်သည် နိမ့်ပါးလှသော မိမိဘဝကို ပထမဦးစွာ စတင်သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ သတိပြုမိရာက ကြီးပွားတိုးတက်ချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် လူရွယ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများကို မြင်တွေ့ရသော်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်မလာပေ။

ယနေ့မြို့ပိုင်မင်းရဲခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးနှင့်ချောမောလှပသော မိုးနတ်သူဇာကို မြင်တွေ့ရသောအခါမှပင် မိမိဘဝ၏ နိမ့်ပါးမှုကို စတင်သတိပြုမိလာ၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်သောစိတ်များလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကုတ်များနှင့်အစိုးရအရာရှိကြီးများသည် မိုးနတ်သူဇာ၏မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြလေ၏။ လူရွယ်သည် ပန်းကန်များကို လက်မလှယ်အောင်ဆေး

ပေးရလေ၏။

ဧည့်ခံပွဲပြီးလုနီးသောအချိန်သို့ရောက်သောအခါမှပင် ပန်းကန်ဆေးခြင်းကို အနားရပြီး အိမ်ကြီး၏အရှေ့သို့ မသိမသာထွက်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်များ၏အကြားတွင် အဖြူရောင်ဂါဝန်ကလေးကိုဝတ်၍ ကြွကြွရွရွလေးသွားလာနေသော မိုးနတ်သူဇာကိုတွေ့လေ၏။ လူငယ်သည် မောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ မိုးနတ်သူဇာကို မျက်နှာမခတ်တန်း ငေးမောကြည့်၍

“ လူလိုက်တာ မိုးနတ်သူဇာရယ်၊ မင်းကိုမြင်တော့မှ ငါ့ဘဝဘယ်လောက်နိမ့်ပါးတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်တယ်၊ ဒီအတွက် မိုးနတ်သူဇာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မိုးနတ်သူဇာဟာ တို့ဘဝရဲ့ မီးအိမ်ရှင်ပါပဲ ”

ဟုရေတွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးနတ်သူဇာသည် မောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်တန့်နေသောလူငယ်ကို သတိပြုမိသွားကာ အနီးသို့လျှောက်လာသဖြင့် လူငယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက လူငယ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ နင်ဘယ်သူလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ ကျုပ်က ကျုပ်က ကူလီပါ ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ သူမက နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကူလီဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြံကြီးထဲကို ရောက်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။ လူငယ်၏စကားကြောင့် မိုးနတ်သူဇာက

“ ခြေ... ပန်းကန်ဆေးဖို့ခေါ်ထားတာကိုး၊ နင် ညစာမစားရသေးဘူးပေါ့ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းခါ၍
“ နေပါစေ၊ မစားတော့ပါဘူး၊ ပန်းကန်တွေဆေးပြီးရင် ပြန်တော့မယ် ”

ဟုငြင်းဆန်လေရာ မိုးနတ်သူဇာက

“ ဒို့... ငါ့မွေးနေ့မှာ ဘယ်သူမဆို တစ်ခုခုစားပြီးမှပြန်ရမယ်၊ မစားဘဲ ဘယ်သူမှ မပြန်ရဘူး ”

ဟုအမိန့်ပေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ ငါဆိုရင်လဲ ခြံနောက်မှာ ထမင်းစားပြီး ပြန်မယ်လေ၊ သွားတော့မယ်နော် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနတ်သူဇာက လူငယ်အား စူးစိုက်ကြည့်၍

“ နင်စားရင် ဒိမ်းရှေ့မှာ စားရမယ်၊ နောက်ဖေးမှာ မစားရဘူး၊ လာ... ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့ ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ လူငယ်သည် မီးရောင်စုံများလင်းထိန်နေသော လူကုတ်များ၏အကြားသို့ မိမိ၏ စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများနှင့် မဝင်ရဲသဖြင့် တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်းဖြစ်နေလေ၏။

မိုးနတ်သူဇာက အနောက်သို့လှည့်ကြည့်၍

“ ယဲ့... လာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတာလဲ ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် မိုးနတ်သူဇာ၏ အနောက်မှ ယိုယိုလေး လိုက်ပါလာလေ၏။

မိုးနတ်သူဇာသည် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပိုင်းကြီးတွင် လူငယ်ကို ထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း လူငယ်၏ အရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် မွေးနေ့ညခွဲပွဲရှိ လူကုတ်များသည် ဖျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

မိုးနတ်သူဇာ၏အနီးသို့ မြို့ပိုင်ကြီးနှင့်ဖုန်း ရောက်ရှိလာပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ ဟင်... သမီးဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက မြို့ပိုင်ကြီးကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်၍

“ ဒယ်ဒီ သမီးမွေးနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြို့ပိုင်ဆိုးသောလူကြီးက လူငယ်က မယုံနိုင်တန်ဖြစ်ကြည့်၍

“ နေပါဦးသမီးရယ်၊ ဒီစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီခြံထဲရောက်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက လေသံတီးတိုးဖြင့် ရယ်သော၍

“ ဒယ်ဒီတို့သိရင် သိပ်အံ့သြသွားမယ်၊ သူက ဒီမြို့က ကူလီ

ကောင်လေးလေး၊ ဒီနေ့သမီးမွေးနေ့မှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ ခြံထဲကို ရောက်နေတယ်။ သမီးမွေးနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်လို့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကူလီကောင်လေးနဲ့ ညစာအတူစားဖို့ စီစဉ်ရတာပဲ။

ဟုပြောလေရာ မြို့ပိုင်မင်းသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ငါ့သမီးကတော့ စံမဲ့ကွာ၊ လုပ်သင့်တယ်မလုပ်သင့်ဘူး။

မစဉ်းစားဘူး။ စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ဇွတ်လုပ်တာပဲ။ သမီးကို ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေက ကဲ့ရဲ့မှာကိုမစိုးရိမ်ဘူးလား။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ မကောင်းမှု လုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့ သမီးမစိုးရိမ်ပါဘူး။ ”

ဟုပြောလေရာ အေးဆေးဟန်ရှိသော မိုးနတ်သူဇာ၏မိခင်က

“ သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ။ ကဲ... သမီးညစာ စားရင် စားတော့လေ၊ ဗိုက်ဆာနေရော့မယ်၊ ကူလီကောင်လေးလဲ စားလေ။ ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ဟင်းမျိုးစုံလင်လှသော ထမင်းဝိုင်းကိုကြည့်၍ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသော်လည်း ဟိုဟင်းကို နှိုက်ရနှိုင်းနိုး၊ ဒီဟင်းကိုနှိုက်ရနှိုင်းနိုး ပြစ်နေလေ၏။

မြို့ပိုင်သမီး၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသော လူကုန်တန်းများသည် မြို့ပိုင်သမီးနှင့် ဆင်းရဲသားကောင်လေးတစ်ယောက် ညစာစားသောက်ကြပုံကို တအံ့တဩကြည့်ရှုကြလေ၏။

ထိုအခါ သူတစ်ပါးအတင်းကိုပြောရန် ငါသနာထုံသော လူကုန်တန်းမကြီးနစ်ဦးက

“ ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်၊ မြို့ပိုင်သမီးလုပ်ပြီး ဈေးထဲက ကူလီနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း အဝူ့စားနေတယ်။ ”

ဟုကဲ့ရဲ့လေရာ ကျန်သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကလည်း

“ ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ မြို့ပိုင်သမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ မထောက်ကိုယ်နဲ့အဆင့်မတူတဲ့သူနဲ့ ထမင်းအတူ စားရတယ်လို့ ကြံစားပေါင်တော် ”

ဟု ကဲ့ရဲ့လေ၏။ မိုးနတ်သူဇာကမူ သူမကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သူများကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် လူငယ်၏ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်ပေါင်ကြီးတစ်ချောင်း ခပ်ထည့်ပေးပြီး

“ အားမနာနဲ့ကောင်လေး၊ နှင် ဗိုက်ဆာနေတယ်မဟုတ် လား၊ အားပါးတရသာ စားပေတော့ ”

ဟုပြောလေတော့၏။ လူငယ်သည် ပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်လာသော ကြက်ပေါင်ကြီးကို ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် ထိုးလေရာ ကြက်ပေါင်ကြီးသည် ပန်းကန်ထဲမှ ချော်၍ ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကြက်ပေါင်ကြီးကို ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ဇွန်းဖြင့်ဖဲ့ရန်ကြိုးစားပြန်၏။

မိုးနတ်သူဇာသည် ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော လူငယ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောတာ

“ ဟဲ့... ဇွန်းခရင်းမကိုင်တတ်ရင် ဘေးမှာချထားပြီး လက်နဲ့သာ အားရပါးရစားပေတော့ ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ထိုအစီအစဉ်ကိုသဘောကျ၍ ဇွန်းခက်ရင်းကိုချကာ လက်ဖြင့်ပင် နယ်ဖတ်စားသောက်လေတော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သူတစ်ပါးအတင်းကို ပြောရန် ဝါသနာ
ထုံသော မိန်းမကြီးများက အမျိုးမျိုးပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လေ၏။

မိုးနတ်သူဇာက လူငယ်စားသောက်နေပုံကို သဘောကျဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“အဲဒီလို အားပါးတရ စားစမ်းပါ။ နင့်နာမည် ဘယ်လို ခေါ်
သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ကြက်ပေါင်ကြီးကို ဖဲ့ရင်း

“ကျုပ်နာမည် ဒဂီး”

ဟုဖြေလိုက်လေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်
၍

“ဒဂီး ဒဂီး နာမည်က အထူးအဆန်းပါလား”

ဟုရေတွက်ကာ ဒဂီး၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းလျာများကို ပြည့်လှုံ
နေအောင် ခပ်ထည့်ပေးလေ၏။

ဒဂီးဆိုသော လူငယ်သည် ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း စိတ်
လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် အားပါးတရ မစားနိုင်ရှာပေ။ ဒဂီး၏ဘဝတွင်
ယနေ့ညသည် အထူးခြားဆုံး ညတစ်ညဖြစ်၏။

မိုးနတ်သူဇာကဲ့သို့ ချောမောလှပ၍ အဆင့်အတန်းမြင့်မား
သော မိန်းမလှလေးနှင့် ညစာအတူစားဖြစ်မည်ဟု သူတစ်သက်တွင်
အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးခဲ့ချေ။

သူသည် အစားအစာများ၏ အရသာကိုမခံနိုင်ဘဲ ခမ်းနား
ကြီးကျယ်သော မွေးနေ့ပွဲကြီးတွင် သူ့အားလျှောင့်ပြောင်နေသူများနှင့်
စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း စားသောက်နေသော မိုးနတ်သူဇာကို ကြည့်၍

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချမှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ယနေ့မှစ၍ လူချမ်းသာဖြစ်အောင် ကြိုး
စားမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် လူချမ်းသာတစ်ယောက် မဖြစ်ဖြစ်ရန် ကြိုးစား မည်ဟု
အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ အားအင်သတ္တိများ ဝင်ရောက်
လာ၏။

မိုးနတ်သူဇာ၏ရှေ့တွင် မဝံ့မရံဖြစ်နေသော စိတ်ဓာတ်များ
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အစားအစာများကို လက်စသတ်အောင် စား
သောက်၍ မိုးနတ်သူဇာ၏ မျက်နှာကို ဝံ့ဝံ့ရဲရဲကြည့်ကာ

“ဒီနေ့ညဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အထူးခြားဆုံး ညတစ်ညပါပဲ။
မိုးနတ်သူဇာနဲ့ ညစာအတူစားခွင့်ရတဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ဒီညစာ စားပွဲကြောင့်ပဲ ကျုပ်ဘဝဟာ အကြီးအကျယ်ပြောင်း
လဲခဲ့ရပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးနတ်သူဇာ၏လှပသော နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်း
စက်သွားပြီးလျှင် ဒဂီးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရှင်ဘဝမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
ပြောင်းလဲမှုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက ရင်ကိုကော့၍

“ကျုပ်ဘဝကို ဒီနေ့ကစပြီး ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကျုပ်ဘဝဟာ အရင်တုန်းက မြို့မှာ အနှိမ်ခံစားခံ
နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကိစ္စကို ယောင်လို့တောင် မတွေ့

သော အပေခဲ မိုးနတ်သူဇာနဲ့ ညစာစားသောက်ခွင့်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘဝဟာ အလွန် နိမ့်ပါးပြီး ဆင်းရဲတွင်းနက်တာ သတိပြုမိခဲ့တယ်။ လူစင်စစ်ဖြစ်ရန်နဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ နေစရာ စားစရာမရှိ စားရခဲ့မဲ့သောက်ရမဲ့နဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့ည မွေးနေ့ညခွဲပွဲကြီးကိုရောက်မှ နတ်ဘုံနတ်နန်းလို ခမ်းနားတဲ့ဘဝတွေကို သတိပြုမိခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်ဘဝရဲ့ နိမ့်ပါးမှုတွေ လူစဉ် မမီတာတွေဟာ ပိုမိုပေါ်လွင်လာတယ်။ နောက်ပြီး မိုးနတ်သူဇာလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမမျိုးကို အရင်က ကျုပ်မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ မိုးနတ်သူဇာ ကိုမြင်တော့မှ ချောမောလှပခြင်းဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်စားမိခဲ့တယ်။ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမမျိုးကို ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ တစ်နေ့ နေ့မှာ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လဲ ခိုင်မာလာတယ်။ ဒီစကားတွေပြောနေတာ မိုးနတ်သူဇာ ကို မရိုးသားတဲ့သဘောနဲ့ ပြောနေတာပဲဟုတ်ဘူးနော်။ မိုးနတ်သူဇာ ဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ပါ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့သူပါ။”

ဟဲ့ရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြလေရာ မိုးနတ်သူဇာသည် တအံ့တဩ နားထောင်နေရာမှ ပြီးယောင်သန်းလာပြီး ဒဂါးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်၍

“ ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကို အားအင် သတ္တိတွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီးဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တာ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ရှင်အောင်မြင်မှာသေချာတယ် ”

ဟု အားပေးစကားပြောခဲ့လေ၏။

ဒဂါးက လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍

“ ကြိုးစားမှာပါ။ မိုးနတ်သူဇာ၊ လူချမ်းသာတစ်ယောက် မဖြစ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမှာပါ ”

ဟုပြောရင်း မိုးနတ်သူဇာကို နှုတ်ဆက်ကာ ရင့်ကိုကော့၍ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မွေးနေ့ပွဲကြီးမှ ထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ဝေန်စာ အကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ထွေးစံမြေင်း

ရန်ကုန်မြို့၊ လိပ်စု၍ ဆေးသင်္ချာပါသည့်။

ဒဂိုင်းသည် ညစဉ်အိပ်စက်ရာ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ စားသောက် ဆိုင်ကြီးအနောက်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဒဂိုင်းသည် စားသောက်ဆိုင်အနောက်သို့ ဝင်ရောက်သွား သောအခါ ၎င်းနှင့်အတူအိပ်စက်လေ့ရှိသော တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်း ရောက်ရှိနေပြီး

“ဟေ့ကောင်ဒဂိုင်း၊ မင်းဒီနေ့နောက်ကျနေပုံထောက်တော့ ပွပေါက်တိုးနေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုရေရွတ်လေရာ ဒဂိုင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ပွပေါက်တိုးလာတယ်၊ ပွပေါက်မှ နည်း နည်းနောနောပွပေါက်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အကြီး

အကျယ်ပြောင်းလဲသွားမဲ့ ပွပေါက်ဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ဒဂိုင်း၏ စကား ကြောင့် တစ်ခဏရယ်မော၍

“ဟဲ့ဟဲ့... မင်းစကားက အဆန်းပါလား၊ လေသံကိုနားထောင် ရတာလဲ အရှင်လတ်လတ် စကြဝတေးမင်းဖြစ်ခဲ့သလား အောက် မေ့ရတယ်၊ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြစမ်းပါဦးကွာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂိုင်းက မြို့ပိုင်မင်း၏ ခြံကြီးတွင် မွေးနေ့ ညွှန်ပွဲကျင်းပပုံမှ အစပြု၍ မိုးနတ်သူဇာဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် အတူ ညစာစားသောက်ခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ၏။

သူ၏ဘဝကို အကြီးမားဆုံး တိုးတက်ပြောင်းလဲစေသော စိတ် ဓာတ်များ ဝင်ရောက်လာပုံကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ ဒဂိုင်း၏စကားကို တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက အစအဆုံးနားထောင်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... မင်းက ငါထင်တဲ့အတိုင်း အရှင် လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်ခဲ့တာကိုးကွ၊ မိုးနတ်သူဇာလို မိန်းမလှ လေးနဲ့ ညစာအတူစားသောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုက နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ ကြီးပွား တိုးတက်ချင်စိတ်တွေ ဝင်ရောက်လာတာပဲ၊ ဒီမှာဒဂိုင်း လူတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးက ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲကွ၊ စိတ်ဓာတ်မရှိသရွေ့ လူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်နေပါစေ၊ မကြီးပွားနိုင်ဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ လူတော် တွေရှိနေတာ တွေ့ဖူးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ တော်သားတော် ပေမယ့် အောင်မြင်ကြီးပွားမှုမရှိဘူး၊ အဲဒါဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်

မြင်းပြွန်မဂ္ဂလို့ပဲ

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍ နားလေည်တန်မြင့်

“ လူတိုင်းဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်ကြတာပေါ့ဗျာ။ မကြီးပွားချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ။ လူတွေဟာ လက်ရှိဘဝထက် မြင့်မားတဲ့နေရာကို ရောက်ချင်ကြတယ်။ ကောင်းကောင်းနေချင်ကြတယ်။ ကောင်းကောင်းစားချင်ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ညံ့တဲ့နေရာမှာ မနေချင်ကြပါဘူး။ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟားဟားဟား... မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်က မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားချင်ကြတယ်။ မင်းလဲ အရင်တုန်းက ဈေးကူလီလုပ်နေပေမယ့် တတ်နိုင်ရင် ဟောဒီစားသောက်ဆိုင်လို ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ လူတွေဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အမှန်တကယ်ကြီးပွားတိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိကြဘူးကွ။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါးနှစ်အတွင်း ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားမှု မရှိဘူးဆိုရင် ရေထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိကြဘူး။ ကြီးပွားတိုးတက်မှုမရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ညီမျှတဲ့သူတွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး ကံကြမ္မာကို အပြစ်ပုံချကြတယ်။ လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကံကြမ္မာဟာ အရေးပါတယ်ဆိုတာတော့ လက်ခံပါတယ်။ အခြေအနေ အချိန်အခါ မသင့်သေးရင် မိုးပျံအောင်

ကြိုးစားနေပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကို လူလုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ လူလုပ်လို့ရတာက ရည်မှန်းချက်ခိုင်ခိုင်မာမာထားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက စိတ်အားတက်ကြွလာပြီး လက်သီးဆုပ်၍

“ ရည်မှန်းချက်က သိပ်ခိုင်မာတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကြီးပွားတိုးတက်အောင်လုပ်ကိုလုပ်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းက ရယ်မော၍

“ လူတွေဟာ ဘဝမှာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ကို ကြာရှည်ထိန်းမထားနိုင်ဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ဟာလဲ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းပျောက်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ကို ရေရှည်မှာ မပျောက်ကွယ်သွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားဖို့လိုတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ဟာ ကျုပ်ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြီးပွားကို ကြီးပွားရမယ် ”

ဟုကြိုးငါးလိုက်လေတော့၏။

မုမုမုမုမုမုမုမုမု

ဒဂီးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် အိပ်ရာမှထလေ၏။ သူသည် ယနေ့မှစ၍ လူမျမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် မရမနေ ကြိုးစားမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် စိတ် ဓာတ်တက်ကြွနေလေ၏။ သူ၏အနီးတွင် အိပ်စက်နေသော တရုတ် ဘိန်းစားအမိန်းမှာ မရှိတော့ပေ။

၎င်းအလုပ်လုပ်ရာ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ပွဲရုံကြီးသို့ သွားရောက် နှစ် ပြုဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် ကူလီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန် ဈေးရှိရာသို့ထွက် လေ၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင် ယခင်နေ့များနှင့်မတူဘဲ အားမာန်သတ္တိများ ဝင်ရောက်နေလေ၏။ ဈေးအနီးတွင်ထိုင်နေကြသော ဘဝတူ ကူလီ

ကလေးများကို ကြည့်၍ ၎င်းတို့နှင့်မိမိသည် ဘဝချင်းခြားနားခဲ့ပြီဟု စိတ်ကြီးဝင်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ဒဂီးကိုခေါ်ယူသွားပြီး ဈေး အတွင်းဝယ်ယူထားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မြင်းလှည်းရှိရာသို့ သယ်ပို့ခိုင်းလေ၏။ မိန်းမကြီးသည် ဒဂီးအား အခကြေးငွေ အဖြစ် ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးသဖြင့် ဒဂီးသည် ဘိန်းမုန့်တစ်ပြားဖိုး ဝယ်ယူစား သောက်ပြီး ရေအိုးစင်မှရေကို အဝသောက်လေ၏။

ဗိုက်ပြည့်သွားသောအခါ ဈေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလုပ်ပေး မည့်လူကို စောင့်ကြိုရင်း တစ်နေကုန် လမ်းသလားနေလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ကူလီထမ်းခ ပိုက်ဆံတစ်မူးရရှိလေ၏။

သူသည် မူးစေ့ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၎င်း တစ်စုံ တစ်ရာကို အလေးအနက်စဉ်းစားလေ၏။ ယနေ့မှစ၍ သူဌေးတစ် ယောက်ဖြစ်ရန် မရမနေကြိုးစားမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အားအင်သတ္တိများ ဝင်ရောက်လာသော်လည်း တစ်နေကုန်အလုပ် လုပ်ပြီးနောက် ခါတိုင်းနေ့ကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်မူးသာရသဖြင့် ဖတ်ပျက်သွားလေ၏။

တစ်နေ့လျှင် ပိုက်ဆံတစ်မူးမျှ ရရှိပြီး သူဌေးဖြစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝေခွဲမရသောစိတ်ဖြင့် ညအိပ်ရာနေရာသို့ ပြန် ခဲ့လေ၏။ စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏အနောက်တွင် တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းရောက်ရှိနေပြီး အမိန်း ၁

“ လာဟေ့၊ သောင့်ကဲလောင်းလေး ဒီနေ့ပွဲရုံက တောက် ဆူးရလို့ မင်းအတွက် ခေါက်ခွဲကြော်ဝယ်လာတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်

အံ့တူတူစားကြတာပေါ့ကွာ”

တုတ်ခေါ်သောအခါမှပင် ဒဂီးသည် ညစာမစားရသေးမှန်း သတိရလေ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဈေးအနောက်ဖက်ရှိ ဆင်းရဲသားများ စားသောက်လေ့ရှိသော နှစ်ပြားတန်ထမင်းဆိုင်ကလေးတွင် စားသောက်နေကျဖြစ်၏။

လူ၏ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေ၍ ထမင်းစားရန်ပင် မေ့လျော့နေခြင်းဖြစ်၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ဒဂီးကိုကြည့်၍

“အလို မင်းမျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ ညတုန်းကတော့ ထောင်ကဲဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်အားတွေ တက်ကြွနေလိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ညတုန်းက ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်တက်ကြွနေတယ်၊ ထောင်ကဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လို့လဲ ကြွေးကြော်ခဲ့တယ်၊ ဝါပေမဲ့ ဒီနေ့ညနေကျတော့ ကျုပ်စိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်ကျသွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက နားမလည်ဟန် ဖြစ်ကြည့်၍

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံတစ်မူးကိုပြ၍

“တစ်နေ့ကုန် ကူလီထမ်းပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံလေး၊ ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ဘယ်လိုလုပ် ထောင်ကဲဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီပိုက်ဆံတောင် ညစာမစားရသေးလို့ လက်ထဲမှာကျန်နေတာ”

“မကြားပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အပျိုကြီးလင်နောက်လိုက်ပြေးလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးတာဆိုသောလူငယ်က

“ဟဲဟဲ၊ ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ လင်နောက်လိုက်ပြေးတာကမှ တော်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျန်လူငယ်များက သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။ မိုးတာက ရယ်မော၍

“အပျိုကြီးဟာ နတ်ပွဲတွေဘာတွေ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်တစ်ယောက်က

“သိပါတယ်ကွာ၊ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်ဟာ နတ်ကနားပွဲရှိတယ်ဆိုရင် သူ့ရှေ့ဆုံးကပါ၊ ဈေးဝယ်သူတွေ အထင်ကြီးအောင် ဘုရားစာအုပ်ကြီး တကိုင့်ကိုင်နဲ့၊ ပါးစပ်က ပွစိပွစိရွတ်နေတဲ့အကျင့်လဲရှိတယ်၊ တကယ်တော့ အပျိုကြီးဟာ တရားမရှိပါဘူးကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးတာဆိုသော လူငယ်က

“ဟဲဟဲ... ဝါပြောမဲ့အကြောင်းက ဒါပဲကွာ၊ အပျိုကြီးဟာ နတ်တွေကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာကနေ သဒ္ဓါလွန်တော့ တဏှာကွဲဆိုသလို နတ်ကတော်ကိုဖိုးစိန်နဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်ကွာ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်လေးများက အလွန်အံ့သြဟန်ဖြင့် ဟာခနဲ အော်ဟစ်ကာ

“ဟာ... နတ်ကတော်ကိုဖိုးစိန်ဟာ မိန်းမလျာကြီးပါ၊ အပျိုကြီးနဲ့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

တုရေရွတ်လေ၏။ ဖိုးတာဆိုသောလူရွယ်က

“ လူတွေအားလုံးဟာ ဒီလိုပဲထင်ကြတယ်ကွ၊ နတ်ကတော်ကိုဖိုးစိန်တာ မိန်းမလျာကြီးဆိုတော့ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်ဆီ အချိန်မတော် ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို ဘယ်သူမှ သံသယမဖြစ်ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ မစိမ်းလက်ရဲ့အမေကြီးဟာ သူ့သမီး ညဉ့်အတော်နက်တဲ့အထိ ပြန်မလာတော့ မိန်းမလျာကိုဖိုးစိန်အိမ်လိုက်သွားတယ်၊ အိမ်ကိုလဲရောက်ရော လူသံသူသံမကြားရတာနဲ့ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး အိမ်ခန်းထဲကိုချောင်းကြည့်တော့ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်နဲ့နတ်ကတော်ကို ဖိုးစိန်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ဇာတ်လမ်းကို တွေ့ရတာပဲကွ၊ ဒီတော့မှ အပျိုကြီးရဲ့အမေကြီးဟာ သူ့သမီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို နတ်ကတော်ကိုဖိုးစိန်ဆိုမှာ စောက်တိုမယ်ရ လုပ်ရတဲ့ ဖိုးလုံးကသိတယ်၊ ဖိုးလုံးနဲ့ ငါ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က မြို့ပြင်မှာ ထန်းရည် သွားသောက်ကြတယ်လေ၊ ဖိုးလုံးက ထန်းရည်မူးတော့ ဒီ အကြောင်းတွေကို ငါ့ကိုအကုန်ပြန်ပြောပြခဲ့တယ်၊ အပျိုကြီးမစိမ်းလက်ကတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်လုပ်ဖို့ ဖိုးလုံးကိုတောင်းပန်ပြီး ပုဆိုးတွေ၊ အင်္ကျီတွေ တောင် လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတယ်ဆိုပဲကွ ”

ဟုပြောလေရာ စကားဝိုင်းကို နားထောင်နေသော ပေါက်စ ဆိုသောလူငယ်က

“ အဆိုရင် ငါလဲ သတင်းတစ်ခုပြောပြမယ်၊ မြို့မျက်နှာနဲ့ သူဌေးကြီးဦးမြင့်ဦးနဲ့ သူ့တူမ မဝင်းအကြောင်းပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်များသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်ကြ

လေ၏။

ဒဂါးသည် ၎င်းတို့၏စကားကို ရှေးယခင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ အရေးမရှိ အဖတ်မရစကားများကို နားထောင်၍ အချိန်မဖြုန်းတီးလိုသဖြင့် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဒဂါးသည် ယနေ့မှစ၍ အလုပ်ကိုကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင် ပြီး အချိန်ကို အကျိုးမဲ့ဖြုန်းတီးခြင်းမပြုဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ သူ သည် ဈေးထောင်တွင်ထိုင်၍ အလုပ်ပေးမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေ လေ၏။

ခဏအကြာတွင် တောင်းကြီးတစ်လုံးကို သယ်ပို့ရန် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် တောင်းကြီးကို ထွမ်းကာ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မိန်းမကြီး၏အိမ်အတွင်းသို့ပင် မညည်းမညူပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကူလီများသည် ထိုကဲ့သို့တောင်းကြီးမျိုးကို သယ်ပို့ခိုင်းလျှင် ခြံဝင်မှာပင် ချပေးတတ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်က အိမ်တွင်းသို့ သယ်ပို့ခိုင်းသောအခါမှပင် အင်တင်တင်နှင့်ပို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိ၏။ မိန်းမကြီးက ဒဂါးကို သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ နောက်ဆိုရင် သယ်စရာရှိရင် နင့်ကိုပဲ သယ်ခိုင်းတော့မယ်၊ ဒီပြင်ကောင်လေးတွေဆိုရင် သိပ်တွက်ကပ်တာပဲ ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ဒဂါးသည် အလုပ်ကြိုးစားမှုကြောင့် ပထမဦးဆုံး ချီးမွမ်းခံရသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။

သူသည် ထိုနေ့က အလားတူပင် အလုပ်ကိုကြိုးစားပမ်းစား

လုပ်ကိုင်သောကြောင့် အလုပ်ရှင်များ၏ သဘောကျခြင်းကိုခံရလေ၏။
ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ အတင်းအဓမ္မခိုင်းတွင် အချိန်မဖြုန်း
ဘဲ နေသဖြင့် အလုပ်များပိုမိုရရှိလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက သူ့ကိုဆီး
ကြိမ်

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်။ ဒီနေ့အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ခေါင်း
ညှိတ်၍

“ဒီနေ့ အတင်းအဓမ္မခိုင်းမှာ သွားမထိုင်တဲ့အတွက် အလုပ်
တွေပိုလုပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် စားပြီးသောက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
တစ်မူးကျန်တယ်။ လူတွေကလဲ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပေးလို့ကျုပ်ကို
ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ဒေါ်ကြီးငွေရဆိုရင် ကျုပ်ကို
ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေတောင် ကျွေးလိုက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက သဘောကျ
ဟန်ဖြင့်ရယ်မော၍

“အလုပ်အပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ရိုးရိုးသားသားကြိုးစား
လုပ်ရင် ဘယ်သူမဆို ဒီလိုဆုလာဘ်မျိုးကို လက်ငင်းရတတ်တယ် ကွ
ဒါကြောင့် ကြိုးပွားချင်တဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လောက်နိမ့်ပါးတဲ့
အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရပါစေ အလုပ်အပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး
ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်သင့်တယ်။ ဒါဟာ အောင်မြင်ကြိုးပွား
ဖို့အတွက် ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းပဲ။ ဒီနည်းဟာ အခြေခံကစပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေ့ကျင့်ပေးတဲ့သဘောပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ

အောင်မြင်ကြိုးပွားချင်တယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံးအလုပ်က ကိုယ့်ရဲ့
လက်ရှိအလုပ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးကြိုးစားစား
လုပ်ကိုင်ပါ။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ချီးမွမ်းမှုတွေကို
ခံရလိမ့်မယ်။ ချီးမွမ်းမှုတွေကို ရရှိပြီးဆိုရင် အောင်မြင်မှုနဲ့ နီးစပ်ပြီလို့
သာမှတ်ပေတော့။ နောက်ပြီးတော့ အောင်မြင်ဖို့အတွက် စိတ်ရှည်ရှည်
မယ်၊ ရေရှည်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရမယ်။ အလွန်အင်မတန်ကတူးသူတွေကလွဲလို့
ဘယ်လိုလူမှ ချက်ခြင်း လက်ငင်း အောင်မြင်မှု မရနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်ခေါင်း ညှိတ်၍

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ထူးခြားတာတစ်ခုပြောချင်သေး
တယ်။ အောင်မြင်ကြိုးပွားဖို့ မရမနေကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဟာ ရွယ်တူလူငယ်လေးတွေနဲ့ မတူ
တော့သလိုပဲ။ စိတ်အားလဲ တက်ကြွလာတယ်။ သူတို့နဲ့ကျုပ်ဟာ
ရက်ပိုင်းအတွင်း အများကြီးကွာခြားသွားသလိုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ရယ်မော၍

“တကယ်တော့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲသွားလို့ မာန
စိတ်ဖြစ်တာလာကွ။ လူဟာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အရည်အချင်းတစ်ခုကြောင့်
မာနမာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ပညာရှိတဲ့သူတွေလဲ ပညာမာနဖြစ်တယ်။
ဥစ္စာရှိတဲ့သူကလဲ ဥစ္စာမာနရှိတယ်။ အလှရှိတဲ့သူကလဲ အလှမာန
ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်မှာ ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတာ။ ဘာဆိုင်လို့မာန
စိတ်ဖြစ်ပေါ်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက

“ပစ္စည်းဥစ္စာရှိမှ၊ အလှူရှိမှ မာန်မာနရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူတွေဟာ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်လဲ မာန်မာနစိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်၊ ငါဟာ သူတစ်ပါးနဲ့မတူဘူး၊ ငါ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ သူတို့နဲ့နှိုင်းယှဉ်လို့မရဘူး၊ ငါဟာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ မရမနေကြိုးစားမဲ့လူဆိုပြီး မာန်မာန စိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်ကွ။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် သူ၏ရင်တွင်းကို ထိုးဖောက်မြင် သလိုရှိသွားပြီး တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းကိုလည်း လွန်စွာအထင်ကြီး သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂီးသည် ဈေးကူလ်အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်လာလိုက်ရာ တစ်လအတွင်း ထူးခြားမှုများကို သိသိသာသာ တွေ့ရလေ၏။ ဈေးလယ်ခေါင်ရှိ ကုန်စုံတိုင်ကြီး၏ပိုင်ရှင် မခင်ကြည် သည် သွက်လက်ချက်ချာသော ဒဂီးကို သဘောကျသဖြင့် သူမ၏ ဆိုင်အလုပ်များကို ခိုင်းစေသည့်အခါတိုင်း ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ သာကူ နို့ထမင်း စသည်တို့ကိုကျွေးမွေးလေ၏။

ဈေးအတွင်းရှိ အခြားသောဆိုင်များကလည်း ဒဂီးကိုခေါ်ယူ၍ ခိုင်းစေရန် ဆန္ဒရှိကြလေ၏။ ဒဂီးသည် အခြားသော ကူလီလူငယ် လေးများနှင့် သူတစ်ပါးအတင်းကိုပြောဆို၍ အချိန်မဖြုန်းတော့သဖြင့် အားလပ်ချိန်များစွာရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက

“အားလပ်ချိန်တွေကို အသုံးချဖို့အကောင်းဆုံးကတော့ ဗဟုသုတရှိမဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုခြင်းပဲကွ၊ စာအုပ်တွေကို ရွေးချယ်

ဖတ်ရှုဖို့တော့ လိုအပ်တယ်ကွ၊ စာအုပ်တိုင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် မကောင်းဘူး၊ အချို့သောစာအုပ်တွေဟာ ဖတ်ရင်အချိန်သာကုန်ပြီး အတွေးအခေါ်ဗဟုသုတ မရတာများတယ်၊ တကယ်တော့ အတွေး အခေါ် ဗဟုသုတရမဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုစဉ်ရတာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကောင်းတယ်၊ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူဟာ စာအုပ် တွေက အထောက်အကူတွေအများကြီးရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ် တွေဖတ်ပြီး စာအုပ်ထဲက ရစရာတွေကို ယူနိုင်ဖို့ကြိုးစာရမယ်၊ မယူ နိုင်ရင်တော့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး မျက်မှန်ထူလာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ အချို့သောလူတွေက စာအုပ်တွေအများကြီးဖတ်ပြီး ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရလာတယ်၊ အကြောင်းအရာအချက်အလက်တွေကို အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရကြဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက် မှောက်ကြုတ်၍

“ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ စာအုပ်မဖတ် လို့မဖြစ်ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းခါ၍

“စာအုပ်တစ်အုပ်မှမဖတ်ဘဲ အောင်မြင်ကြီးပွားနေတဲ့လူ တွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ်ကွ၊ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် အဓိက လိုအပ် ချက်က စာအုပ်ဖတ်ခြင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ နှမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရည်အချင်းတူတဲ့ သူနဲ့စဉ်းဆုံရင်တော့ စာပေဖတ်ရှုပြီး ဗဟုသုတများတဲ့ သူက ပိုပြီးသာ နိုင်တယ်ကွ။”

ဟုပြောရာအင်းက သေချာစွာနားထောင်၍

“အဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး အားလပ်ချိန်တိုင်း အတွေးအမြင်၊ ဗဟုသုတရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂိုးသည် ကူလီအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ် ကိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်များ၌ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေရာ ဗဟုသုတ များ အတော်အသင့် စုံစုံလင်လင်ရရှိလေ၏။

သူသည် သုံးလခန့်အတွင်း ကူလီအလုပ်ကို သူတစ်ပါးစိတ် ကျေနပ်လောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးသဖြင့် သူ့အား နှစ်သက်သူများပြား လာကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ဈေးအတွင်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် မခင်ကြည်က ကူလီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ သူမ၏ဆိုင်တွင် ကူညီရောင်းချပေးရန် ပြောဆိုလေ၏။ ဈေးအနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်ဦးသိန်းကြည်ကလည်း သူ၏ဆိုင်တွင် စားပွဲတိုးလုပ်ရန် ပြောဆိုလေ၏။ ထို့အပြင် သံဖြူဆိုင်မှ ဦးတလတ်နှင့် ဘိန်းမုန့်သည်အသေါ်ကြီးကလည်း ဒဂိုးကို ခေါ်ယူ ထား သေးသည်။

ထိုကိစ္စများကို တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းအား ပြန်လည်ပြော ဆိုလေရာ အမိန်းက

“အလုပ်ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ခြင်းဟာ အောင်မြင်ကြီး ပွားဖို့ ပထမခြေလှမ်းဆိုတာ မင်းယုံကြည်လာပြီမဟုတ်လား။ မင်းကို ကူလီအဖြစ် ခိုင်းစေတဲ့သူတွေဟာ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက် ခြာခြာနဲ့ အလုပ်ကို မခိုမကပ်ဘဲလုပ်ပြတော့ မင်းရဲ့အရည်အချင်းတွေကို

သတိပြုမိလာတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို သူတို့အလုပ်တွေမှာ ခေါ်ယူ အသုံးပြုဖို့ စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် ကိုယ့်တာဝန် ကျန်ရဲမက ဖောက်သည်တွေကို စိတ်ကျေနပ်အောင် အထူးစွမ်းဆောင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်ကွ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သွက်သွက် လက်လက် လုပ်ဖို့ကြိုးစားပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ၊ ခိုးရိမ် သောကတွေကို အလုပ်ထဲကို ယူမလာရဘူးကွ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ၊ စိုးရိမ်သောကတွေဟာ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကူးစက်တတ်တယ်။ မင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ဆက်ဆံ တဲ့သူဟာလဲ မသိမသာ စိတ်ဆင်းရဲသွားတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှု တွေလျော့နည်းသွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်ချင်တဲ့သူတွေ ဘာ အမြဲပျော်ရွှင်ဖို့ကြိုးစားပါ။ ရင်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကိုယ့် ရဲ့မပျော်ရွှင်မှုတွေကို အလုပ်ခွင်ကို ယူမလာပါနဲ့”

ဟုပြောလေတော့၏။

ဒဂိုးက

“အမြဲပျော်ရွှင်နေချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက

“လူဟာ အမြဲတမ်းတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒထားတဲ့လူကတော့ ပျော်ရွှင်မှု ပိုများလိမ့်မယ်။ အကောင်းမြင်ဝါဒသမားဟာ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ရုံမကဘူး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လဲ သူတစ်ပါးထက်ပိုပြီး ယုံကြည်မှုရှိတတ်တယ်။ နောက်ပြီး အကောင်းမြင်စိတ်ထားတဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်ရာမှာ အပျက်ဘက်က တွေးဘဲ အကောင်းဘက်က တွေးလို့ ပိုပြီးအောင်မြင်မှုရလာတတ်

တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို အလုပ်ခိုင်းတဲ့သူတွေကလဲ သဘောကျလာတဲ့အတွက် သူတို့အလုပ်တွေမှာ ဖိတ်ခေါ်ပြီး လုပ်ကိုင်စေခဲ့တယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ တကယ်တော့ ဒီမေးခွန်းဟာ ငါ့ကိုမမေးဘဲ မင်းကိုယ်မင်းမေးခွန်းထုတ်ရမှာကွ။ မင်းဟာ ငါ့ဆီက အကြံဉာဏ်တွေတောင်းပါများတော့ ကိုယ့်ဘာသာမေးခွန်းမထုတ်တတ်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရှာပြီးလျှောက်ရမှာကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ ကောင်းပါပြီ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘာသာ မေးခွန်းထုတ်တတ်အောင် ကြိုးစားတော့မယ် ”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားက-

“ အောင်မြင်ချင်တဲ့သူဟာ တိုးတက်မှုလမ်းကို အချိန်အားတိုင်း စဉ်းစားနေရမယ်။ မျက်စိနားကို အမြဲဖွင့်ထားရမယ်။ အချိန်တိုင်း အခါတိုင်းမှာ တိုးတက်မှုလမ်းကို ရှာဖွေနေသူဟာ တစ်နေ့တော့ လမ်းတွေမှာ အမှန်ပဲကွ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ဒဂိုးသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူ့ဘဝရှေးရေကို စဉ်းစားလေ၏။ ကူလီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း ရသမျှငွေများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းရန် ကြိုးစားရမည်လော။

ကူလီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ကုန်စုံဆိုင် (သို့မဟုတ်) လက်ဖက်ဆိုင်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရမည်လောဟု တွေးတောမိလေ၏။

သို့သော် ထိုအလုပ်နှစ်ခုစလုံးကို လုပ်ကိုင်ရန် ဆန္ဒမရှိတော့သဖြင့် အစ်ဂျစ်တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ချင်စိတ်များ ခြုံငုံပေါ်လာလေ၏။

တစ်ရွာမပြောင်း သူ့ကောင်းမဖြစ်ဟူသော စကားနှင့်အညီ

တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ချင်၏။ သူ၏အကြံကို တရုတ်
ဘိန်းစားအမိန်းအား ဖွင့်ပြောသောအခါ အမိန်းက

“ မင်းစကားကို မှန်၏ မှား၏လို့ မပြောချင်ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရင်တော့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မနေနဲ့တော့။ ဒီအရပ်ကထွက်ပြီးရင်
အရေးကြီးတဲ့စကားသုံးခွန်း မှာလိုက်မယ်။ နံပါတ်(တစ်) ကိုယ်
ဘဝတိုးတက်မဲ့လမ်းကို အခါမလပ်ရှာဖွေနေရမယ်။ နံပါတ်(နှစ်)
ကြိုးကြိုးစားစားအလုပ်လုပ်ရမယ်။ နံပါတ်(သုံး) အချိန်ကို
မဖြုန်းတီးရဘူး။ အားလပ်ချိန်တိုင်း ဝဟုသုတရမဲ့စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်း၏စကားများ
ကို လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း လေးနက်စွာကတိပြုလိုက်လေ၏။

ဒဂိုးသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းနှင့်
ခင်မင်သူများကို နှုတ်ဆက်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သော
မြို့ကလေးကို ခွဲခွာခဲ့လေတော့၏။

သူသည် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့သော လောရီကားကြီး၏ခေါင်းမီး
မှ မြို့ကလေးကို ကြည့်ကာ သူဌေးကြီးဖြစ်မှပြန်လာမယ်ဟေ့ ဟုပြော
ကြော်လိုက်လေတော့သည်။

ဒဂိုးသည် လောရီကားကြီး၏အမိုးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်
အိပ်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို တွေးတောနေမိ၏။ သူ၏အိပ်ထဲတွင်
ကူလီအလုပ်ကိုလုပ်၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုဆောင်းထားသော ငွေ ၅၀
ကျပ်နှင့် အဝတ်အစားတစ်စုံ နှစ်စုံသာပါရှိ၏။

သူ၏ဘဝရှေ့ရေးတိုးတက်ကြီးပွားရန် ငွေ ၅၀ ကျပ်နှင့်စတင်
ရပေတော့မည်။ လောရီကားကြီးသည် မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သော အခါ
ကားပေါ်ရှိ ကုန်များကိုချလေ၏။

ဒဂိုးသည် ကုန်များကို ကူလီများနှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်း၍ ချပေး
လေ၏။ ထိုအခါ ကူလီအုပ်စုထဲမှ ၎င်းနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်တစ်ဦးက အနီး
သို့ရောက်လာပြီး

“ ဘယ်ကိုခရီးဆက်မှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစား လိုက်ပြီး
“ ရည်မှန်းချက် မယ်မယ်ရရမရှိဘူးကွ၊ ခြေဦးတည့်ရာကို
သွားနေတာပဲ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ဒဂါး၏ပခုံးကိုဖက်၍
“ ဒါဆိုရင်လဲ ငါတို့မြို့မှာ ပျော်သလောက်နေပါလားကွာ၊
မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ခင်တာနဲ့ဖိတ်ခေါ်တာနော် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် ရွယ်တူလူငယ်လေး၏ ပြုံးရွှင်သော
မျက်နှာကို သဘောကျ၍ ထိုမြို့တွင် ဆော့နေထိုင်ရန် သဘောတူ
လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် လူငယ်၏ပခုံးကိုပြန်ဖက်၍

“ မင်းတို့အိမ်က ငါလိုက်နေရင် သဘောတူပါ့မလား ”
ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က တဟားဟားရယ်မော

၍
“ ငါ့မှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရှာစားပြီး
မြို့စွန်ကခြံမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတယ်၊ မင်းလိုက်လာရင် သိပ်ပျော်
သွားမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် လူငယ်၏စကားကိုအံ့သြသွားပြီး
“ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူတွေနဲ့နေကြလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါလူငယ်က
“ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်းနေတာပေါ့ကွ၊ အသီးအနှံ

တွေစိုက်ပျိုးပြီး မြို့ပေါ်တက်ရောင်းတယ်၊ ဒီနေ့မြို့ထဲကို ပစ္စည်းဝယ်
ရင်းနဲ့ ကူလီမရှိလို့ လူလိုနေတာနဲ့ ကူလီဝင်ထမ်းပေးတာကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် မင်းက ကူလီမဟုတ်ဘူးပေါ့ ”
ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကူလီစစ်စစ်တော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးမှာ
အခက်အခဲတွေ့နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ကူညီ
လုပ်ကိုင်ပေးကြတယ်၊ ဟောဒီပွဲရုံက ပိုင်ရှင်လူကြီးက ငါနဲ့ ခင်တယ်ကွ၊
သူဟာ ဒီနေ့ညနေ ကုန်လာချရင် ပွဲရုံမှာ ကူလီတွေ မရှိတဲ့အတွက်
စိတ်သောက်ရောက်နေရှာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကူလီ မရှိတာကို ပူမနေပါနဲ့၊
ကျွန်တော် ကူလီလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး လုပ်အားဝင်ပေးတာကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် ပျော်ရွှင်တတ်ဟန်ရှိသော လူငယ်
၏စကားကို သဘောကျသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပွဲရုံပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးရောက်ရှိ
လာပြီး

“ ပြုံးချို့၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော် ”
ဟုပြောလေရာ ပျော်ရွှင်တတ်သောလူငယ်က

“ မစားတော့ဘူးဦးလေး၊ ခြံထဲမှာ ထမင်းတွေချက်ပြီးသား
ရှိတယ်၊ အသီးအနှံတွေနဲ့ ကုလားဟင်းချက်စားမလို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ
ဒွဲ့ရုံက အာလူးနည်းနည်းသာပေးလိုက်ပါ ”

ဟုတောင်းလေ၏။ ထိုအခါ ပွဲရုံပိုင်ရှင်လူကြီးက အာလူးများ
ဆိုသာမက ငါးခြောက်ပြားများကို ပေးလေ၏။

ဒဂါးသည် ပြုံးချိုနှင်လိုက်ပါသွားလေ၏။ ပြုံးချို့သည် လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ဟန်ရှိပြီး သိချင်းကိုယ်စီညည်း၍ မြို့ပြင်သို့ ထွက်
ခဲ့လေ၏။

ပြီးချိန်သည် တံအိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါ ညစာ
ကုလားဟင်းချက်ရန်အတွက် အာလူး၊ ကြက်သွန်များကို အခွံခွာခြင်း
ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ရေဆေးခြင်းပြုလုပ်လေ၏။ ဒဂီးသည်
၎င်းနှင့်အတူ ငါးခြောက်များကို ရေဆေးပြီး အတုံးငယ်လေးများ
လှီးဖြတ်ပေးလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ကုလားဟင်းကျက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အသင့်ပြုတ်
ပြီးသား ဘဲဥများကို အခွံခွာ၍ ကုလားဟင်းထဲသို့ ထည့်လေ၏။
ကုလားဟင်းကျက်လုနီးပါးအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ဂေါ်ရင်ဂျီ
မဆလာကို ခပ်လိုက်ရာ ကုလားဟင်းရနံ့မွှေးပျံ့လာပြီး စားချင်စဖွယ်
ဖြစ်လာ၏။

ဒဂီးသည် ဗိုက်ဆာနေသောကြောင့် ကုလားဟင်းနှင့်ထမင်း ကို
မြန်ရှက်စွာစားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ညမှောင်
ရီသန်းလာသဖြင့် ပြုံးချိုက အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီးကို ထွန်းညှိလေ၏။
ထိုအခါမှပင် ပြုံးချိုက ဒဂီး၏ပခုံးကိုဖက်၍

“မင်းဘဝအကြောင်း ငါ့ကိုနားလည်အောင်ရှင်းပြပါလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက မြို့ကလေးတွင် ကူလီ
အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်ပုံ၊ မိုးနတ်သူဇာနှင့်ဆုံတွေ့ပြီး ချမ်း
သာကြွယ်ဝချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပုံတို့ကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဒဂီး၏စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ပြီးနောက် ပြုံး
ချိုက

“ဒါဆိုရင် မင်းက လူချမ်းသာကြီးဖြစ်ချင်တာပေါ့။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဘဝရည်မှန်းချက်က ချမ်းသာတဲ့သူဖြစ်ဖို့ပဲ”
ဟုပြောလေ၏။ ပြုံးချိုက ရယ်မော၍

“ငါကတော့ မချမ်းသာချင်ဘူး၊ ပျော်ပဲပျော်ချင်တယ်၊ ရှိတာ
လေးနဲ့စားတယ်၊ အလုပ်လုပ်စရာရှိလုပ်တယ်၊ သူများတွေကို ကူညီ
စရာရှိရင် ကူညီလိုက်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက ပြုံးချို၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မင်းက လောဘမရှိဘူး၊ ငါက လောဘရှိတယ်၊ ကြီးပွား
ချမ်းသာချင်တယ်၊ သူဌေးဖြစ်ချင်တယ်၊ မင်းလို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တဲ့
စိတ်ဓာတ်လဲမရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ပြုံးချိုက ရယ်မော၍

“ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တာကတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ ကွာ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့သူတွေ ချည်းပါပဲ၊
ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ အဓိကကတော့ စိတ်ချမ်းသာ
ဖို့ပါပဲကွာ၊ ငါနဲ့နေတုန်းတော့ မင်းပျော်သလိုနေနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ဒဂီးသည် ပြုံးချို
နှင့်အတူ စိုက်ခင်းများထဲသို့ဆင်းကာ တက်ညီလက်ညီ အလုပ်လုပ်
ကြလေ၏။ ဒဂီးသည် ၎င်း၏စိတ်အားတက်ကြွနေပုံကိုကြည့်၍ ပျော်
ရွှင်သွားပြီး စိုက်ခင်းအလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

နေ့လယ်ခင်းတွင် တရားတမောအိပ်စက်၍ ညနေသို့ရောက်
သောအခါ စိုက်ခင်းထဲမှ သီးပင်စားပင်များကို ခူးဆွတ်ပြီး လှည်းကြီး
ပေါ်သို့တင်ကာ မြို့လယ်ခေါင်ဈေးသို့ သွားရောက်ရောင်းချကြလေ၏။

ဈေးဝယ်သူများသည် ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများကို နှစ်သက်ကြပြီး အားတက်သရော ဝယ်ယူကြလေ၏။ ပြုံးချို၏ဈေးရောင်းပုံကို သတိထားကြည့်ရှုသောအခါ အမြတ်အစွန်းရလိုမှုကို အဓိကမထားဘဲ ဈေးဝယ်သူများကို ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံ၍ ပိုမိုသာသာထည့်ပေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆင်းရဲသောအဘွားကြီးတစ်ယောက်က ဘူးသီးတစ်စိတ်နှင့် သခွားသီးဝယ်ယူလေရာ ပြုံးချိုက ပြီးခွာစွာဖြင့်

“ အဘွားကို ပိုက်ဆံမယူဘဲ လှူလိုက်ပါတယ်။ ဘူးသီးနဲ့ သခွားသီးပဲလား။ နောက်ဘာလိုသေးလဲ လိုချင်တာရှိရင်ပြောနော် ”

ဟုပြောလေရာ အဘွားအိုက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းများ ပို့သသွားလေ၏။ ပြုံးချိုသည် လွန်စွာကပ်စေးနဲ့ပြီး သူတစ်ပါးကို တစ်စီးလို ဟန်ရှိသော မိန်းမကြီးအား စိတ်ဆိုးဟန်မရှိဘဲ နံနပ်ပင်များကို အဆစ်ပေးရင်း

“ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးတဲ့လူတွေမို့လို့ ဒီလိုပေးနိုင်တာပါ။ စိတ်ချမ်းသာဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ အဒေါ်စိတ်ချမ်းသာသွားမယ်ဆိုရင် နံနပ်ပင်တစ်စည်းက တန်ဖိုးရှိသွားပါပြီ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဟေ့၊ သွားမယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ နပ်တို့ဆိုင်မှာ အမြဲဝယ်တာပေါ့ ”

ဟုပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ပြုံးချိုသည် တဟားဟားရယ်မောလေ၏။

မဏကြအောင် ရောင်းချပြီးနောက် အသီးအရွက်များ ကုန်စင်

သလောက်ရှိသဖြင့် ပြုံးချိုသည် တွန်းလှည်းကြီးကို တွန်း၍ဈေးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပြုံးချိုက

“ ငါတို့ ဂုရုကြီးနဲ့သွားတွေ့ကြမယ်၊ ဂုရုကြီးနဲ့တွေ့ရင် မင်းအတွက်သိပ်အကျိုးရှိလိမ့်မယ်၊ ဂုရုကြီးဟာ ငါတို့ဘဝရဲ့လမ်းညွှန်ပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် ဂုရုကြီးဆိုသူကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။ ပြုံးချိုပြောသော ဂုရုကြီးဆိုသည်မှာ ပညာရှိကြီးပင်ဖြစ်လေမလားမသိ။

ထို့ကြောင့် ဒဂါးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဂုရုကြီးဆိုတာ ပညာရှိကြီးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ပြုံးချိုက ခေါင်းခါ၍

“ ဂုရုကြီးဆိုတာ ငါတို့ကခေါ်တာကွ၊ ဂုရုကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိလို့ ဘယ်တော့မှမသတ်မှတ်ဘူး၊ ပညာတွေဟာ အမြဲတမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အသစ်တွေနောက်ကို လိုက်ရင်း သူဟာ ဘယ်တော့မှ ပညာပြည့်ဝတယ်လို့မရှိဘူးတဲ့ကွ၊ နောက်ပြီး သူဟာ ဘာကိုမှ မသိဘူးတဲ့၊ ဘာကိုမှမသိတဲ့အတွက် အကုန်လုံးကိုလဲ သိဖို့ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့စကားတွေဟာ အထူးအဆန်း တွေပါပဲကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ပြုံးချိုသည် မြို့ပြင်ရှိ ဗရပ်ပျက်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေ၏။ ဖရပ်ပျက်ကြီးတစ်ဖက်တွင် သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ၏။ ဒဂါးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဂုရုကြီးက သင်္ချိုင်းမှာနေတာလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ပြုံးချိုက

“ဂုဏ်ကြီးက သုဘရာဇာပဲကွ၊ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာမနေလို့ ဘယ်
မှာနေရမှာလဲ။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ပြီးချို့ သည်
သင်္ချိုင်းကုန်းတွင်နေသော သုဘရာဇာကြီးတစ်ဦးကို ဆရာတင်
ထားခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှ၏။

ဒဂိုးတို့သည် ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် ဂုဏ်ကြီးကိုမတွေ့သဖြင့်
သင်္ချိုင်းထဲသို့ကြည့်ရှုလေရာ အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်တွင် ကျောခိုင်းထိုင်
နေသော လူကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ကျောခိုင်းထိုင်နေသဖြင့် ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ
သော ဆံပင်များကိုတွေ့ရလေ၏။

ပြီးချို့က ထိုလူကြီး၏အနီးသို့သွား၍

“ဂုဏ်ကြီး၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုလူကြီးက လှည့်ကြည့်၍

“အထီးကျန်ဆန်တဲ့ငါ့ဘဝကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပါ။
ငါ့ဘာကြောင့်မို့ အထီးကျန်ဖြစ်နေရသလဲလို့”

ဟုပြောလေရာ ပြီးချို့က အနီးတွင်ဝင်ထိုင်၍

“သင်္ချိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေမှတော့ အထီးကျန်ဖြစ်ပြီ
ပေါ့ဗျာ၊ အထီးကျန်မဖြစ်ချင်ရင် ဂုဏ်ကြီးမိန်းမယူထားလိုက်ပေါ့၊ မိန်းမ
ယူပြီး ကလေးတွေဘာတွေမွေးရင် အထီးကျန်ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဟုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ဂုဏ်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“တစ်ယောက်တည်းနေလို့ အထီးကျန်ဖြစ်တာကို ဆိုလိုတာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်တမ်း အထီးကျန်ဖြစ်ချင်ရင် လူတွေအများ

ကြီးကြားမှာ နေထိုင်ရင်လဲ အထီးကျန်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ငါပြောတဲ့ အထီး
ကျန်ဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေရာ ပြီးချို့ကမျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဂုဏ်ကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်
လုပ်ပြန်ပြီ”

ဟုပြောဆိုလေ၏ ဂုဏ်ကြီးက ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ငါပြောတဲ့အထီးကျန်ဖြစ်
ခြင်းဆိုတာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြစ်စေ၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ်ဖြစ်စေ၊ ပညာအရာ
မှာဖြစ်စေ မြင့်မားလွန်းတဲ့လူတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ အထီးကျန်ဖြစ်ခြင်း
ဆိုတာပါ။ လူဟာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အရည်အချင်းတစ်ခုက သူတစ်
ပါးထက် ပိုမိုမြင့်မားတယ်ထင်ရင် ဘဝင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်၊
ပညာရှိတဲ့လူတွေဟာလဲ ငါဟာ လူသာမန်တွေထက် အများကြီးပို
သိတယ်၊ သူတို့သိတဲ့အတွေးအခေါ်ထက် ပိုရဲအသိဉာဏ်က သာတယ်
ဆိုပြီး ဘဝင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်၊ အဲဒီဘဝင်စိတ်ကြောင့်ပဲ တော်ရုံ
ဘန်ဂျူနဲ့ မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး၊ လူတွေဟာ သနားဖို့ ကောင်းတယ်၊
ဒါနဲ့အသိဉာဏ်မတူဘူးဆိုပြီး တဖြည်းဖြည်း လူတွေနဲ့ မဆက်ဆံဘဲ
ဆေးဆေးသွားတယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့အထီးကျန်ဖြစ်ရတာပဲ၊ ဒီနည်းနဲ့ အထီးကျန်
ဖြစ်တဲ့လူဟာ လူအုပ်ထဲမှာနေလဲ အထီးကျန်ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ပြီးချို့က ဝင်၍

“အဲဒီလိုရင် ဂုဏ်ကြီးက ပညာရှိကြီးဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတယ်
ဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ဂုဏ်ကြီးက ရယ်မော၍

“ ခါတုန်းက ဘယ်တော့မှ ပညာရှိလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူးကွာ၊ အခုတော့ လူသားမန်တွေထက်ပိုပြီး သိနေတယ်ထင်ပြီး ဘဝင်စိတ်က လေးနည်းနည်းရှိနေမလားမသိဘူး ”

ဟုပြောဆိုကာ တဟားဟားရယ်မောလေတော့၏။ ထို့နောက် ဂုရုကြီးက ဒဂါးကိုကြည့်၍

“ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တိုးလာပါလား။ ဧည့်သည်ကလဲ ငါ့လိုပဲ ဘဝင်စိတ်ရှိတယ်ပေါ့၊ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေတယ်၊ ငါ့အထင်တော့ ဒီသူငယ်ဟာ ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ်နဲ့ မြို့ကထွက်လာတာဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ပြုံးချိုကမူ အံ့သြဟန်မရှိဘဲ

“ သူ့နာမည်ဒဂါးတဲ့၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မြို့ကထွက်လာတာအမှန်ပဲ၊ ဒါနဲ့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဂုရုကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂုရုကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါကတော့ ငါ့ရဲ့ပါရမီပေါ့ကွာ၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့သူရဲ့မျက်လုံးဟာ မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်တွေနဲ့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတယ်၊ သူတို့ဟာ အရာရာကိုစူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်တတ်တယ်၊ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့ ဆန္ဒစောကြီးနေတော့ အောင်မြင်ကြီးပွားမဲလမ်းဟာ ဘယ်နေရာမှာရှိမလဲလို့အမြဲ ရှာဖွေနေတယ်၊ သာမန်လူတစ်ယောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ကြည့်ရှုစောကြီးပွားအောင်မြင်မဲ့လှတာတော့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်တဲ့ မျက်လုံး

တွေနဲ့ကြည့်တယ်၊ ဒီကောင်လေးဟာ တစ်နေ့ ကြီးပွားမှာအမှန်ပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂုရုကြီးကိုကြည့်၍

“ ဒီလိုစကားကိုကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အောင်မြင်ကြီးပွားရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မြို့ကထွက်လာတာလား၊ လက္ခဏာညသန်းခေါင်ယံမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို အရာရာဟာ မပီပိုတဝါးဖြစ်နေသေးတယ် ”

ဟုပြောလေတော့၏။

ဂုရုကြီးကဆက်လက်၍

“ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် လျှို့ဝှက် ချက်တွေရှိတယ်၊ ဒါတွေကို မင်းဘယ်လောက်သိထားသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် ရည်မှန်းချက်ခိုင်ခိုင်မာမာရှိဖို့လိုတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ရမယ်၊ အချိန်ကိုမဖြုန်းတီးရဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂုရုကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဟာ အဓိကကျတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေပေါ့၊ ငါပေမဲ့ အရေးပါတဲ့အချက်လေးတွေအများကြီးကျန်သေးတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက ဝမ်းသာအားရပြင့်

“ ဒီအချက်လေးတွေကို လမ်းညွှန်ပြပါ ဂုရုကြီး၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ဂုရုကြီးက ရယ်မော၍

“ကျေးဇူးတော် မမေ့တာ ငါ့ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လောလော ဆယ်
ပြုံးချိုနဲ့နေထိုင်ပြီး အားတဲ့အချိန်တွေမှာ ငါ့ဆီကိုလာခဲ့၊ မင်းကို ကြီးပွား
အောင်မြင်ခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတွေ နည်းနည်းစီပြောပြမယ်”
ဟုပြောလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ပြုံးချိုကျွေးမွေးသော လက်ဖက်
ရည်နှင့်နံပြားကို ခြိန်ရှက်စွာစားသောက်လေ၏။

ဝေဖန်စာ အကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇) အထောတလမ်း ကျောက်မြောင်း

ရန်ကုန်သို့ လိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဒဂိုးသည် ပြုံးချိုနှင့်ပင် လောလောဆယ်နေထိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။ သူသည် ထိုနေ့ညက အိပ်စက်၍မပျော်နိုင်ဘဲ မိုးနတ်
သူနှင့် စတင်တွေ့ဆုံပြီး ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပုံ
သတိရနေလေ၏။

မိုးနတ်သူဇာသည် သူ၏ရင်ထဲရှိ ကြီးပွားအောင်မြင်လိုစိတ်ကို
သွေးပြီး တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းက အောင်မြင်မှု၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ပြောပြပေးလေ၏။

ဟု ၇၇ကြီးကလည်း အောင်မြင်မှု၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို
ပြောပြမည်ဆို၏။

တရုတ်တိန်းစားအမိန်းနှင့်ဂုရုကြီးတို့သည် ထူးဆန်းလှ၏။ ၎င်းတို့သည် ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းစွာသိကျွမ်းကြသော်လည်း ချမ်းသာရန်မကြိုးစားကြပေ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောဘဝတွင်သာ ပျော်ရွှင်ကြ၏။

ထို့အတူ ပြုံးချိုသည်လည်း ဘဝကို တက်တက်ကြွကြွပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သော်လည်း ချမ်းသာခြင်းကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရချေ။ မိမိကမူ ကြီးပွားချမ်းသာရန် မဖြစ်မနေ ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နိုင်မာစွာ ချထားလေ၏။

ဝန်းအိမ်ကျန်ပျူတော

ကျွန်းမြို့နယ်၊ ကျောက်မြောင်းကုန်း

ဒဂုန်းသည် ပြုံးချိုနှင့်အတူ စိုက်ခင်းထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေး၏။ ၎င်းတို့သည် အားကြိုးမာန်တက်အလုပ်လုပ်တိုင်ကြပြီး တစ်ဦးနှစ်တစ်ဦး ခိုကပ်ခြင်းလည်းမရှိပေ။

ယခုခင်က ဇာတ်ရုပ်မြေမြို့ကလေးတွေ ကူလီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က လူငယ်လေးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူညီရိုင်းပင်းလိုစိတ်ရှိကာ အမြဲလိုလိုပင် ပျင်းငိုငြီးငွေ့စွာ နေထိုင်ကြလေ၏။ အလို လောဘလည်း ကြီးလှ၏။

ပြုံးချိုသည် ကူလီလူငယ်လေးများနှင့်ခြားနားလှ၏။

ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်၍ အလိုလောဘလည်း နည်းလှ၏။

ဒါးသည် ပြုံးချိုနှင့်နေထိုင်ရင်း ညနေခင်းအားလပ်ချိန်များတွင် ထာကာဆိုသံသွား၍ နှိမ့်မိုးခွက်နှင့်လက်ဖက်ရည်စယ်ယူကာ ဂူရုကြီးထံသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဂူရုကြီးသည် သချိုင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စမ်းချောင်းကလေးတွင် ရေချိုးနေလေ၏။ ဒါးကိုမြင်သောအခါ အနီးရှိကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်စေပြီးနောက်

“ ပြုံးချိုနဲ့နေရတာ ပျော်တယ်မဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒါးကခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ကဲ့ပျော်ပါတယ်။ သူဟာ၊ စိတ်ညစ်တယ်မရှိဘူးနော် အမြဲတမ်းပျော်ပျော်၍နေတာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဂူရုကြီးက ရေထဲတွင်ပစ်နေရင်းမှ

“ သူဟာ ပူပင်သောထံကို တယ်တော့မှမတွေးဘဲ ပျော်၍ စရာတွေကိုပဲ အမြဲတွေးတယ်။ လောကကို အကောင်းမြင်တတ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်စေအောင် ငါကပဲ လေ့ကျင့်ပေးသေးတာကွ၊ တကယ်တော့ လူဟာ မဖြစ်သေးတဲ့အရာတွေကို ကြိုတင်တွေးတောပြီး ပူပင်သောကလေးကတော့ အကျင့်ရှိတယ်။ တကယ်တော့ စိုးရိမ်သောစာဆိုတာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးအဆိပ်တစ်ခုပဲ။ လူဟာ စိုးရိမ်သောကကို တွေ့ပါများလို့ အကျင့်ဖြစ်ပြီ အမြဲတမ်း မကောင်းမြင်တဲ့အယူအဆကိုပဲ တွေးနေလေ့ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒါးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ပြုံးချိုက ချစ်သောကြယ်စုခြင်းကို စိတ်ဝင်စားတာပဲ။ အခုဖြစ်ရလို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂူရုကြီးက ရေထဲမှတက်လာပြီးနောက်

“ ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းကို မရမနေရှာဖွေတဲ့သူဟာ အကြောင်းအချက်နှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမအချက်က မွေးရာပါစီမံပဲ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ လူ့လောကမှာကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လောကဓံတွေရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့်ပဲ။ မင်းဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို အလိုရှိတယ်ဆိုတာက မွေးရာပါစီမံကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ လောကဓံရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့်ပဲ ”

ဟုပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ဒါးသည် မိုးနတ်သူဇာ၏မွေးနေ့ပွဲ၌ လူကုထံတို့၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံနှင့် မိမိ၏သိမ်မွေ့လှသောဘဝ ကွာခြားပုံကို ရိပ်စားမိပြီး ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို သတိရလေ၏။

သူသည် မွေးရာပါစီမံကြောင့် ချမ်းသာချင်သူမဟုတ်ဘဲ လောကဓံကြောင့် စိတ်ပြောင်းလဲသွားကြောင်း ပေါ်လွင်လာလေ၏။ ဂူရုကြီးက ဆက်လက်၍

“ ချမ်းသာချင်တဲ့သူက ကိုယ်ကိုယ့်ကိုယ် စနစ်တကျလေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ရတယ်။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒထားပြီး လောကမှာ ပျော်ပျော်၍ရှင်ရှင်နေနိုင်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ပျော်၍ရှင်နေတဲ့သူဟာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်ပြီး မျက်နှာကြီးသန့်သန့်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေရင် ကိုယ့်မျက်နှာဟာ ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး၊ ဆွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့သူဟာ လောကမှ ဘာလုပ်လုပ် သူတစ်ပါးထက် တစ်ပန်းရှုံးတယ်ကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဒါးက မျက်မှောင်ကြဲတတ်၍

“ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့သူတွေက တစ်ပန်းသာတာပေါ့နော် ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂုရုကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ရုပ်ရည်ချောမောတိုင်း တစ်ပန်းမသာနိုင်ဘူးကွ၊ အချို့သော လူတွေက ရုပ်ရည်ချောမောကြပေမဲ့ အမြဲတမ်း မျက်နှာကြီးသန်သန် မှုန်မှုန်ဖြစ်နေလို့ ဆွဲဆောင်မှုမရှိတာ မင်းသတိထားမိမှာပေါ့၊ အချို့ကျတော့ ရုပ်ရည်ချောမောမှုမရှိပေမဲ့ အမြဲတမ်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိနေတာကြောင့် ကြည့်ရတာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝပေးကံကြမ္မာအရ ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့သူတွေကတော့ တစ်ပန်းသာတာအမှန်ပါ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတွေ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေမှာ အလုပ်လျှောက်တဲ့အခါ အရည်အချင်းတူညီရင် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့သူတွေပဲ တစ်ပန်းသာလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကတော့ လူလုပ်လို့မရတဲ့ ဘဝပေးကံကြမ္မာပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေ ထိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်တဲ့နေရာမှာ အဖိုးတန်အဝတ် အထည်တွေ ဝတ်စရာမလိုပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ် စားဆင်ယင်ဖို့ကြိုးစားပါ၊ ဒါဟာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေပဲကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“ ဒီနေ့ကစပြီး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေထိုင်ဖို့ကြိုးစားပါမယ်၊ အဝတ်အစားကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ပါမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။ ဂုရုကြီးကဆက်လက်၍

“ ဘယ်လောက်ပင် အကြည့်ရဆိုးတဲ့သူဖြစ်ပါစေ၊ ရွှင်ရွှင်

လန်းလန်းနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေထိုင်ရင် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလာတတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ စကားပြောဆိုတဲ့အခါမှာ အချို့သော လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလည်တစ်ယောက်လို့ထင်အောင်ပြော ဆိုတတ်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ အောင်မြင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင် တတ်နိုင်သလောက် ရိုးရိုးသားသားပြောဆိုပါ၊ ကိုယ့်ကို သူတစ်ပါးက လူလည်တစ်ယောက်လို့ မထင်ပါစေနဲ့၊ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ အားလုံးကို တလေးကစားဆက်ဆံတတ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ချိုချိုသာသာပြောဆိုပါ၊ လူအများက ကိုယ့်ကို အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ စကားပြောကောင်းသူလို့ထင်တာထက်စာရင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုတတ်သူလို့ထင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ နောက်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်ရင် ကူညီဖို့ကြိုးစားပေးပါ၊ သူတစ်ပါးကိုကူညီပေးရင် ကိုယ့်မှာပြန်ပြီး အကျိုးရှိတတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲကောင်လေ၊ ငါပြောတာတွေကို မှတ်မိရဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏၊ ဒဂါးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်၍

“ မှတ်မိပါတယ်ဂုရုကြီးရယ်၊ လောကမှာအမြဲတမ်းရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေတဲ့အကောင်ကိုမွေးရမယ်၊ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားဆင်ယင်ရမယ်၊ စကားပြောဆိုတဲ့နေရာမှာ ရိုးရိုးသားသားပြောပြီး လူအချင်းချင်းလေးလေးစားစားဆက်ဆံရမယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်ရင် ကူညီပေးရမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဂုရုကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“သူတစ်ပါးရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီရမယ်ဆိုတာမှာ ကိုယ်
ထုတ်နိုင်ရင်လို့ ဆိုတာတော့သတိပြုပါ။ ကိုယ်တောင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို
ထိမ်းမအာကူအညီမျိုးဆိုရင်တော့ အာကူအညီမပေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ
ဒါပေမဲ့ အချို့သောလူတွေဟာ လိပ်စာမသိရဲ့ မေးရင်တောင် မဖြေချင်
တာတွေ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းကို ဒီနေ့ပြောတဲ့ အချက်တွေဟာ အောင်မြင်
ကြီးပွားဖို့အတွက် အခြေခံကျတဲ့အချက်တွေပါ။ ဒီအချက်တွေကို
လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ခပ်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေး
တစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာမယ်။ သွက်သွက်လက်လက်
ချက်ချက်ခြာခြာနဲ့စကားအပြောအဆို လိမ္မာပြီး သူတစ်ပါးကို တလေး
တစားဆက်ဆံတတ်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်
ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်သူမဆို ဆက်ဆံချင်မှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့
ကြီးပွားအောင်ဖြစ်ချင်ရင် မိတ်ဆွေကောင်းတွေရရှိ ကြိုးစားပါ။
အထီးကျန်တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်တဲ့အကျင့်ကို မလုပ်ပါနဲ့။
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းထားတဲ့သူမို့ပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက
သူတို့နဲ့တွယ်ဖက်ပြီး အချိန်ကို မဖြုန်းတီးမိစေနဲ့။ လူဟာ မိတ်ဆွေ
ကောင်းတွေရှိဖို့လိုတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မဲ့လူတွေကို သတိထားပြီးပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံပါ။ အောင်မြင်ဖို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတဲ့သူတွေဟာ
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ကြောင့် ရည်မှန်းချက်ပျက်သွားတာမျှတယ်။
သူတို့နဲ့လေးလေးစားစား ဆင်ခပ်မင်မင်ဆက်ဆံပါ။ ဒါပေမဲ့ ရည်မှန်းချက်
တော့ ပျက်မသွားစေနဲ့။ ငါ့ဟာတစ်နေ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့
လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ဘယ်တော့မှ

မပျက်စေပါနဲ့။

ဟန်မျိုးအသရာ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟန်က... မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို သတိထားပြီး
ပေါင်းသင်းပါမယ်။”

ဟုကတိမ်းလျှောက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂါးသည် ဂုရုကြီး၏သင်္ချိုင်းသို့ မကြာခဏသွား
လာရင်း ချမ်းသာအောင်မြင်ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မေးမြန်းခဲ့
လေ၏။ ဂုရုကြီး၏ပြောစကားများကိုလည်း တလေးတစားမှတ်သား
ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂုရုကြီးကဆက်လက်၍

“ဟန်က... ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်
ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုကြားခဲ့ပြီပြီ။ ဒီအချက်တွေကို အရင်ဆုံးတာဖြစ်
လို့ သင်ကြားအောင်လဲဆိုတော့ လူတွေဟာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း
တဲ့ လူမျိုးမ ခေါ်မီးသင်းဆက်ဆံပြီး တရင်းတနီး အာကူအညီပေးလို
ကြတာပဲ။ အချို့သောလူတွေဟာ ကိုယ်တဝတိုးတက်အောင် မိုးပျံ
အောင်မြင်ကြတာပဲ။ အခုပေမယ့် လူကိုမြင်တာနဲ့ ခင်မင်စရာ မကောင်းတဲ့
အတွက် ဘယ်သူ့ထဲမှ အာကူအညီမပေးလိုကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အရင်ဆုံးဆွဲဆောင်အားကောင်းအောင် လေ့ကျင့်ပေးတာပဲ။”

ဟုပြောစကားတော့၏။ ဂုရုကြီးက ဒဂါး၏မျက်နှာကိုကြည့်ရှု၍

“အောင်မြင်ကြည့်ရအောင်၊ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ အနှောင့်
အယှက်မရှိအောင် ခြိတ်ချစ်မယ်။ အချက်တော့ မိန်းမတွေပဲ။ လူဟာ
အားကောင်းတာပဲ။ အချက်တစ်လင်ကို လိုချင်တပ်မက်တဲ့ ဖိတ်ရှိ

၇၆ မင်းရဲဘိုး

တယ်၊ ဒီတာ ဂျက်စရာမဟုတ်သလို မကောင်းတဲ့စိတ်လဲမဟုတ်ဘူး။ ဒီမမေ့ ကိုယ့်ဘဝရည်မှန်းချက်မပြည့်စုံချိန်မှာ မိန်းမတွေနဲ့ ငြိစွန်းဖို့ ကြိုးစားပါနဲ့။ သံမဏိစည်းကမ်းတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး ရှောင်ကြဉ် နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မလွဲမရှောင်သာလို့ ငြိစွန်းမိရင်တောင်မှ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေကို အပျက်မခံပါနဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး အောင်မြင်ကြီး ပွားဖို့အတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေပြောလို့ပြီးပါပြီ။ နောက်ကျရင် အဓိကကျတဲ့ အချက်ကြီးတွေကိုပြောပြမယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဟာ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့ သေချာနေပါပြီ။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါး၏ရင်ထဲတွင် အားအင်သတ္တိများ ဝင် ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်များ လည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ဒဂါးသည် ပြုံးချိုနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ဂုဏ်ကြီး ၏သင်ကြားမှုများကို လိုက်နာခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဂုဏ်ကြီးက

“ ဒီနေ့ကစပြီး အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် အလွန်အလွန် အရေးကြီးတဲ့စကားတွေကိုပဲပြောတော့မယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ ကြီး ပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်တွေပါ။ ဒီအချက်တွေကို မင်းမလိုက်နာနိုင်ရင် အခြေခံအချက်တွေကို ဘယ်လောက်ပဲ လိုက်နာ ပါစေ၊ မင်းအောင်မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ လောကမှာ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပြီး ရိုးသားတဲ့လူငယ်လေးတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစနစ်ကျကျနေထိုင်ပေမဲ့ အောင်မြင်ကြီးပွားတဲ့လူထစ်ယောက် ဘဝကို ရမလာကြဘူး။ အခြေခံအချက်တွေကို လိုက်နာဖို့လွယ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ။ အချို့လဲ အခြေခံအချက်တွေကို

မွေးရာပါဒီအရာ အလိုလိုရှိနေပြီးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် အဓိကကျတဲ့ အချက်တွေကိုတော့ လိုက်နာဖို့ခက်ခဲလှတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင် ကြီးပွားဖို့ ရည်မှန်းချက်နိုင်နိုင်မာမာရှိတဲ့သူကတော့ လိုက်နာနိုင်မှာပါ။” ဟုပြောလေ၏။

ဒဂါးသည် အောင်မြင်ကြီးပွားရန် အလွန်အလွန်အရေးကြီး သောစကားများကို ကြားရတော့မည်ဆိုသဖြင့် အလွန်စိတ်အားထက် သန်နေလေ၏။ ဂုဏ်ကြီးက ဒဂါး၏အမူအရာကိုကြည့်၍ရယ်မောကာ

“ တကယ်တော့ ဒီစကားက အထူးအဆန်းတော့မဟုတ်ပါ ဘူး။ မကြာခဏ ကြားဖူးပြီးသား စကားဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့စကားကို တန်ဖိုးမထားဘူးဆိုရင်တော့ မင်းတစ်သက်လုံးချမ်းသာကြွယ်ဝမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် “ ဂုဏ်ကြီးစကားကို ကျွန်တော်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ပြောမှာ သာပြောစမ်းပါ။”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဂုဏ်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍ “ ဒီအတိုင်းပြောလိုတော့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့။ ဘဝမှာ အမြဲတမ်း သတိတရနဲ့ တန်ဖိုးထားစေချင်လို့ မင်းအတွက် လက်ဆောင်လေး တစ်ခုအနေနဲ့ လုပ်ပေးထားတယ်။”

ဟုဆိုကာ သူးကလေးတစ်ဘူးကို ယူလိုက်လေ၏။ ဂုဏ်ကြီးက သူးကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆွဲပြားပါသော ဓဉ်ဆွဲကြိုးတစ်ကိုး ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆွဲပြားလေးသည် တစ်လက်မသာသာခန့်ရှိ၏။ ဂုဏ်ကြီးက

“ဒီဆွဲကြီးလေးဟာ မင်းအတွက် ငါ့ရဲလက်ဆောင်ပေါ့ကွာ၊
 ငွေဆွဲကြီးမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ပလက်တီနမ်လို့ခေါ်တဲ့ ရွှေဖြူနဲ့လုပ်ထားတာ၊
 ဟောဒီဆွဲပြားလေးမှာ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် အလွန် အလွန်
 အရေးကြီးတဲ့ စကားလေးကို စာနဲ့ရေးထားတယ်၊ ဒီစာသားတွေဟာ
 မထူးဆန်းပေမယ့် အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက် ဒီထက် အရေးကြီးတာ
 မရှိပါဘူး၊ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက် ငါ့အနား
 ကိုရောက်လာပြီး ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် အတိုဆုံးစကား ပြောပါ
 ဆိုရင် ဒီစကားတွေပဲပြောစရာရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ဆွဲ
ပြားလေးတွင်ရေးသားထားသော စာသားများကိုကြည့်ရှုချင်စိတ်များ
အလွန်ပြင်းပြလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဂုရုကြီးထံမှ ဆွဲပြားလေးတောင်းယူ
လိုက်၏။

၇၇ကြီးက လှယ်မော့၍

“စိတ်မလောပါနဲ့ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ဒီဆွဲကြိုးဟာ မင်းအတွက်လုပ်ထားတာပါ။ ဒီဆွဲကြိုးကို မင်းလည်ပင်းမှာ တစ်သက်လုံး ဆွဲထားပါမယ်လို့ ကတိပေးရမယ်။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက လွှမ်းမြန်စွာခေါင်းညိတ်၍

“ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ ဆွဲကြိုးကိုသာဝေးစိမ်းပါ၊ ကျွန်တော်
ကြည့်ချင်လှပြီ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်၏။

ထိုဒဏ်ခံ ၇၅ ကြီးက ဒဂါး၏လက်လွှဲ ဆွဲကြိုးလေးအပ်လိုက်လေ
တော့၏။ ဒဂါးသည် ဆွဲပြားပေါ်မှ သေးငယ်သောစာများကိုစိတ်လှုပ်

ရှားစွာဖြင့် ဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ

မတကလွှား မော်ဒေါ့

စာလုပ်ကြံကုသိုလ်ကိစ္စများပြီးစားခဲ့ပြီးနောက်ပြန်လည်နေထိုင်ရန်လုပ်ပါ။
ဟူသောစာတမ်းလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ဒါါးသည် ထိုစာသား
များကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဂုဏ်ကြီး ကြံတင်ပြောထားသကဲ့သို့ ကြားဖူး
နားဝင်ပြီးသား စာသားများဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား
လေ၏။

ထိုစာကြောင်းလေးကို လိုက်နာရုံမျှဖြင့် ကြီးပွားအောင်မြင်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်မဖြစ်မိမသိလော့ဟု သံသယဖြစ်မိလေ၏။

၇၇ကြီးက ဒဂုံ၊ ဇော်အမှုအရာကိုကြည့်၍ တဟားဟားရယ်
မောတာ

“ဟားဟားဟား... ငါ့စကားကို သံသယဖြစ်နေပြီလား။ ဒီလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါးစပ်နဲ့မပြောဘဲ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ပလက်တီနမ်ဆွဲကြီး လုပ်ပြီး တစ်သက်လုံးဆွဲခိုင်းထားတာကွ။ ဒီဆွဲပြားလေးထဲက စာသားတွေဟာ မင်းရဲ့ဘဝလမ်းညွှန်ပဲ။ မင်းဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စာသားလေးတွေပဲ။ ငါက မင်းနဲ့တွေ့ဆုံပြီး သင်ကြားခဲ့သမျှမှာ ဒီစာသားတွေထက် အရေးကြီးတာ တစ်ခုမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ခန့်ကုံးစိန်ခဲလေးတွေထက် တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မှတ်ယူထားစမ်းပါ။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက ထိုစာသားများကိုမျက်မှောင်ကြတ်
မြဲဖတ်ရှု၏။

“ ဂုဏ်ကိုးရဲ့စကားကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ တုန့်ဖို
 ခိုတဲ့နဲ့ ဒီလိုမှတ်မှတ်ရရ ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီခွဲပြား

လေးထဲက စာသားလေးတွေအတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်နာပါမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂုရုကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဇီလိုမှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့အောင်မြင်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်ဟာ အဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ပေါ့တုံးပေါ့ဆနဲ့ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီးအောင်မြင်တာ လောကမှာမရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို အဆက်မပြတ် ပင်ပန်းပန်းလုပ်တိုင်း အောင်မြင်သလားဆိုတော့လဲ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ပြီး မအောင်မြင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးမချလို့ပဲ၊ ထိပ်တန်းရောက်အောင် အောင်မြင်တဲ့သူတွေဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီးအသုံးချပြီး အဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်းလုပ်လို့ပဲ၊ အချို့သောလူတွေဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးသိပ်ကောင်းတယ်၊ ခေါင်းထဲက အကြံအစည်ကောင်းကောင်းတွေထွက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို လက်တွေ့မလုပ်တဲ့အတွက် ဖြစ်မလာဘူး၊ ဆွဲပြားထဲမှာပါတဲ့ မဟာလူသားကျင့်စဉ်မှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တာကို ပေါင်းစပ်ပြီးဖော်ပြထားတာပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေရဲ့အချုပ်ကတော့ ဒါပါပဲကွာ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဒဂိုးသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ ဂုရုကြီးကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို တိတိကျကျလိုက်နာပြီး အောင်မြင်ကြီးပွားအောင်လုပ်ဖို့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဂုရုကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား မဟာလူသားမောင်ဒဂိုး မဟာလူသားမောင်ဒဂိုး၊ မင်းဟာ တစ်နေ့တော့ မဟာလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာသေချာပါတယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။ ဒဂိုး၏ရင်ထဲတွင် ဂုရုကြီး၏စကားကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွကာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာပြီး မဟာလူသားမောင်ဒဂိုးဟူသောအမည်သည် သူ၏ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့၏။

ဒဂါးသည် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးကို လည်မှာဆွဲ၍ ပြုံးချို၏
ခြံကလေးသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင် အလွန်လှုပ်ရှားနေပြီး မျှော်
လင့်ချက်များဖြင့် တက်ကြွနေလေ၏။ ခြံထဲသို့ပြန်လာသော ဒဂါးကို
ကြည့်၍ ပြုံးချိုက

“မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးကြီးဆွဲထားပါလား။ ပုံစံကြည့်ရတာ
အရင်ကနဲ့မတူဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အများကြီးရှိလာ
သလိုပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ပြုံးချို၊ ငါ့ဘဝဟာ ဒီနေ့ကစပြီး အကြီးအကျယ်
ပြောင်းလဲခဲ့ပြီလို့ထင်တယ်။ ငါဟာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် အလွန်
အလွန်အသုံးဝင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ဂုဏ်ကြီးဆီကရခဲ့ပြီ။ ဒီအတွက်

ကြောင့် ဂုဏ်ကြီးဆီကို ပို့ဆောင်ပေးတဲ့မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြောလေ၏။ ပြုံးချိုက သက်ပြင်းချ၍

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ တကယ်တော့ ဂုဏ်ကြီးဟာ
အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ မင်းကို ကြီးပွားအောင်မြင်စေတဲ့
နည်းလမ်းတွေပေးခဲ့သလို ငါ့ကိုလဲ လောကကြီးမှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေထိုင်နိုင်အောင် သင်ပြပေးခဲ့တယ်။ သူဟာ သင်္ချိုင်းမှာ သုဘရာဇာ
အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေပေမဲ့ အရာရာတိုင်းကိုသိရှိနေပြီး အလွန်တော်တဲ့
ပညာရှိကြီးပါ။ တကယ်တော့ ငါ့ဘဝဟာ အလွန်နာကြည်း ကြေကွဲ
စရာကောင်းတဲ့နောက်ကြောင်းခံစားလမ်းရှိတယ်။ ငါ့မိဘတွေဟာ
တောရွာတစ်ရွာမှာနေထိုင်တဲ့ တောသူဌေးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အသက်
၅ နှစ်အရွယ်မှာပဲ အဖေနဲ့အမေဟာ ဓားပြသတ်လို့ အသက်ဆုံးခဲ့
ရတယ်။ အဖေနဲ့အမေကို ဓားပြတွေဟာ ရက်ရက်စက်စက် ဓားနဲ့ခုတ်
သတ်တာကို ငါ့မျက်စိနဲ့တစ်အိမ်မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ
အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တတ်လာတယ်။ ငါ့မိဘတွေရဲ့စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေကို အိမ်မတန်ဖိတ်သဘောထားယူတဲ့ညွှတ် အဖေကြီး
တစ်ယောက်က အပိုင်စီးလိုက်တယ်။ အဖေကြီးမှာ သားသမီး
သုံးယောက်ရှိပြီး သူတို့အားလုံးဟာ ငါ့ကိုအနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ ငါဟာ
သူတို့ရဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်လို အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတယ်။ တစ်အိမ်လုံး
အလုပ်တွေကို ငါ့ကိုမတရားခိုင်းစေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့
ရဲ့နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်ဆိုပြီး
ရထားလမ်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သံလမ်းပေါ်ကို ဝမ်းလျှားမှောက်ပြီး
ထိုးအိပ်နေတုန်းမှာ ငါ့ကို ဂုဏ်ကြီးကတွေ့ပြီး ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ။ ဂုဏ်ကြီးက

ငါ့ကိုသန့်ရှင်းကုန်းကိုခေါ်သွားပြီး စိတ်ဓာတ်တွေပြောင်းလဲ သွားအောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့တယ်၊ ငါဟာ အရှင်တုန်းကဆိုရင် လောကကိုနာကြည်ပြီး လူတွေကိုမုန်းတီးနေတယ်၊ အခုတော့ ဂုရုကြီးရဲ့သင်ပြမှုကြောင့် လူတွေကို မမုန်းတော့ဘဲ လူတွေရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ကူညီ ဖြည့်ဆည်းပြီး ပျော်ပျော်ကြီးနေထိုင်တတ်နေပါပြီ၊ တကယ်တော့ လောကဟာ နေ့တတ်တယ်ဆိုရင် ပျော်စရာကြီးပါ။”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဒဂိုးက ပြုံးချို၏စကားများကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေမိ၏။ ဂုရုကြီးသည် ပြုံးချိုနှင့်သူ့အား ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းနှစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးနေလေ၏။

ပြုံးချိုလျှောက်သောလမ်းသည် စိတ်၏ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိသောလမ်းဖြစ်၏။ မိမိလျှောက်ရသောလမ်းမှာ ကြီးပွားအောင်မြင်သောလမ်းဖြစ်၏။

လမ်းနှစ်သွယ်သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော်လည်း အနီးရုံးဖြစ်နေသည်ဟု ဂုရုကြီးက ဆိုခဲ့ဖူး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြီးပွားအောင်မြင်မှုရရှိရန် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလေ၏။

ဒဂိုးသည် ထိုနေ့ညက ဂုရုကြီး၏မှာကြားချက်ကို စတင်လိုက်လေ၏။ သူသည် ချမ်းသာအောင်မြင်ရေးအတွက် စတင်စဉ်းစားလေ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင်အောင် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးနောက် ဘဝအောင်မြင်မှုရရှိရန်အတွက် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာမည်ဟူသော အတွေးပေါ်ပေါက်လာ၏။

သူသည် ဂုရုကြီး၏ဆွဲပြားလေးတွင် ရေးသားထားသော အလုပ်ကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအများကြီးအသုံးပြုပြီး အဆက်မပြတ် ဝင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမည်ဟူသော မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခြင်းဖြစ်၏။

ညက်ရည်ညက်သွေးအများကြီးအသုံးချရမည်ဟူသော စကား အရ ထိုနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင်အောင် အဖက်ဖက်မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ပြီးနောက် ဤမြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာရမည်ဆို သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုရ၏။

ထိုမြို့ကလေးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်လျှင် ကြီးပွားတိုးတက်ရန် လမ်းမမြင်ချေ။

ပြီးချိန် ခြံကလေးတွင် နေထိုင်လျှင် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင် နိုင်သော်လည်း ငွေကြေးချမ်းသာရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပြီးချိန်သည် ကြီး ပွားအောင်မြင်ခြင်းကို အလိုရှိသူမဟုတ်သဖြင့် ၎င်းနှင့်တွဲဖက်၍ အလုပ်လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဂုရုကြီးထံသို့သွား၍ ရှေးဦးစွာပြောပြ လေ၏။ ဂုရုကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“သေသေချာချာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီး စဉ်းစားတွေးတောပြီး ရင်တော့ နောက်မဆုတ်နဲ့တော့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ် ပေကော့ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်သန်နိုင်အောင်ကြိုးစားပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂိုးသည် ဂုရုကြီးကိုကြည့်၍

“ညက မဟာလူသားကျင့်စဉ်အတိုင်းလိုက်နာပြီး ညက် ရည်ညက်သွေးကို အများကြီးအသုံးချပြီး စဉ်းစားတွေးတောတဲ့အခါ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုရခဲ့တာပါ။ အဲဒါပဲကောင်းတာက ကျွန်တော် ဆုံး ဖြတ်ချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေဝေမှုမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယုံ ကြည်နေမိတယ်။ မှားယွင်းမှုမရှိဘူးလို့လဲထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂုရုကြီးကရယ်မော၍

“ဒါဟာ ဝါရဲမဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို မင်းယုံကြည်လက်ခံ သွားလို့ပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ဟာ ကြီးပွား အောင်မြင်ချင်ရင် လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် ဝါရဲမဟာလူ သားကျင့်စဉ်အတိုင်းသာ လိုက်နာပါ။ ကြီးပွားအောင်မြင်မှာ အမှန်ပဲကွာ၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဒီကျင့်စဉ်ထက်ကောင်းတဲ့နည်းလမ်း ကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိဘူး။ ဒီကျင့်စဉ်ကိုလိုက်နာပြီး နေထိုင်တဲ့လူငယ်တစ် ယောက်ဟာ တဖြည်းဖြည်းအဝမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာမယ်၊ မဟာ လူသား ကျင့်စဉ်ကို အသုံးချပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ကြီးပွားအောင် မြင်သွားသူရှိနိုင်သလို နှစ်ရှည်လများ ကြိုးစားရတဲ့သူလဲရှိမယ်၊ ဒါက တော့ လူလုပ်ယူလို့မရတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ မျက်နှာသာပေးမှုကြောင့်ပေါ့၊ အလွန်အောင်မြင်တဲ့သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကုန်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ကနေ နောက်ထပ်ကုန်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ဖြစ်အောင် ဖွင့်လှစ် နိုင်ခဲ့သလို မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကနေ နှစ်ဆိုင်ဖြစ်အောင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့နှုန်းဟာ အတူတူပဲလို့ မှတ်ယူရမယ်၊ ဒီလိုပဲ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားပြီး ဝင်ရောက်စားသောက်နေသလို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာလဲ လူတွေအများကြီးစည်ကားနေတယ်ဆိုရင် ဟိုတယ်ကြီးလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းဟာ တိုးတက်နေတယ်လို့ယူမှတ်ရမယ်၊ ဒီလို စကားမျိုးပြောရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရစေချင် လို့ပဲ၊ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အသုံးချပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း မအောင်မြင်လို့ စိတ်မပျက်လိုက်ပါနဲ့၊ ဒီနည်းလမ်းကို အသုံးမပြုတဲ့

လက်လျော့လိုက်မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ကြီးပွား
အောင်မြင်မယ့်နည်းလမ်းမရှိတဲ့အတွက် မင်းဟာဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ
ကြီးပွားအောင်မြင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ဟု လေးနက်စွာမှာကြားလေ၏။ ဒဂိုးက သေချာစွာနားထောင်

၍

“ စိတ်ချပါ ဂုရုကြီး။ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ထက် ကောင်းတဲ့
ကြီးပွားအောင်မြင်မှုကျင့်စဉ် မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီကျင့်စဉ်ကိုမှ
အသုံးမပြုရင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဒီလိုဘဝမျိုးက ဘယ်တော့မှတက်
မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲကြုံကြုံ မဟာလူ
သားကျင့်စဉ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲအသုံးပြုပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဂုရုကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို တိတိကျကျလိုက်နာနိုင်အောင် လဲ
ကြိုးစားပေ။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီးအသုံးချပြီး
အဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေသမှာ စကား
အားလုံးက အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီး
အသုံးချရမယ်ဆိုတဲ့စကားကို သတိထားကြည့်။ အများကြီးဆိုတဲ့
စကားဟာ ဦးနှောက်ကို များများအသုံးချရမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ။
ဦးနှောက်ကို အလျော့ပေးလို့မရဘူး။ လူ့ရဲ့ဦးနှောက်ဟာ သေသေ
ချာချာတွေးနိုင်လေ နည်းလမ်းတွေ ထွက်လာလေပဲကွ။ ဒါကြောင့်
အောင်မြင်ချင်ရင် စလိုက်ထဲကိုက နှစ်ပြီးလုပ်ကိုင်ဖို့ပြောတာ။ အလုပ်ထဲ
မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ထားတဲ့လူတွေဟာဘယ်တော့မှမကျဆုံးဘူး။
အဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလဲ သတိ

ထားကြည့်။ အလုပ်ကို လျော့တိလျော့ရဲ ဖြစ်တတ်တတ်ဆန်း မလုပ်ရဲဘူး
ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ အလုပ်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ်နဲ့ မနားမနေလုပ်ရမယ်။
သက်သာမခိုရဘူး။ လူဟာ အပင်ပန်းခံလေ တိုးတက်လေပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂိုးက မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို တိတိကျကျ
လိုက်နာမည့်အကြောင်း ကတိပြုလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဂုရုကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် နှုတ်ဆက်
ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဂုရုကြီးက ရင်ကိုကော့၍ထွက်ခွာသွားသော ဒဂိုး
၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ မဟာလူသားမောင်ဒဂိုး။ မဟာလူသားမောင်ဒဂိုး။ မင်း
ဟာတစ်နေ့မှာ ကြီးပွားတိုးတက်ပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်မှာသေချာပါတယ်
ကွာ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဒဂိုးသည် ကြီးပွားအောင်မြင်ရေးအတွက် ဤမြို့ကလေးကို စွန့်
ခွာ၍ ခရီးထွက်ရန်ကြံစည်မိ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဂုရုကြီးကို သွားရောက်
နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဂုရုကြီးက

“ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေတော့ ”

ဟုပြောကြားခဲ့၏။

ဒဂိုးသည် ထိုနေ့ညနေတွင် ပြီးချီအား မြို့မှထွက်တော့မည့်
အကြောင်းကိုပြောပြလေ၏။ ပြီးချီက အံ့သြဟန်မရှိဘဲ

“ မင်းစကားကို ငါမအံ့သြပါဘူး။ မင်းလို ကြီးပွားတိုးတက်
ခင်တဲ့ကောင်ဟာ ငါ့ရဲ့ခြံက တစ်နေ့နေ့မှာ ထွက်ခွာသွားတော့မယ်

ဆိုတာ ငါ့ရပ်စားမိပြီးသားပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ဆီမှာမင်းလို ချစ်တဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းမရှိတူးလေ။ ဒီမှာတော့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းတွေပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဒီမှာ မနေနိုင်တာမဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ တစ်ခုပဲမှာလိုက်ချင်တယ်။ ကိုယ်ချမ်းသာခြင်းနဲ့စိတ် ချမ်းသာခြင်းဟာ ဝှန်တွဲမနေဘူးကွ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဒဂါးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍နားထောင် နေပြီး

“ အေး... ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ချမ်းသာခြင်းကလဲ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းလို့ ငါထင်တယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဒဂါးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စောစောထ၍ ခြံကလေး မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ပြုံးချိုသည် ဒဂါး လမ်းတွင် စားသောက်နိုင်ရန် ထမင်းထုပ်နှင့်ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို စီစဉ်ပေးလေ၏။ ဒဂါးသည် အဝေးပြေးကားကြီးတစ်စီးနှင့်လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေ၏။ ကားကြီးသည် တအိအိ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေ ၏။ ဒဂါးသည် စည်ကားသောမြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ကား ပေါ်မှဆင်းခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအနီးတွင် တည်ရှိ ၍ စီးပွားရေးကောင်းမွန်သောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။

သူသည် မြို့ထဲတွင်လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူများစုအုံနေ၍ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ရုပ် ရည်ကြမ်းတမ်းသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် တဲအိမ်တစ်လုံး

ရှေ့တွင် ခါးထောက်၍ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။

ထိုမိန်းမကြီးက ခါးထောက်၍

“ ဟဲ့ကောင်မ၊ ငွေခင်ကို ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။ ညည်းတို့ ပေး စရာရှိတာကို အခုချက်ချင်းပေးမလား။ မပေးဘူးလား ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ မိန်းမပျိုက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့် ရှုနေသူများကို မသိမသာကြည့်၍

“ မရှိလို့ မပေးနိုင်တာပါ ဒေါ်ငွေခင်ရယ်၊ အမေ့ရောဂါကတော့ ငွေတွေဘယ်လောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ငွေခင်သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပြီး အမြန်ဆုံးပြန်ဆပ်မှာပါ။ ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ငွေခင်က ထဘီကို ပြင်ဝတ်၍

“ ဘာ... အမြန်ဆုံးပြန်ဆပ်မယ်ဟုတ်လား။ ညည်းတို့ဟာက အတိုးတောင်မှန်မှန်မဆပ်နိုင်တာ အရင်းကိုပြန်ဆပ်မယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ယုံရမှာလဲ၊ ငွေခင်တဲ့ဟေ့၊ ငါ့ကို ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။ ညီ အစ်မ သုံးယောက်စလုံး ပါးရှစ်စိတ်ကွဲသွားမယ် ”

ဟုရိုင်းစိုင်းစွာပြောဆိုလေရာ မိန်းမပျိုသည် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မျက်နှာရဲရဲနီနေပြီး

“ တိုးတိုးပြောပါ ဒေါ်ငွေခင်ရယ် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ရှက်လွန်းလို့ပါ ”

ဟုတောင်းပန်ရှာ၏။ ဒဂါးသည် မိန်းမပျို၏ဘဝကို သနား ကရုဏာသက်မိလေ၏။ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုသည် လူအများ

၂၂ ဇင်နယ်သု

ဒီအကြည့်ရှုနေခြင်းကို သေလောက်အောင် ရှက်လိမ့်မည်ထင်၏။
ထို့ကြောင့် သူမ၏အခက်အခဲကို ကူညီနိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ဒါးသည် လူအုပ်ကိုတိုးဝှေ့၍ ဝင်ရောက်သွားပြီး မိန်းမကြီး၏ပခုံးကို
ပုတ်ကာ

“ ဒီမှာအဖေ ခင်ဗျားအကြွေးက ဘယ်လောက်ရှိလို့
ဒီလောက်တောင်အော်ဟစ်နေရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ နှစ်ဆယ့်ဟဲ့၊ နှစ်ဆယ့်၊ သူ့အမေ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်
တုန်းက ဆေးကုမယ်ဆိုပြီးယူထားတာ၊ အတိုးနဲ့ဆိုရင် နှစ်ဆယ့်ငါး
ကျပ်တောင်ရှိနေပြီ ”

ဟုပြောလေရာ ဒါးသည် မိန်းမပျို၏အခက်အခဲကို စာနာ
သနားစိတ်ကြောင့် အကူအညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်
လွယ်တိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကိုထုတ်၍

“ ရော... ဒီမှာ ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ခင်
ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ပြီးအိမ်ပြန်တော့ ”

ဟုမောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ မိန်းမကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ
သူမ၏ငွေများပြန်လည်ရရှိသွားသဖြင့် ကျေနပ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားလေ၏။

အိမ်ကလေးအနီးတွင် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများသည် ကယ်
တင်ရှင်ဒါးကို အထူးအဆန်းအနေနှင့်ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဒါးကို ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်လေးရယ်၊ ဒီမိန်းမကြီးဟာအကြွေး

မရလို့ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လာအရှက်ခွဲတာ နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီ၊ ဒါနဲ့
မောင်လေးက ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောရအောင် အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦးကွယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒါးသည် မိန်းမပျို၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အိမ်
ကလေးထဲသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ခြံပြင်သို့
မဝံ့မရကြည့်ရှုနေသော မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကို ထပ်မံတွေ့ရလေ၏။

ဒါးကိုဖိတ်ခေါ်လာသောမိန်းမပျိုက အိမ်ထဲရှိမိန်းမလေးများ
ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ သူတို့က အစ်မရဲ့ညီမလေးတွေပေါ့၊ ခင်ခင်နဲ့တင်တင်တဲ့
အစ်မနာမည်က မခင်ညိုလို့ခေါ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က အစ်မတို့
မိခင်ကြီး ဆုံးသွားလို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ပဲကျန်ခဲ့တယ်လေ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးရောက်လာပြီး
ဒါးအတွက် ရေခွေးကြမ်းနှင့်ထန်းလျက်ကို လာချပေးလေ၏။

မိန်းမပျိုသုံးဦးစလုံး ဈောမောလှပပြီး ရုပ်ရည်သန်ပြန့်စင်ကြယ်
လှသဖြင့် ဒါးသည် ၎င်းတို့သုံးယောက်အတွက် ရင်လေးသွားမိ၏။
မိဘအုပ်ထိန်းသူမရှိသော မိန်းမလေးများအတွက် ကျားသတ္တဝါများ
၏အန္တရာယ်များလွန်းလှ၏။

ဒါးက မခင်ညိုကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“ လောလောဆယ် အစ်မတို့စားဝတ်နေရေးအတွက် တာ
အလုပ်လုပ်မလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မခင်ညိုက

“ အစ်မတို့ လမ်းထိပ်က ဧညာဓိပင်ကြီးအောက်မှာ မရိက်

ရန်သူတိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန့်က သိပ်မရောင်းရပါဘူးကွယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အမေက မကျန်းမာလို့ ဆေးကုရတယ်ဆိုတော့ အကြွေးတင်သွားတာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံးမိန်းမပျိုကဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို၊ ဟိုမိန်းမကြီး ရန်လာတွေ့တုန်းက စင်တင်တို့သိပ်ရှက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဲဘဲ ပုန်းဓားခင်းနေကြတာပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။ မခင်ညိုက သက်ပြင်းချ၍

“အစ်မလဲ ရှက်တာပါပဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြဿနာကို အစ်မမရှင်းရင် ရှင်းမဲသွမရှိဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ရှက်ရှက်နဲ့ထွက်တွေ့ ရတာပဲ။ မောင်လေးပိုက်ဆံတွေကို အစ်မတို့ ပြန်ဆပ်ပါမယ်နော်။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ဆပ်စရာမလိုပါဘူးအစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်က စေတနာသက်သက်နဲ့ ကူညီပေးလိုက်တာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ မခင်ညိုက ခေါ်ခေါ်၍

“မဟုတ်တာပဲမောင်လေးရယ်၊ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့မောင်လေးက ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘယ်ကိုခရီးဆက်မှာလဲ။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျမရှိပါဘူး အစ်မရယ်၊ ခြေဦးတည်ရာကို သွားလာနေတာပါပဲ။ ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မြို့ကထွက်လာတာအစ်မရဲ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုက

“မောင်လေးမှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိရင် အစ်မတို့အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေပါဦးကွယ်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုရင်လို့ပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ ခင်ခင်ဆိုသောမိန်းကလေးကလည်း ချစ်စဖွယ် ပြုံး၍

“ခင်ခင်တို့အိမ်မှာ ခဏတော့နေပါဦးရှင်၊ အမေဆုံးပြီးတော့ အိမ်မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်မဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မရှိတဲ့ အတွက် စိတ်အားငယ်နေလို့ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ခင်တို့က မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့သူတစ်ပါးကအလွယ်တကူစော်ကားချင်ကြတယ်။”

ဟုပြောလေရာ အငယ်ဆုံးညီမလေး တင်တင်ကလည်း ဝင်ရောက်တောင်းပန်သဖြင့် ဒဂါးအဖို့မငြင်းဆန်ရက်တော့ဘဲ သူမတို့ အိမ်၌ ခေတ္တနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဒဂါးသည် အိမ်နဘေးရှိ ရေတွင်းကလေး၌ ရေချိုးလေ၏။ ဒဂါးရေချိုးနေစဉ် အငယ်ဆုံးညီမလေးတင်တင်သည် ဈေးခြင်းတောင်းကလေးဆွဲ၍ ဈေးသို့ထွက်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာပြီး ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဦးဖိုချောင်ထဲတွင် တကုတ်ကုတ်ချက်ပြုတ်နေရှာ၏။ ညစာစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ငါးရှင်ပြန်ဟင်း၊ ခရမ်းသီးနှံ၊ ပဲကြီးဟင်းချို စသည်တို့ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် စီစဉ်ထား၏။ ဒဂါးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းလှသဖြင့် လွန်စွာ စားဝင်သူ၏။ ထမင်းသုံးပန်းကန်မျှ စားသောက်ရသဖြင့် ဗိုက်ထဲတွင် ပြည့်စင်းသွားလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ညီအစ်မများက အိမ်ထိရှေ့နံရံလဲတွင်

သင်္ကြာ ဆင်းတုနှင့် ဖြူစင်သောခြင်ဆောင်ကို ပြင်ဆင် ပေးလေ၏။
ညီအစ်မသုံးယောက်ကမူ အခန်းငယ်လေးထဲတွင် စုပြုံအိပ်
ရာရှိ၏။

ဒဂါးသည် ထိုညက ညအတော်နက်သည်အထိ အိပ်စက်
မပျော်နိုင်သေးဘဲ သူ့ဘဝအကြောင်းကို တွေးတောနေလေ၏။ ငယ်စ
က မိဘများဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ခိုကိုးရာမဲ့နေထိုင်ရသော ဘဝ
သတိရ၏။

ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝကြောင့် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် အိမ်နီးချင်း
များ၏ခိုင်းစေမှုများကိုခံခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိဘများ ငှားရမ်း
ထိုင်သော အိမ်ရှင်က ဒဂါးအား အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချခဲ့၏။

ဒဂါးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့လယ်ခေါင်ဈေးကြီးအတွင်း ကု
တလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးခဲ့ရ၏။

သူသည် ကူလီဘဝဖြင့် ဘဝကိုရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေပြီးမှ မိုးမှ
သူ့ဇာတိသော မိန်းမလှလေး၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်
သည်မှတစ်ဆင့် ချမ်းသာချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တရုတ်တိန်းစား အမိန့်၏ဩဝါဒများကို ရှေးဦးစွာခံယူ၍ သူ
ဖြစ်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး မြို့မှထွက်ခွာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကံကောင်းထော
စွာဖြင့် ပြုံးချို၏ခြံကလေးသို့ရောက်ရှိပြီး ဂုရုကြီးနှင့်တွေ့ခွင့်ရ၏။

ဂုရုကြီးသည် သူ့အား မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို သင်ကြား
ခဲ့၏။ သူ၏လည်ပင်းတွင် ထာဝရခွဲရန် ချွေဖြူဆွဲကြိုးလေးတစ်ကြောင်း
လည်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။ ထိုဆွဲကြိုးလေးရှိ ဆွဲပြားပေါ်တွင် မဟာလူ
ကျင့်စဉ်ကို ရေးသားထားခဲ့၏။

သူသည် ဂုရုကြီးထံမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် မိမိကိုယ်မိမိ
အထူးပင် ယုံကြည်စိတ်ချမ်းဝင်ရောက်လာပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ
တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟူသောစိတ်များ ခိုင်မာသည်ထက်ခိုင်မာလာခဲ့၏။

~~~~~

ဝေဒန်စာ အကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောတလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

ရန်ကုန်သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဒဂိုးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ အိမ်၌ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ခဏအကြာတွင် ခင်ခင်ဆိုသောမိန်းကလေးသည် ဈေးမှပြန်လာပြီး ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ဒဂိုးစားသောက်ရန် မုန့်ဟင်းခါးကိုလည်း ချိုင့်နှင့်ဝယ်ယူလာ၏။ အစ်မနှစ်ယောက်သည် လမ်းထိပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဈေးရောင်းနေကြောင်း သိရ၏။

ဒဂိုးသည် သူမ ဟင်းချက်နေစဉ် လမ်းထိပ်ညောင်ပင်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ညောင်ပင်အောက်ရှိ ခုံငယ်လေးတစ်လုံးပေါ်

တွင် မီးဖိုတစ်လုံးကိုတင်ကာ ခေါက်မုန့်များရောင်းချနေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

မခင်ညိုသည် ဒဂိုးကိုမြင်သောအခါ စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ လာမောင်လေး၊ အိပ်ရာနိုးပြီလား၊ အစ်မတို့ကတော့ နေ့စဉ် မနက်စောစောထပြီး ဒီမှာဈေးရောင်းရတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂိုးသည် သူမ၏ဒန်အိုးထဲတွင် မုန့်နှစ် အနည်းငယ် ကျန်နေသည်ကိုကြည့်ရှု၍

“ ရောင်းရရဲ့လားအစ်မ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မခင်ညိုက မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

“ သိပ်မရောင်းရပါဘူးမောင်လေးရဲ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုနေ့မနက် နေအတော့်မြင့်သည်အထိ မုန့်ရောင်းရန်စောင့်နေသော်လည်း ဝယ်သူရောက်မလာသဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် ဆိုင်ကိုသိမ်း၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဒဂိုးသည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာသော ညီအစ်မနှစ်ဦးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိလေ၏။ ခေါက်မုန့်ဆိုင်ကလေးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်အတွက် စားလောက်ရုံမျှပင် မလွယ်ကူဘူးချေ။

သူသည် ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့်အတူ မနက်စာကို စားသောက်လေ၏။ ၎င်းတို့၏စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲလှသော်လည်း ဒဂိုးတို့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုသွားလေ၏။

ဒဂိုးသည် ညီအစ်မများ၏ဘဝကို စာနာသနားစိတ်ဝင်ကာ

၎င်းတို့ကို စားဝတ်နေရေးပြုလုပ်ရန် အကူအညီပေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဂုရုကြီးပေးသော မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အသုံးပြု၍ သူတို့အား ချောင်လည်စွာနေထိုင်နိုင်သောဘဝသို့ ရောက်ရှိစေရန် အစဉ်အဆက်ပေးလို၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ သင်ပြဖျာပေါ်တွင်လှဲရင်း ဂုရုကြီး၏ဆွဲပြားလေးကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ဆွဲပြားလေးတွင်

“ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးပြု၍ အလုပ်အဆက်မပြတ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမည်”

ဟူသောစာသားကိုတွေ့လေ၏။ သူသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို စတင်အသုံးချသည့်အနေဖြင့် မခင်ညို၏ခေါက်မုန့်ဆိုင်ကလေးအကြောင်းကို စဉ်းစားလေ၏။

ဆိုင်ကလေးသည် လမ်းထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် လှစ်ထားဖြင့် ထိုနေရာသည် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း၏။ ဆိုင်ကလေး၏အပြင်အဆင်မှာလည်း သေးငယ်သောခုံပေါ်တွင် မီးဖိုကိုတင်ရောင်းချသဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်ဖွယ်မရှိ။

ထို့အပြင် ခေါက်မုန့်ရောင်းခြင်းဖြင့် စီးပွားတိုးတက်ရန် လမ်းမမြင်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ခေါက်မုန့်သည် မုန့်ပဲသရေစာတစ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် စားသောက်အလွန်နည်းပါးလှ၏။ ခေါက်မုန့်ရောင်းခြင်းကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြားအလုပ်အကိုင်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်မှသာလျှင် သူမတို့စီးပွားအဆင်ပြေမည်ဟု တွေးမိလေ၏။

အခြားအလုပ်အကိုင် ပြောင်းလဲရန် အရင်းအနှီး လိုအပ်၏။ ၎င်းတို့ညီအစ်မများတွင် အရင်းအနှီးရှိဟန်မတူပေ။ အရင်းအနှီးမရှိဘဲ လုပ်ငန်းသစ်ပြောင်းလဲရန် မလွယ်ကူပေ။

ဒဂီးသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ကောင်းစွာအသုံးပြု၍ တွေးတောခဲ့သော်လည်း အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်များ ဖြစ်ပေါ်မလာပေ။

ညနေစောင်းကာနီးကာမှ ညီအစ်မများထံတွင် အရင်းအနှီးမရှိသော်လည်း အတတ်ပညာတစ်ခုရှိလျှင် လုပ်ငန်းသစ်ပြုလုပ်နိုင်မည်ဟု တွေးတောကာ ညီအစ်မများထံသို့သွား၍ မည်သည့်အတတ်ပညာကို တတ်ကျွမ်းသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုကခေါင်းခါ၍

“အစ်မတို့ ညီအစ်မတွေဟာ ပညာလဲ သိပ်မတတ်ဘူး၊ ဒီပြင်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာလဲ တစ်ခုမှမတတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုညီအစ်မများကို စီးပွားရေးအဆင်ပြေအောင်မဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လျှင် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကြီးသည် အစွမ်းမရှိသလို ဖြစ်သွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ရည်ချောမောရုံကလွဲ၍ မည်သည့်အရည်အချင်းမှမရှိသော ညီအစ်မများကို မည်သို့မည်ပုံ ကူညီရမည်ကို တွေးတောနေလေ၏။ အတန်ကြာအောင် တွေးတောပြီးနောက် ခေါင်းထဲသို့ အကြံမထွက်သည့်နှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောမျိုးဖြင့် မြို့ထဲသို့လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

မြို့ထဲတွင်ကြည့်ရှုရင်း ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့်သင့်တော်သော လုပ်ငန်းကို ခေါင်းနောက်အောင်စဉ်းစားလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့ကလေးသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဘေးတွင်ရှိသဖြင့် လှေသမ္ဗန်များ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး ကုန်တင်ကုန်ချပြုလုပ်၏။

သူသည် အညာဆန်လှေကြီးများ ဆိုက်ကပ်ထားသော ဆိပ်ကမ်းအနီးသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ထမင်းဆိုင်နှင့်အရက်ဆိုင်လေးများရှိ၏။ သူသည် မီးရောင်မိန့်မိန့်လင်းသော မှန်အိမ်ကလေးများ ထွန်းညှိထားသော အရက်ဆိုင်လေးများကို ကြည့်ရှုနေမိ၏။

အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အရက်သမားတစ်ယောက်က

“ ဒီနေ့ညသောက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ထမင်းစားဖို့ လာတာ၊ အခုတော့ ထမင်းမရှိတော့လို့ အရက်ပဲသောက်ရတာ ”

ဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဒဂီးသည် အရက်သမား၏စကားကြောင့် ခေါင်းထဲသို့ အကြံဉာဏ်တစ်ခုလက်ခနဲ ဝင်လာ၏။ ထိုအကြံကြောင့် ထမင်းဆိုင်ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ပျင်းရိပြီးငွေဟန်ရှိသော မိန်းမနှစ်ယောက်သည် အိုးများကို ဆေးကြောနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မြစ်ဆိပ်တွင် ထမင်းဆိုင်ငယ်လေးတစ်ဆိုင်သာရှိ၏။ ထိုထမင်းဆိုင်မှာလည်း ကောင်းမွန်ဟန်မရှိချေ။ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို မြစ်ဆိပ်တွင် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ညီအစ်မသုံးယောက်၏ ဟင်းချက်လက်ရာ ကောင်းပုံကိုလည်း သတိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် လက်ဖျစ်တီး၍

“ တွေပြီ၊ ညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့အရည်အချင်းဟာ ဟင်း

ချက်လက်ရာကောင်းခြင်းပဲ၊ သူတို့သုံးယောက် ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ကြီးစားပမ်းစားလုပ်ရင် ထမင်းဆိုင်အလုပ်ဟာ အောင်မြင်နိုင်မယ်၊ သေချာအောင် မနက်ဖြန်ကျရင် မြစ်ဆိပ်ကိုလာပြီး အကဲခတ်ရမယ် ”

ဟုတွေးလိုက်လေ၏။ သူသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မြစ်ဆိပ်သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ‘မြစ်ဆိပ်၌ လှေသမ္ဗန်များဆိုက်ကပ်ထားပြီး စုတ်ခြာသောထမင်းဆိုင်ကလေးတွင် လူများ စုပြုံနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

သူသည် ထမင်းစားချိန်ရောက်နေသဖြင့် သေချာအောင် ထိုဆိုင်ကလေးသို့ ဝင်ရောက်စားသောက်လေ၏။ ထိုအခါ ပျင်းရိဟန်ရှိသော မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို အတန်ကြာသည်အထိ လာမချပေးဘဲ လှေထိုးသားအချို့နှင့် အရေမရ မဖတ်မရ စကားများကို ပြောဆို၍ အချိန်ဖြုန်းနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ဒဂီးက ထမင်းစားရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုသောအခါမှပင် မြစ်သလိုပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းတစ်ပွဲကို လာချပေးလေ၏။ ထိုမိန်းမများ၏ ဟင်းချက်လက်ရာသည် အလွန်ညီမျှပြီး ထမင်းဆိုင်မှာ လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမရှိပေ။

ဒဂီးသည် မနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြစ်ဆိပ်သို့ တစ်ကြိမ်ဆင်း၍ ကြည့်ရှုပြန်ရာ အညာဆန်လှေကြီး နှစ်ဆင်း၊ နှစ်ဆယ်ဆိုက်ကပ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

အညာဆန်လှေမှ လှေထိုးသားများသည် မိန်းမပျင်းနှစ်ယောက်၏ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းဟင်းများ ကုန်စင်သွားသဖြင့် အမြန်ချက်ပြုတ်ခိုင်းနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဒါးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ထမင်းချက်ကောင်းသော ညီအစ်မများကို ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းရန် ပိုမိုစိတ်အားထက်သန်လာ၏။

ဒါးသည် ထမင်းဆိုင်အနီးရှိ တဲငယ်လေးတွင် စကားပြော ဆိုနေသော လှေထိုးသားများနှင့်မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ မြစ်ဆိပ်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ မြစ်ဆိပ်သည် ယခင်နှစ်များက ဤမျှစည်ကားခြင်းမရှိ ကြောင်း သိရလေ၏။

“ ဒီဆိပ်ကမ်းက အရင်တုန်းက ဒီလောက်မစည်ကားဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လှေတွေ ဒီမှာဆိုက်ကပ်လေသိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က ရှေ့နားက လှေသမ္ဗန်တွေဆိုက်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ဓားပြတိုက်တာတွေ အတော်များလာတယ်။ လုံခြုံမှု သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီဆိပ်ကမ်းမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိဘူး။ စိတ်ချရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လောက်စပြီး ဒီမြို့မှာ ကုန်သည်စားကြီးတွေ များလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့မှာလာပြီး စည်ကားနေတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒါးသည် လှေထိုးသားများနှင့်စကားပြော ဆိုရင်း မြစ်ဆိပ်၏အခြေအနေကို နေ့စဉ်အကဲခတ်လေ၏။ ထိုအခါ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းလျှင် အောင်မြင်မည်ဟု သောအတွေးသည် ပိုမိုခိုင်မာလာ၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဒါးနေ့စဉ်မြစ်ဆိပ်သို့သွားနေ သဖြင့် အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ ခင်ခင်ဆိုသော မိန်းမပျိုက

“ ကိုဒါး မြစ်ဆိပ်ကို နေ့စဉ်ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မခင်ညိုကလည်း

“ မောင်လေးက အိမ်မှာကပ်တယ်လို့မရှိဘူးနော်၊ နေ့စဉ် မြစ်

ဆိပ်ကို ရောက်နေတယ် ”

ဟုစူးစမ်းလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဒါးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်တော် မြစ်ဆိပ်ကို နေ့စဉ်သွားနေတာ အကြောင်းရှိ ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်မတို့ညီအစ်မတွေ စားဝတ်နေ ရေးခက်ခဲနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ အကူ အညီပေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်မိတယ်။ အစ်မတို့နေ့စဉ်ရောင်းနေတဲ့ ခေါက်မုန့်ဆိုင်ကလေးကိုကြည့်တော့ ညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့စားဝတ်နေ ရေး ပြေလည်စရာ လမ်းမရှိဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်မတို့နဲ့ သင့်တော်မဲ့လုပ်ငန်းကို လိုက်ရှာနေတာဗျ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုက စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန် ဖြင့်

“ ခေါက်မုန့်ဆိုင်ကလေးရောင်းရုံနဲ့ မကြီးပွားဘူးဆိုတာ အစ်မ လဲသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်အလုပ်အကိုင်ကိုမှ အစ်မတို့ မလုပ်တတ်တာ၊ လုပ်တတ်တယ်ပဲထားဦး၊ အရင်းအနှီးမှမရှိတာ၊ ဘာလိုလုပ်ရမှာလဲ ”

ဟုရေလွှတ်လေ၏။ ဒါးက မခင်ညို၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ဒီမှာအစ်မ၊ ခေါက်မုန့်ရောင်းတာကလွဲရင် ဒီပြင်အလုပ်တွေ အစ်မတို့မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ဖူးလို့ လား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မခင်ညိုက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ သေသေချာချာ စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပေါ့။ အစ်မတို့ ညီအစ်မတွေဟာ ငယ်ငယ် ကတည်းက ဆင်းရဲလွန်းလို့ ကျောင်းပညာလဲသိပ်မသင်ခဲ့ရဘူး၊ အသက်

မွေးဝမ်းကျောင်းပညာဖြစ်တဲ့ စက်ချုပ်တို့၊ ပန်းထိုးတို့လဲမတတ်ဘူး။”
 ဟုစိတ်အားငယ်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းခါ၍
 “ဒီမှာအစ်မ၊ လောကမှာ အခက်အခဲနဲ့ကြုံလာရင် လွယ်
 လွယ်လက်မလျော့ပါနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို လွယ်လွယ်လေး
 မပြောပါနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလားလို့ သေသေချာချာ
 မေးကြည့်စမ်းပါ၊ အစ်မတို့မှာ စက်ချုပ်၊ ပန်းထိုးမတတ်ပေမဲ့ ဒီပြင်
 အရည်အချင်းတစ်ခုရှိနေတယ်လေ”
 ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံးမိန်းမပျိုတင်တင်က ရယ်
 မော၍

“အစ်မကိုက ကျွန်မတို့ကို အလကားသက်သက် အထင်
 ကြီးနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ခေါက်မုန့်ရောင်းတာတောင် ဖြစ်ဖြစ်
 မြောက်မြောက် ရောင်းတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက မခင်ညိုကိုကြည့်၍
 “အစ်မတို့မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းဟာ ဟင်းချက်အလွန်
 ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ အစ်မတို့ချက်တဲ့ ထမင်းကို စားရင်
 လျှာလည်သွားသလိုခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မတို့ ညီအစ်မတွေ
 ခေါက်မုန့်မရောင်းဘဲနဲ့ ထမင်းရောင်းရင် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

ဟုအကြံပေးလေ၏။ မခင်ညိုက ရယ်မော၍

“ငါ့မောင်က အစ်မတို့ကို ချီးမွမ်းနေတယ်ပေါ့လေ၊ တကယ်
 တော့ ထမင်းချက်ဟင်းချက်ကောင်းတာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အမေ
 ရဲ့ကျေးဇူးပါ၊ အမေဟာ အဖေနဲ့အိမ်ထောင်မကျမီတုန်းက ရန်ကုန် မြို့က
 ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းချက်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ

တို့ကိုအမေက လက်ထပ်ပြီးသင်ပေးသွားတာ၊ ကဲ... ထမင်းဆိုင် ဖွင့်
 တယ်ပဲထားပါဦး၊ အစ်မတို့ရုပ်ကွက်လေးမှာ ခေါက်မုန့်တောင် ကောင်း
 ကောင်းမရောင်းရတာ၊ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်လို့ဖြစ်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ခင်ခင်ဆိုသော မိန်းမပျိုကလည်း ဝင်
 ရောက်၍

“အစ်မပြောတာ ဟုတ်တယ်အစ်မကိုရဲ့၊ ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ
 ထမင်းရောင်းလို့ ဘယ်သူက လာဝယ်စားမှာလဲ၊ ထမင်းတွေဟင်းတွေ
 ချက်ပြီး စားတဲ့သူမရှိရင် ခွက်ခွက်လန်အောင်ရှုံးနေပါမယ်၊ အေးအေး
 ဆေးဆေးပဲနေတာ ကောင်းပါတယ်အစ်မကိုရယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဒဂီးက စစ်မရောက်မီမြားကုန်နေသော
 ညီအစ်မများကိုကြည့်ရှု၍ စိတ်ထဲမှနေပြီး

“ဒါကြောင့်လဲ သူတို့ညီအစ်မတွေ ဆင်းရဲရှာတာပါလား”

ဟုရေရွတ်မိလေ၏။ ဒဂီးက လက်ကာပြု၍

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကိုပြောမယ်၊ နားထောင် ကြည့်၊
 အစ်မတို့ပြောသလို ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရင်တော့ ခွက်ခွက်
 လန်အောင်ရှုံးမှာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော်နေ့စဉ် မြစ်ဆိပ် ကိုဆင်း
 နေတာ အကြောင်းရှိပါတယ်၊ ဒီမြို့က မြစ်ဆိပ်မှာ လှေသမ္ဗန်တွေ
 အရင်ကထက် ဆိုက်ကပ်တာများနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းဆိုင်ကတော့
 ခနော်ခန့်တစ်ဆိုင်တည်းရှိတယ်၊ အဲဒီထမင်းဆိုင်က အချက်အပြုတ်လဲ
 မကောင်းဘူး၊ သန့်ရှင်းမှုလဲမရှိဘူး၊ ထမင်းရောင်းတဲ့မိန်းမတွေကလဲ
 ဖောက်သည်တွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဆက်ဆံရေး ညံ့ဖွင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်
 အစ်မတို့ညီအစ်မတွေ မြစ်ဆိပ်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရင် ရောင်းလွှာ သေချာ

တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီး၏စကားကြောင့် မခင်ညိုက မျက်နှာရှုံ့

၍

“ဟင်... မြစ်ဆိပ်မှာတောင်သွားပြီး ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရမှာလား၊ မဝေးဘူးလားမောင်လေးရယ်”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ညီမအလတ်ဖြစ်သူ ခင်ခင်ကလည်း

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ လမ်းထိပ်မှာ ခေါက်မုန့်ရောင်းရတာတောင် ကျွန်မတို့က ဝေးလှပြီထင်နေတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးခြင်းအကြောင်းကို ပိုမိုရိုက်စားမိသလိုရှိ၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း ပျင်းရိသူများဖြစ်၏။ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလောက်မဝေးပါဘူး ခင်ခင်ရယ်၊ မြစ်ဆိပ်နဲ့အိမ်ကိုလမ်း လျှောက်ရင် (၁၀) မိနစ်လောက်ပဲကြာပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ အပင် ပန်းခဲရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ခင်ခင်တို့ညီအစ်မတွေ စီးပွားရေးအဆင်ပြေမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ညီမအငယ်ဆုံးတင်တင်ကလည်း

“နေပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ မြစ်ဆိပ်မှာတောင်သွားပြီး ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ရမယ်ဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မြစ်ဆိပ်မှာ လူကစုံတယ်လေ၊ လေ့ ထိုးသားတွေနဲ့ဆက်ဆံရမှာ၊ နောက်ပြီး အရက်ဆိုင်တွေလဲရှိတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မခင်ညိုကလည်း

“ဟုတ်တယ်မောင်လေး၊ မြစ်ဆိပ်မှာဈေးရောင်းရင် ရောင်း ရမယ်၊ မရောင်းရဘူးဆိုတာ မသေချာဘူးနော်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဒဂီးသည် သက်ပြင်းချ၍ ညီအစ်မများ၏ အတွင်းသဘောကို ရိုက်စားမိသလိုဖြစ်ပြန်၏။

ညီအစ်မများသည် ပျင်းရိပြီးငွေရုံမက အကောင်းမြင်စိတ် မရှိဘဲ အဆိုးမြင်ဝါဒများသူဖြစ်၏။ ဒဂီးက

“ကျွန်တော် မြစ်ဆိပ်ကို နေ့စဉ်သွားပြီး သေသေချာချာ တွက်ချက်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ အစ်မတို့သုံးယောက်ရဲ့အချက်အပြုတ်နဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေရောင်းမယ်ဆိုရင် ရောင်းရမှာသေချာတယ်၊ နောက်ပြီး တော့ မြစ်ဆိပ်မှာကြိုရမဲ့အခက်အခဲတွေကို ဘာမှပူပင်သောကရောက် မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစ်မတို့နဲ့ကူပြီး ရောင်းချပေးမှာပါ”

ဟုအားပေးစကားပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုက စိတ်ဝင် စားဟန်ဖြင့်

“မောင်လေးက အစ်မတို့ဆိုင်မှာကူညီပြီးရောင်းပေးမှာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အစ်မတော့ သဘောတူချင်သလိုရှိလာပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ တင်တင်ကလည်း

“အစ်ကိုကူညီပြီးရောင်းရင်တော့ ကျွန်မတို့ရောင်းပုံပါတယ်၊ ညီအစ်မသုံးယောက်တည်းဆိုရင်တော့ မြစ်ဆိပ်ကို မဆင်းချင်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ခင်ခင်ကလည်း ထိုနည်းတူပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရန် အရင်းအနှီးလိုအပ်ချက်များကို တွက်ချက်ကြရာ ညီအစ်မသုံးယောက်က ရှိစုမဲ့စုငွေစလေးများကို ပိုင်းဝန်းထည့်ကြလေ၏။

သူမတို့၏ငွေကြေးများဖြင့် မလောက်ငှန်ငါးသိန်းဖြင့် ဒဂီးကပင် သူစုဆောင်းထားသောငွေများကိုထုတ်၍ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရန် အိုးခွက်

ပန်းကန်ချားကို ဝယ်လူရလေ၏။

ထိုနောက် ဆိုင်အတွက်လိုအပ်သော စားပွဲနှင့်ခုံတန်းလျားများ ထိုမှ သစ်များကိုဝယ်၍ ဒဂါးကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်လေ၏။ ဒဂါးသည် ကူလီ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်စဉ်က လက်သမားပညာကို သင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်များကို ကောင်းစွာလုပ်တတ်၏။ ပြီးနောက်တွင်မူ ဝါးနှင့် ခဲများကိုဝယ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့သွားကာ နေရာရွေးချယ်၍ တံငယ်တစ်လုံး ကို သေသပ်ကျနစွာ ထိုးလေ၏။

ဒဂါးတံထိုးနေသည်ကို မြစ်ဆိပ်တွင်ဈေးရောင်းနေသူအချို့က လာရောက်ကြည့်ရှု၍ မေးမြန်းကြလေ၏။ ဒဂါးက ထမင်းဆိုင်ဖွင့်မည့် အကြောင်းကို ပြောဆိုလေရာ ထိုသတင်းသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမ နှစ်ယောက်ထံသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမနှစ်ဦးသည် ဒဂါးတံထိုးနေရာသို့လာ၍ တစ်စေ့ တစ်စောင်းအကဲခတ်ကာ မကျေမနပ်ရှေ့တွင်ကြလေ၏။ ဒဂါးက သက် ပြင်းချ၍ သမုဒ္ဒရာရေကို တစ်ယောက်တည်းသောက်၍ မကုန်နိုင် သောသဘောကို နားမလည်ရှာသော မိန်းမများကို ကရုဏာသက် မိလေ၏။

ဒဂါးသည် တံကလေးကို သပ်ရပ်စွာထိုးပြီးနောက် ၎င်းတို့နှင့် နှစ်အိမ်ကျော်ရှိ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးများပိုင်သော လှည်းတစ်စီး ကို ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။ ထိုလှည်းနှင့်ပင် အိုးခွက်ပန်းကန်များကိုတင်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ သယ်ပို့ခဲ့လေ၏။

ဒဂါးက အိုးနှင့်ပန်းကန်များကို သယ်ပို့ပြီးသောအခါ ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် အလှဆုံးဝတ်ဆင်၍ မြစ်ဆိပ်သို့မြင်းလှည်းစီး၍

ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုအခါ မြစ်ဆိပ်ရှိလူများသည် ချောမောလှပသော ညီအစ် မသုံးယောက်ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ လှေထိုးသားလူငယ် များက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဟိဟိ... ထမင်းဟင်းအချက်အပြုတ်ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး။ ရုပ်ရည်ကတော့ သုံးယောက်စလုံးလှတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ဆိုင်မှာပဲထမင်းစားမယ်၊ ငိုက်ကိုလဲအစာကျွေးသလို မျက်စိကိုလဲ အစာကျွေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မခင်ညိုတို့ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ပထမဦးဆုံးနေ့ဖြစ် သဖြင့် ထမင်းဟင်းများကို မနက်စောစောထ၍ ချက်ပြုတ်လာသည် ဖြစ်ရာ အသင့်ရောင်းချရုံသာရှိတော့၏။

ဒဂါးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ဖောက်သည်များအား ချိုသာစွာဆက်ဆံရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်မှာကြားရလေ၏။ ဒဂါးက

“အစ်မတို့သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာလေးတွေကို တတ်နိုင် သမျှ ရွှင်ရွှင်လေးထားပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုလာတဲ့စဉ်သည်လို သဘော ထားပြီး သည်းခံကြပါ။ ဒီနေ့ဟာ ပထမဦးဆုံး ဆိုင်ဖွင့်တဲ့နေ့ သိပ် အရေကြီးတယ်၊ အစ်မတို့သုံးယောက်စလုံး ရုပ်ကလေးတွေ ချော ချီးသားပဲ၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေစည်ခံရင် အလိုလိုလူချစ်လူခင်များလာမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မူရာမာယာနဲ့မြို့ဆွယ်တဲ့အပြုအမူကိုတော့ လုံးဝမလုပ်မိစေနဲ့၊ ဒီဆိုရင် ကိုယ့်ဆိုင်နာမည်ပျက်ပြီး လူအထင်သေးမှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တင်တင်က

“ ဒီနေ့ ပထမဦးဆုံးနေ့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ နောက်ရက်တွေဆို သိပ်ပြီးကြိုးစားစရာမလိုဘူးပေါ့ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက ကမန်းကတန်းလက်ကာပြန်

“ ဟိုးဟိုး... ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီအဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်တော်တော်များများဟာ စပွင့်ကာစမှာ ဖောက်သည်တွေကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြတယ်၊ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေစည်ခံကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့အချိန်ကြာ ပြီးဆိုင်နာမည်လဲရလာရာ ဖောက်သည်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကောင်းအောင်မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဆိုင်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းစတင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း အရေးကြီးနေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာမှတ်ရမယ်၊ ဖောက်သည်တွေ စိတ်တိုင်းကျအောင် အမြဲတမ်းကြိုးစားပေးပါ၊ တကယ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ဖောက်သည်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ၊ ဖောက်သည်ကျေနပ်အောင်လုပ်ဖို့ထက် အရေးကြီးတဲ့အလုပ်မရှိပါဘူး၊ ဖောက်သည်ကျေနပ်သထက် ကျေနပ်လေ ကိုယ့်အကျိုးရှိလေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အာအရာဟာ ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့တဲ့အပြုအမူမျိုး မဖြစ်စေပါနဲ့ ”

ဟုသေချာစွာ သင်ပြပေးလေ၏။ မခင်ညိုက ဒဂါး၏စကားကိုနားထောင်၍

“ မောင်လေးက ဒီပညာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်သိ နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက သူ၏လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးလေးကိုငဲ့ကြည့်၍

“ ဟောဒီဆွဲကြိုးလေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

ဆရာကြီးဟာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကိုအများကြီးအသုံးချရမယ်လို့ မှာကြားထားဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မတို့ဆိုင်ရောင်းကောင်းအောင် သေသေချာချာစဉ်းစားဆင်ခြင် ကြည့်တော့ ဒီပညာတွေကို သိလာရတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေရာ အငယ်ဆုံးမလေးတင်တင်က

“ အစ်ကိုမို့လို့ ဒီလောက်ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး စဉ်းစားတယ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဝယ်သူလာရင်ရောင်းမယ်၊ မလာရင်လဲ ဆိုင်သိမ်းပြီး အိပ်ပြန်ဖို့ပဲ တွေးထားတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ မကြီးပွားရခြင်းအကြောင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်ပြန်၏။ သူမတို့သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်ကိုင်တတ်သူများဖြစ်၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ နေရာတိုင်းမှာ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေရှိနေပြီဗျာ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုရှိနေသရွေ့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုဆိုတာက ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုမရှိရင် အစ်မတို့လုပ်ငန်းဟာ ကျရှုံးသွားတော့မှာပေါ့၊ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ပိုပြီးတော့တောင် ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေများသထက်များလာဦးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မပြိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သူတွေက ကျရှုံးပြီး ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကဝင်ရောက်၍

“ ပြိုင်လာရင်အရှုံးပေး နှလုံးအေးတဲ့ဆေးတဲ့၊ ကြားပူးတယ် မဟုတ်လား၊ တို့တော့ ပြိုင်ချင်တဲ့သူတွေကို အရှုံးပေးလိုက်မှာပဲ ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဒဂါးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ မကြီး

ပွားသောသဘောကို ဂိုဏ်းမိသွားပြန်၏။ သူမတို့သည် ဇွဲလုံလ ဝိရိယ နည်းသူများပင်ဖြစ်၏။ အချို့သောသူများသည် ပျင်းရိမှုကို ဖုံးကွယ် လိုသောသဘောဖြင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲနိုင်သည်ဟု ကြွေးကြော်ကြ၏။ ဒဂါးက ၎င်းတို့၏စကားကိုဖြတ်၍

“ ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ ဧည့်သည်တွေရောက်လာတော့ မယ်၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေဧည့်ခံကြပါ။ ထမင်းဟင်းထည့်ပေးတဲ့အလုပ် ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်ကို လောလောဆယ် ကျွန်တော်ပါလုပ်ပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထမင်းစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ မြစ်ဆီ တွင်ကပ်ထားသော လှေကြီးတစ်စင်းမှ ကုန်သည်တစ်ဦးက ဦးဆောင် ၍ လှေငှားသားများသည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ခေင်ညီသည် ရှေ့ဆုံးမှထွက်၍ ဒဂါးကြိုတင်သင်ပြထားသည့် အတိုင်း ဖော်ရွေစွာဖြင့်

“ ကြွပါရှင်၊ ဟောဒီမှာထိုင်ပါ။ ဘာဟင်းနဲ့သုံးဆောင်ချင် သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကုန်သည်က ဦးစွာစ၍ ထမင်းဟင်းများ မှာကြားလေ၏။ ဒဂါးသည် ထမင်းဟင်းများကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်နေစဉ် ခင်ခင်နှင့်တစ်တင်က ရေခွေးကြမ်းနှင့်ထန်းလျက်ပုလင်း စားပွဲသို့ချပေးပြီး ဖော်ရွေစွာဧည့်ခံလေ၏။

ဧည့်သည်များစားသောက်နေစဉ် အနီးတွင်ရပ်၍ တစ်တင် ညီအစ်မတွေက

“ ဝိနော့မှ ဆိုင်ဖွင့်တာဆိုတော့ လိုအပ်တာလေးတွေနဲ့ အားမနာတမ်းပြောပါနော်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး ”

ဟုပြီး၍သောမျက်နှာပေးဖြင့် ပြောဆိုလေရာ လှေထိုးသား လူငယ်များသည် လွန်စွာသဘောကျနေဟန်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆိုင်ဖွင့်သောနေ့မှာပင် စားသောက်သူများ ပြားလှ၏။ ဒဂါးပြုလုပ်ထားသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များပင် မလုံ လောက်သဖြင့် အချို့သောသူများသည် မတ်တတ်ရပ်၍ပင် စားသောက် ရလေ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့သည် မခင်ညီတို့ညီအစ်မများ၏ ဖော်ရွေ ပျူငှာသော ဆက်ဆံမှုများကြောင့် ကျေနပ်ကြ၏။ သူမတို့ဆိုင်၏ အချက်အပြုတ်မှာ ကောင်းလှသဖြင့် လှေထိုးသားများ၏ ပါးစပ်တွင် ရေပန်းစားသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒဂါးသည် စားပွဲနှစ်ခု တန်းလျားများကို အလျှင်အမြန်ထပ်မံပြုလုပ်ရ၏။ ညီအစ်မသုံးယောက် သည် သူမတို့ဆိုင်ကို လူအများစိတ်ဝင်စားမုန်းသိလိုက်သဖြင့် စိတ်အား တက်ကြွလာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လာရောက်စားသောက်သူများကို ချစ်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ကြိုဆိုလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ယောက်ျားများကို ဖော်ဖော်ရွေရွေဧည့်ခံကြိုဆိုသော အလုပ်ကို သူမတို့ညီအစ်မများသည် ပါရမီရှင်များကဲ့သို့ ပြုလုပ်နိုင် သဖြင့် မြစ်ဆီပိရှိ သမ္ဗန်နှင့်လှေကြီးများအားလုံး သူမတို့ဆိုင်တွင် လာရောက် စားသောက်ကြ၏။

နှစ်လ သုံးလခန့်ကြာသောအခါ ဗာခြာသောမြို့များသို့ပင် သူမတို့၏ချောမောလှပသောသတင်း ပျံ့နှံ့သွားလေရာ ယခင်က ဤမြို့

တွင် ဝင်ရောက်နားခိုလေ့မရှိသော လှေသမ္ဗန်များသည်ပင်လျှင် ဤတွင်ရပ်နား၍ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြ၏။

ဒဂီးသည် လပိုင်းအတွင်း ၎င်းတို့၏ထမင်းဆိုင် တစ်နေ့ထမင်းစားရောင်းအားတက်လာခဲ့သဖြင့် ထမင်းဆိုင်ကို တံငယ်လေတဲကြီးအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲဆောက်လုပ်ရ၏။

ထမင်းဆိုင်တွင် ကူညီရန် မိန်းကလေး (၃) ယောက်ကိုလည်း ငှားရမ်းရလေ၏။

ထမင်းဆိုင်တွင် မိန်းကလေးများကို ခေါ်ယူထားသော်လည်း မခင်ညိုတို့ညီအစ်မသုံးယောက်မှာ ဧည့်သည်များကို ကောင်းမွန်ကြိုဆိုသောအလုပ်ကိုလုပ်လေ၏။

မခင်ညိုတို့ညီအစ်မများ၏ ချောမောလှပပုံသတင်းကြောင့် အခြားသောမြို့များမှ ကုန်သည်ပွဲစားများသည် လာရောက်စားသောက်ကြလေ၏။

ထိုသို့လာရောက်သူများသည် မခင်ညို၊ တင်တင်နှင့်ခင်ခင်အား ပိုးပန်းသူများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ထိုသို့ပိုးပန်းသူများအနက် ငါးခြောက်ကုန်သည် ပေါက်စ၊ လှေသူကြီးသားစိန်တို့၊ ဆန်ကုန်သည်ချစ်စန်းတို့သည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်၏။

ငါးပိငါးခြောက်ကုန်သည်ပေါက်စသည် ဝိုက်ပူ၏။ အသားစားလေ၏။ အရပ်ပူ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့မျိုးရိုးသည် လွန်စွာချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိုးကုတ်သူဌေးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာကြောင်း၊ ရောက်စားမြို့များတွင် ၎င်းအား မိန်းမပျိုများက အလှအယက်ချစ်ခင်ကြွယ်ဝမဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံပြောဆိုတတ်၏။

လှေသူကြီးသားစိန်တိုးကလည်း လွန်စွာအရပ်ပူသလော့လည်းကောင်း၊ သူသည်လည်း ငါးပိငါးခြောက်ကုန်သည်ပေါက်စကဲ့သို့ ရောက်လေရာမြို့များတွင် သူ့အားချစ်ခင်သူမိန်းမချောလေးများ ပြားလှသော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေကြောင်း၊ မိန်းမဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် အလွန်များကြောင်း၊ ဧရာမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းနေသော လှေသမ္ဗန်ကြီးများကို ချစ်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကြားဝါတတ်၏။

ဆန်ကုန်သည်ချစ်စန်းက အင်္ဂလိပ်စကားကို မပီမသဖြင့် လူတိုင်းဆင်ကြီးအောင် လူပုံအလယ်တွင် ပြောဆိုပြ၏။ သို့သော် သူ၏အားကို နားမလည်သော လှေထိုးသားများ၏အလယ်တွယ် ရယ်လှပစ်နေတတ်၏။

သူသည် တောလိပ်ကျောင်းတွင် ဘီအော့ဘွဲ့ရသည်ထိ ကျောင်းဆွမ်း မြို့ဘုရား အရေးပိုင်မလုပ်ချင်၍ ဆန်ကုန်သည်လုပ်နေကြောင်းလျှင် မကြာခဏ ကြားဝါတတ်၏။

အမှန်စင်စစ် ဆန်ကုန်သည်ချစ်စန်းသည် လေးတန်းမျှသာအတတ်သူဖြစ်၏။ သူသည် ဆန်ကုန်သည်လုပ်ရင်း ဘိုရူးရှူးနေသော နီလင်းဆိုသည့် ရုံးပြာတာတစ်ယောက်ထံသို့ တပည့်ခံ၍ ပေါက်ကရလိပ်စကားများကို သင်ကြားခဲ့၏။

မခင်ညိုတို့ညီအစ်မများသည် သူမတို့အား ပိုးပန်းသူများပြားသဖြင့် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခြင်းကို ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ ဒဂီးက ၎င်းတို့အစ်မကို ထိန်းကျောင်းရင်း သတိပေးရလေ၏။

“အစ်မတို့သုံးယောက်ရဲ့အလှကုဏ်သတင်းကြောင့် ချစ်ခင်

အားနေပြီ အကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တတ်နိုင်သလောက် ကျောင်းကြပါ။ မထိန်းနိုင်ရင်လူအများရဲ့တန်ဖိုးထားခံရမှာ မဟုတ်

ဟုပြောလေ၏။ သို့သော် အလှမာန်တက်နေသော ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် ဒဂိုး၏စကားကို ကောင်းစွာနားထောင်ခြင်း မရှိ တော့ပေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒဂိုးသည် ထမင်းဆိုင်၏အရည်အသွေးမကု ဆင်းစေရန် ထိန်းသိမ်းရသည်ကတစ်ဖက်၊ ညီအစ်မများကို ထိန်းသိမ်း ရသည်ကတစ်ဖက်နှင့်အလုပ်နှစ်ခုကို လုပ်ရလေ၏။

ဒဂိုးသည် မခင်ညိုတို့ညီအစ်မသုံးယောက်၏အိမ်ကလေး ကို လက်သမားဆရာများကို အပ်နှံ၍ သပ်ရပ်သော ဖျဉ်ထောင်အိမ် ကလေးဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးခဲ့၏။

ထမင်းဆိုင်ကလေး၏ အောင်မြင်မှုကိုလည်း ဆက်လက်ထိန်း သိမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

တစ်နေ့သ၌ မခင်ညိုသည် သူမကို မျက်နှာရှူးလုပ်၍ ပိုမိုနိုး ဆောင် ငါးခြောက်ကုန်သည်ပေါက်နှင့် အနီးအနားမြို့များသို့ ဆရာ၊ ဆရာမများလေ၏။ ဒဂိုးသည် ဈေးဝယ်ထွက်နေခိုက် အိမ်သို့ ပြန်လာ သောအခါ မခင်ညို ငါးခြောက်ကုန်သည်နှင့်ဆရာမများလိုက်သွားကြောင်း သိရလေ၏။

သူသည် မခင်ညိုအတွက် ရင်လေးသွားပြီး ခင်ခင်နှင့်တင်တင် ဆိုအား သတိပေးရလေ၏။ သို့သော် သူမတို့က ကောင်းစွာမနားခဲ ခင်ခင်က

“ ဒီမှာ ဒဂါး၊ မခင်ညိုဟာ အရွယ်ရောက်ရုံမက အရွယ်လွန်နေပြီ ကိုပေါက်စလိုလူနဲ့ ဘုရားဖူးထွက်သွားတာ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလဲ ကိုပေါက်စက ကလေးကချေမှမဟုတ်တာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်း၍

“ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခုချိန်မှာ မြို့ပေါ်ကလူတွေက အစစ်သုံးယောက်ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီးကြည့်နေတယ်၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်ဆိုရင် ဘာပြောကြမလဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ တင်တင်ကဝင်၍

“ ဘာပြောရမှာလဲ၊ အဖျိုးလူမျိုး ဘုရားဖူးထွက်တာ ဘာဆန်းသလဲ၊ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့အယူအဆတွေကို မထားစမ်းပါနဲ့၊ အခုခေတ်မှာ ၂၀ ရာစုခေတ်ကိုရောက်နေပြီ ”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ ဒဂါးသည် ညီအစ်မများကို တားဆီးခြင်းမပြုတော့ပေ။

မခင်ညိုသည် ငါးခြောက်ကုန်သည်ပေါက်စနှင့်ဘုရားဖူးထွက်သွားပြီးနောက် ခင်ခင်နှင့်တင်တင်သည်လည်း လေ့သူကြီးသားစိန်တိုးဆန်ကုန်သည်ချစ်စန်းတို့နှင့်အတူ တွဲသွားတွဲလာလုပ်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ သူမတို့၏သတင်းသည် မြို့ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားပြီး မလိုတမာသူများ၏ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောဆိုမှုကြောင့် ညီအစ်မများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို များစွာထိပါးလာခဲ့လေ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့သည် ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပင် နေထိုင်လေတော့၏။ ထမင်းဆိုင်ကိုလည်း လာချင်သည့်အချိန်မှာလာ၍ ဖောက်သည်များကို ကြိုဆိုခြင်းမပြုတော့ပေ။

ငှားရမ်းထားသော မိန်းမပျိုသုံးဦးကိုသာ ဆိုင်၏ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ဆွဲအပ်ထားလိုက်လေတော့၏။

ထမင်းဟင်းများကို သူမတို့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် အချက်အပြုတ်ညံ့ဖျင်းသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်အသစ်တစ်ဆိုင်ပေါ်ထွက်လာပြီး ဆိုဆိုင်၏ညွှတ်ကြိုမိန်းမပျိုများသည် ချောမောလှပ၍ ဖော်ရွေမှုရှိခြင်း၊ အချက်အပြုတ်ကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် သူမတို့ထမင်းဆိုင်သည် စားသောက်သူ နည်းပါးသွားလေ၏။

ဒဂါးသည် ၎င်းတို့ဆိုင်၌ ဖောက်သည်များနည်းပါးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို စုံတွဲကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ ဒဂါးသည် ၎င်းတို့၏အမှုအရာကိုကြည့်၍ စိတ်မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ

“ ခင်ဈေးတို့ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ထမင်းဆိုင်ကို လုံးဝရ မစိုက်တော့ဘူးလား၊ မြစ်ဆိပ်မှာ ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင်ပေါ်နေပြီ၊ အခု ကျုပ်တို့ဖောက်သည်တွေအားလုံး ဆိုင်သစ်ကိုရောက်ကုန်တာသိရဲ့လား ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ မခင်ညိုက ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဒီမှာ ဒဂါး၊ နင်ဘာမှ ငါတို့ကိုဆရာလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဖောက်သည်တွေသူများဆိုင်ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကိုယ် တောင့်သက်သာသေးတယ်၊ လူတရုန်းရှန်းနဲ့ဈေးမရောင်းချင်တာကြာပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက မခင်ညိုကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟင်... ဈေးမရောင်းချင်ရင် အစ်မတို့က ဘာလုပ်စားချင်လို့

လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ခင်ခင်က ဝင်၍

“ ငါ နှင့်အပူမပါဘူး။ နှင့်ကိုငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ငါတို့ ညီအစ်မတွေကို နှင်ဘာမှ ချုပ်ချယ်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာ ပြန်ကြည့်ဦး ”

ဟုဝင်၍ ရန်တွေ့လေ၏။ အငယ်ဆုံးညီမ တင်တင်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်ကယ်တင်ထားတဲ့သူက ကိုယ့်ကို ပြန်ဟောက်နေတယ်၊ ခူးနေရာခူး တော်နေရာတော် မနေဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် သူ၏နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး

“ ဘာ... ကိုယ်ကယ်တင်ထားတဲ့သူက ကိုယ့်ကိုပြန်ဟောက်နေတယ်ဟုတ်လား၊ တင်တင်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးခြောက်ကုန်သည် ပေါက်စက ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဟေ့ကောင် မင်းကိုငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ အိမ်မှာကပ်ရပ်နေတဲ့ကောင်က ရာရာစစ လူပါးဝလို့၊ ကိုယ်သခင်ကိုယ်ပြန် ဟောက်နေတယ် ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ ဒဂီးသည် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏။ လေ့သူကြီးသားစိန်တိုးကလည်းထ၍

“ ဟေ့ကောင်၊ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်နားလည်စမ်းပါ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ပါရင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိသလား ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ဆန်ကုန်သည်ချစ်စန်းကလည်း ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဟေ့ကောင် မင်းမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူးကွာ၊ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းရောင်းဝယ်တဲ့နေရာမှာ ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြစ်နေတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မခင်ညိုက မျက်နှာကိုမဲ့၍

“ ဒီမှာဒဂီး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး နင်ဒီလိုဆရာကြီးလုပ်နေမယ်ဆိုရင် တော့ ငါတို့နဲ့ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ခင်ခင်က

“ ဒဂို... ရှုပ်ပါတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတွေ ဘာတွေပြောမနေနဲ့၊ အိမ်ပေါ်က တစ်ခါတည်း နှင်ချလိုက်၊ အိမ်မှာဆက်နေရင် နေရာတကာ ဆရာဝင်လုပ်နေဦးမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဒဂီးသည် ၎င်းကိုယ်တိုင်အပင်ပန်းခံ၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အိမ်မှ နှင်ချခံရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏။ ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် ကျေးဇူးတရားကို စာနာထောက်ထားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သူသည် ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့် ပထမဆုံး စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။

မြို့ကလေးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေခိုက်တွင် ကြွေးရှင်မိန်းမကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ၍ သူမတို့ကိုယ်စား ငွေ (၂၅) ကျပ်စီကို ပေးရပုံကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

ထိုအခါ သူ၏ရင်ထဲတွင် ပိုမိုနာကျင်သွားလေ၏။ သို့ကြောင့်

ညီအစ်မသုံးယောက်ကိုကြည့်၍ မပြုံးပြုံးကာ

“ အစ်မတို့သုံးယောက် ဒီဘဝကိုရောက်တာ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့စေတနာကလဲ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲနဲ့ ခိုကိုး ရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ညီအစ်မတွေရဲ့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ သက် သက်ပါ။ အခုတော့ အစ်မတို့ဟာ ခိုကိုးရာမဲ့မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခိုကိုးရာ ကိုယ်စီရနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်ဆက်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ညီအစ်မသုံးယောက်က သံမြိုင်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင်လဲ အမြန်ဆုံးကြပေတော့၊ ဒီနေ့ကစပြီး လွတ် လွတ်လပ်လပ်စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနေရတော့မယ် ”

ဟုဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။ ဒါနည်းထဲသို့ဝင်ကာ သူ၏လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးကိုလွယ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေတော့၏။

သူသည် ကားလမ်းရရှိရာသို့သွားပြီး ကားတစ်စီးကို တားဆီး ကာ မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ သူ၏ကြီးပွားအောင်မြင်လို သော ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်လည် ကြိုးစားရပေတော့မည်။

~~~~~

မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ လော်ရီကားကြီးရပ်၍ ကုန် တင်ကုန်ချပြုလုပ်နေသဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မြို့ထဲတွင်လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေ၏။ သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ (၁၀) ကျပ်နှင့် အင်္ကျီ ပုဆိုး သုံးစုံမျှသာပါလေ၏။

ထိုပိုက်ဆံသည် ဂုရုကြီးနှင့်ခွဲခွာစဉ်ကပင် စုဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် မြို့လယ်ခေါင်တွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ထိုမြို့ ကလေးတွင် နေထိုင်လိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုမြို့သည် မီးရထားလမ်းနှင့်ကားလမ်းဆုံသောမြို့ဖြစ်သဖြင့် ဓာတော်ဓာတန်စည်ကား၏။

မြို့လယ်ခေါင်ရှိ တရုတ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သော အခါ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲကို မှာယူ စားသောက်လေ၏။

ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အရသာခံ၍စားသောက်နေစဉ် အဝတ် အစားခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ဆိုင်ထဲ သို့ဝင်ရောက်လာပြီး

“ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပဲဖိုးလောက်ရောင်းပါခင်ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ဆိုင်ရှင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲကို တစ်မူးကျတယ်၊ တစ်ပဲနဲ့မရောင်းဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်လေးသည် လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံကိုငဲ့ကြည့်၍

“နည်းနည်းလေးပဲရရင်ဖြစ်ပါတယ် ထောင်ကံရယ်၊ တစ်ပဲဖိုးရောင်းပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် လူငယ်လေး၏ဟန်ပန်ကိုစိတ်ဝင်စားသဖြင့် နားစွင့်နေမိ၏။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက

“ဟာ... တစ်မူးဖိုးပဲရောင်းတယ်ဆိုတာ၊ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ သွားကွာ သွား... သွား...”

ဟုမောင်းထုတ်လေ၏။ ဒဂီးသည် လူငယ်လေးကို ကရုဏာသက်သွား၏။ လူငယ်သည် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားချင်ရှာလွန်း၍ တစ်ပဲဖိုးရောင်းရန် တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးကိုကြည့်၍

“သူလိုချင်တဲ့ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲပေးလိုက်ပါ၊ လိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျုပ်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ တရုတ်ကြီးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ရန် ဆိုင်အနောက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဒဂီးက လူငယ်လေးကို လက်ယပ်ခေါ်၍

“လာလေဌဲ့ညီ၊ ဒီမှာလာထိုင်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်လာမှ အတူတူ စားကြတာပေါ့”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းခါ၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်စားဖို့ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက အံ့သြသွားပြီး

“ဒါဖြင့်ဘယ်သူစားဖို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်လေးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်နားမှာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားရှိတယ်၊ သားသမီးတွေရှိပေမဲ့ အတူတူမနေတဲ့အတွက် သူတို့မှာ သိပ်ဆင်းရဲတာပဲ၊ ဒီနေ့အဘိုးကြီးနေ့မကောင်းလို့ နုနုနုထမ္မာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားချင်နေတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ ငါကြောင့် ကျွန်တော်မှန်တုံ့ပိုက်ဆံလေးတွေနဲ့ တောင်းပန်ပြီး ဝယ်ကြည့်နေတာပါ၊ အစ်ကိုက ကြားဝင်ပြီးစိုက်ပေးတော့ အဘိုးကြီးစားချင်တဲ့ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားရပြီပေါ့နော်၊ အစ်ကို ကုသိုလ်ရပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် လူငယ်လေး၏စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသွားသဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ရရှိသောအခါ ဆိုင်ထဲမှထွက်၍ လူငယ်လေးနောက်သို့ လိုက်နံ့လေ၏။

လူငယ်သည် ဧကကြာအောင်လမ်းလျှောက်ပြီး တဲအိမ်ထဲ
လေးတစ်ခုသို့ဝင်ကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လမ်း
မယားကို ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ် လှူဒါန်းနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။
လူငယ်က အဘွားကြီးလက်သို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်အပ်၍

“ဟောဒီခေါက်ဆွဲကြော်ကို အဘိုးကိုကျွေးလိုက်ပါ။ ကျွန်
တော်နဲ့ဟောဒီအစ်ကို နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ဝယ်လာပေးတာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အဘွားကြီးသည် သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်
ရှာ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဒဂါးနှင့်လူငယ်လေးသည် အဘိုးကြီး အဘွား
ကြီး၏တဲအိမ်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လူငယ်လေးက

“အစ်ကိုက ဝီမြို့ကို ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက ကြီးပွားအောင်မြင်လိုစိတ်ကြောင့်
ခြေဦးတည့်ရာထွက်လာကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးသည် ဒဂါး၏စကားကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စား
သွားပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ထွက်လာ
တာဟုတ်လား။ အစ်ကိုရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်သွားနဲ့။
ကျွန်တော်လဲ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်နေတာဗျာ။ ဆင်းရဲတဲ့အ
က မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေလဲ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ရဘူး
အမြဲတမ်းအနှိမ်နင်းပြီး မျက်နှာဝယ်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက လူငယ်လေး၏စိတ်ဓာတ်ကို သဘော
ကျသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် လူငယ်၏ပန်းကိုဖက်၍

“ချမ်းသာချင်ရင် ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ အချိန်
တန်ရင်တော့ ချမ်းသာရမှာပေါ့”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။ လူငယ်က ဒဂါးကိုကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် အစ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ လာနေဗျာ။ အစ်ကို
ဆီက ချမ်းသာမဲ့နည်းတွေရှိရင် သင်ရအောင်လို့၊ ကျွန်တော်က အဖေ
နဲ့အမေ မရှိတတ်ဘဲ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားနေရတာ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုမှာလောလော
ဆယ် နေစရာမရှိဖြစ်နေတာနဲ့အတော်ပဲ”

ဟုပြောကာ လူငယ်၏အိမ်သို့လိုက်ခဲ့လေ၏။ လူငယ်၏အိမ်
သည် မြို့စွန်မှာရှိသော တဲအိမ်ငယ်လေးပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဒဂါးတို့သည် ရေမီးချိုး၍ ခြံဝင်းထဲတွင်ထွက်
၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ဒဂါးက လူငယ်၏အလုပ်အကိုင်ကို မေးမြန်းလေရာ
လူငယ်က

“ကျွန်တော်က မြို့ထဲမှာလှည့်ပြီး ဆီးတော်ဖို၊ ဆီးဝန်စေ့၊ ဆီး
မဆလာထုပ်တွေကို လှည့်ရောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လဲ မြို့ပြင်
တားဂိတ်မှာ သွားရောင်းရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂါးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“ဈေးရောင်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်လေးက ခေါင်းခါ၍

“ဈေးရောင်းလို့တော့ မကျန်တဲ့နေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆီးသီး၊
ဆီးပေါင်းလုပ်တဲ့ရာကွက်ဘိုင်တို့က သိပ်မောက်မာတာပဲ။ သူ လူလူရို

အချင်းချင်းကိုပဲ ဆီးထုပ်တွေပေးရောင်းချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့သွားပြောတာတောင် လူကို မယုံဘူးဆိုပြီး ပိုက်ဆံကို ကြိုပေးထားရတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဘယ်အလုပ်ပဲလုပ်လုပ်၊ အခက်အခဲတွေတွေ့ရတာချည်း ပဲကွ၊ အခက်အခဲတွေ့တိုင်း ကျော်ဖြတ်နိုင်မဲ့နည်းလမ်းကို ခေါင်း အေး အေးနဲ့ရှာဖွေစဉ်းစားရတယ် ”

ဟုသင်ကြားပေးလေ၏။ လူငယ်လေးက စိတ်ဝင်စားစွာ နား ထောင်၍

“ လောလောဆယ် အစ်ကို့မှာ လုပ်စရာအလုပ်မရှိရင် ကျွန် တော်နဲ့လိုက်ပြီး ဆီးတော်ဖီလိုက်ရောင်းပါလား၊ ရာကွက်ဘိုင် တို့ကို တော့ ရောင်းခွင့်ရအောင် အတော်ပြောယူရမယ်ထင်တယ် ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဒဂီးသည် အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းကို သင်ယူလိုသောကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မြို့တစ်နေရာရှိ ဆီးတော်ဖီ ဆီးပေါင်းလုပ်သော ရာကွက်ဘိုင်တို့အိမ်သို့သွားရလေ၏။ ထိုအခါ ရာကွက်ဘိုင်က လူငယ်လေး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ၎င်းအား သူတစ်ပါး ရွေးကျများဖြစ်သော ဆီးတော်ဖီအကျိုးအပွဲများကိုပေးလေ၏။ လူငယ် က

“ ဆီးတော်ဖီနည်းနည်းကောင်းတာလေးတွေ ပေးပါဦး ခင်ဗျာ ကျိုးပဲ့နေရင် ရောင်းပန်းမလှလို့ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ရာကွက်ဘိုင်ဆိုသူက မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်

၌

“ ဟေ့ကောင်လေး၊ ဒါတွေပဲရမယ်၊ ယူရင်ယူ မယူရင်နော်၊ ရှိမှား နေနဲ့ ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့်ပြောလေရာ လူငယ်လေးသည် မတတ် သာဟန်ဖြင့် ဆီးတော်ဖီအကျိုးအပွဲများကို ယူလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒဂီးကလည်း ရာကွက်ဘိုင်ကို ဆီးတော်ဖီရောင်းခွင့် ပြုရန်ပြောဆိုလေ၏။ ရာကွက်ဘိုင်က

“ မင်းတို့ကောင်တွေ သိပ်ရှုပ်တယ်၊ တို့က ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ကြိုက်ဘူး၊ ဆီးတော်ဖီတွေ၊ ဆီးပေါင်းတွေယူပြီး အကြွေးလုပ်သွား တာများတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နဲ့မဆက်ဆံချင်ဘူး၊ အေး... ဆီးတော် ဖီရောင်းချင်ရင်တော့ ပိုက်ဆံကြိုပေးရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အကျိုး အကြွေတွေပဲရမယ်၊ အကျိုးအကြွေတောင်နေ့တိုင်းမရဘူး၊ ရချင်တဲ့ နေ့မှရမယ်၊ ရောင်းချင်ရင်တော့ နေ့တိုင်းလာကြည့်ပေတော့၊ ဒီနေ့ တော့မရှိဘူး ကုန်ပြီ ”

ဟုမောက်မာရိုင်းခိုင်းစွာ ပြောဆိုလေ၏။ ဒဂီးသည် လူငယ် လေးနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ လူငယ်လေးက

“ ဒီလူတွေ ဘယ်လောက်ရင့်သီးသလဲဆိုတာ အစ်ကိုတွေ ခြံမဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးကခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါကြောင့် အင်ကိုလဲ အခု ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်၊ ရာကွက်ဘိုင်တို့ရဲ့ဆီးတော်ဖီ အုပ်ငန်းကို အပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမယ်၊ ဒီကောင်တွေက မြို့ပေါ်မှာ သူတို့

နဲ့ယှဉ်ပြိုင်သူမရှိတဲ့အတွက် ဒီလောက်မောက်မာနေတာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ရာကွက်တိုင်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ အစ်ကိုကြီးစားတော့မယ် "

ဟုကြီးဝါးလိုက်လေရာ လူငယ်လေးသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ အစ်ကိုမှာ အရည်အချင်းရှိရင်လုပ်ဗျာ ”

ဟုအားပေးလေ၏။

ဒဂီးသည် လူငယ်လေး၏စကားကြောင့် သူ၏လည်ပင်းရှိ

ကြိုးကိုင်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ

“ အစ်ကိုဟာ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးနဲ့ပဲကြုံကြုံ အစ်ကို့ဆရာဂုရုကြီးပေးလိုက်တဲ့ ဆွဲပြားထဲကနည်းအတိုင်း ဖြေရှင်းလိုက်ရအောင်မြင်သွားတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဆရာဂုရုကြီးက ဒီဆွဲပြားထဲက ကျင့်စဉ်ကို မဟာလူသားကျင့်စဉ်လို့ခေါ်တယ်ကွ ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်လေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်အနီးတိုး၍ ဆွဲပြားကိုကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်ဆွဲပြားပေါ်မှ

မဟာလူသား မောင်ဒဂီး

ဥာဏ်ချစ်ဥာဏ်သွေးတို့ နာမင်းကြီးနာသုံးချဖြီး

နာလုပ်ဖို့ နာဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမယ်

ဟူသောစာသားကို အသံထွက်၍ ဖတ်ကြည့်လေ၏။ ပြီးနောက် လူငယ်လေးက

“ မဟာလူသားမောင်ဒဂီးဆိုတော့ အစ်ကိုနာမည်က မောင်ဒဂီးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်ကွ၊ အစ်ကိုနာမည် ဒဂီးလို့ခေါ်တယ်၊ မင်း နာမည်ရော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က

“ ကျွန်တော့်နာမည် မိုးသီးလို့ခေါ်တယ်၊ ဒဂီးနဲ့မိုးသီး နှစ်ယောက်ပေါင်းမိပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် အစ်ကိုဆရာကြီးရဲ့ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ဆိုတာ ဘာမှ မဆန်းဘူးလို့ထင်တယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏကြားဖူးနေသေးပဲ ”

ဟုရှေ့တလေ၏။ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ အစ်ကိုလဲ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို မြင်တွေ့စက၊ ဒီလိုပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အစ်ကို့ဆရာကြီးက အလွန်အမိုးတန် တဲ့ ဆွဲပြားဆွဲပြားလုပ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်ရတာပဲ၊ မဟာ လူသားကျင့်စဉ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပါးစပ်ကပြောမယ်ဆိုရင် အထင်သေးပြီး အလိုက်နာမှာစိုးလို့ကွ၊ တကယ်တော့ သဘောတရားတွေကို သိတာနဲ့လိုက်နာတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးကွ၊ ဘုရားက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားအကြောင်းကို ဟောပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ မမြဲတာကို သိရက်နဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြီးနေတုန်းပဲလေ၊ ဒါကြောင့် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကိုလဲ လူတိုင်းကြားဖူးနေတယ် ဆိုပေမဲ့ တကယ် လိုက်နာဖို့တော့ ခက်တယ်ကွ၊ အစ်ကိုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကပဲ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အသုံးပြုပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ညီအစ်မဆုံးယောက်ကို အောင်မြင်ကြီးပွားအောင် အကူအညီပေးခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟုလေးနက်စွာပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးဆိုသောလူငယ်လေးက

“ ဒါဆိုရင်လဲ အလွန်မောက်မာတဲ့ ရာကွက်ဘိုင်တို့လူစုကို ယှဉ်ပြိုင်မို့နည်းလမ်းကို အစ်ကိုစဉ်းစားကြည့်လေ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အစ်ကိုရဲ့မဟာလူသားကျင့်စဉ်မှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီးအသုံးချရမယ်ဆိုတာပါတယ်။ ဒီညတစ်ညလုံး သေသေချာချာစဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး နည်းလမ်းကို ရှာဖွေရမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဒဂီးသည် လူငယ်လေးစီစဉ်းပေးသောအိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဒဂီးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲလျောင်းရင်း ရာကွက်ဘိုင်တို့လူစုကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို စဉ်းစားရ၏။

ထိုအခါ သူ၏စိတ်ကူးသည် ပြီးပြည့်စုံမှုမရှိသေးသဖြင့် နောက်တစ်နေ့မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် စဉ်းစားမိ၏။

သူသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မိုးသီးကိုခေါ်၍ မြို့ထဲတွင်လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ မြို့၏လူဦးရေများပြားပြီး ရထားလမ်း၊ ကားလမ်း၊ သောမြို့ဖြစ်သဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ မုန့်တစ်မျိုးမျိုးကို ရောင်းချလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူသည် ဈေးနှင့်ဘူတာအနီးရှိ ဆိုင်များသို့လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ အနီးအနားမြို့များမှ မုန့်အချို့ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤမြို့ကလေးတွင် ရာကွက်ဘိုင်တို့၏မုန့်များ ရောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးနောက်တွင်မူ အိမ်သို့ပြန်လာပြီး နောက် မိုးသီးကိုခေါ်၍

“ ဒီမှာမိုးသီး၊ ရာကွက်ဘိုင်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ရင် ငါတို့နိုင်ရင်လဲ အကျိုးသိပ်မရှိဘူး၊ သူတို့နိုင်ရင်လဲ အကျိုးမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီပြိုင်မုန့်တစ်မျိုးမျိုးလုပ်ပြီးရောင်းရင်တော့ သေချာပေါက်ရောင်းရမှန်းတွက်မိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးသီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ရောင်းမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှန်မှမရောင်းတတ်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ ငါလဲ ဘာမှန်မှ မလုပ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ စိတ်ဓာတ် ရှိရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။ ဒဂီးက ဆက်လက်၍

“ ပထမဆုံးအနေနဲ့ မုန့်လုပ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရှာရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာမုန့်လုပ်နည်းတစ်ခုခုကို လေ့လာရမယ်၊ ဒီမြို့မှာ မုန့်တစ်ခုခုလုပ်ရောင်းရင် ရောင်းရမှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးသီးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဘယ်လိုမုန့်မျိုးကိုပြောတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက

“ ဆီးယို၊ ဆီးပေါင်း၊ သရက်ပြာ၊ သရက်ပျဉ်၊ ရှောက်သီးဆေးပြာ၊ မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ် တစ်ခုခုပေါ့၊ မင်းတို့ငါတို့ စားဖူးတဲ့ စားစရာတစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီမြို့မှာ ဒီလိုမုန့်ပဲသရေစာများကို လုပ်ရောင်းတဲ့

သူ မရှိသလောက်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် ရာကွက်တိုင်တို့လူစုရဲ့ ဆီးတော်စီး ဆီးပြားတွေ ရောင်းနေရတာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက သူ၏ပေါင်ကိုပုတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်သတိရပြီ၊ မြေပဲယိုတို့၊ ငှက်ရင်းယိုတို့ကို အဘွားဒေါ်ရင်မြ လုပ်တတ်တယ်။ သူဟာ အလှူတွေဘာတွေရှိရင် မြေပဲယို လုပ်ပေးတတ်တယ်။ အဖွားဒေါ်ရင်မြရဲ့မြေပဲယိုဟာ စားလို့ သိပ်ကောင်းတယ် ”

ဟုအားတက်သရောပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက

“ အဘွားဒေါ်ရင်မြဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးသီးက

“ အဘွားဒေါ်ရင်မြဆိုတာ မနေ့က ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော်သွားဝယ်ပေးတဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားပေါ့။ ဒါကြောင့် အဘွားဒေါ်ရင်မြကို သွားမေးရင် အစ်ကိုလုပ်ရောင်းချင်တဲ့ မုန့်အမျိုးမျိုး လုပ်နည်းကို ရမှာသေချာတယ်၊ ပြောနေကြတာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ သွားမေးကြမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးတို့သည် မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်သို့သွားရောက်၍ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူ၍ အဘွားဒေါ်ရင်မြ၏ တဲအိမ်ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

ဒဂီးတို့ရောက်ရှိသောအခါ နေမကောင်းဖြစ်နေသော အဘိုးကြီးသည် ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ်များကိုမြှန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ဒဂီးတို့သည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး စားသောက်ပြီးသည့်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်၍ မုန့်ပဲသရေစာ

လုပ်နည်းကို မေးမြန်းလေရာ အဘွားအိုက ၎င်းတို့ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ လူကလေးတို့က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် အဘွားကို မုန့်ပဲသရေစာလုပ်နည်းကို မေးရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက အဘွားအိုကို ၎င်းတို့၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

အဘွားအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ လူကလေးတို့ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိရတော့ အဘွားဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဘွားမသေမီမှာ အဘွားတတ်တဲ့ ပညာကို အမွေပေးခဲ့ချင်လို့ပါ။ တကယ်တော့ အဘွားတို့ မျိုးရိုးဟာ မုန့်ပဲသရေစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့မျိုးရိုးရှိပါတယ်။ အဘွားရဲ့အမေဟာ နန်းတွင်းမှာ မင်းညီမင်းသားတွေစားသောက်ဖို့ ယိုအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ပေးရတဲ့ ပညာရှင်ပါ။ အဘွားတို့လက်ထက်ရောက်တော့မှ ဒီပညာတွေဟာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတယ်။ အဘွားဟာ အလှူအတန်းရှိရင် ငှက်ရင်းယိုလေး၊ မြေပဲယိုလေးလုပ်ပေးတာကလွဲလို့ အမေရဲ့ ပညာကို အသုံးမချနိုင်ခဲ့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ အဘွားရဲ့အမေဟာ နန်းတွင်းသားတွေ စားသောက်ဖို့ ယိုအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ပေးရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုယိုမျိုးကိုပြောတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဘွားအိုက

“ တုန်းဘောင်ခေတ်က နန်းတွင်းသားတွေဟာ တိုင်းတစ်ပါး

ကလာတဲ့ မလိုင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်တွေကို တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဆောင်အဖြစ် ဆက်သတဲ့အခါမှ စားသောက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် နန်းတွင်းသားတွေဟာ မြန်မာမုန့်အမျိုးမျိုးနဲ့ယိုမျိုးစုံကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်စားလေ့ရှိတယ်။ ပုဂံမင်းဆက်ဖြစ်တဲ့ နရပတေ့စည်သူမင်းလက်ထက်မှာ စားတော်ပွဲမှာ ပျားရည်နွဲ့စိမ်းထားတဲ့ ချဉ်သီးပွဲတော်တစ်ခုပါတယ်လို့ အဆိုရှိတဲ့အတွက် မြန်မာပြည်မှာ ယိုပေါတာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာကြာပြီပေါ့ကွယ်။ နန်းတွင်းမှာအဘွားရဲ့အမေလုပ်ပေးတဲ့ ယိုတွေကတော့ ခူးရင်းယို၊ နာနတ်ယို၊ ဖရုံယို၊ ရှောက်ယို၊ ကတွတ်ယို၊ သံပရာယို၊ သင်္ဘောသီးယို၊ စောင်းလျားသီးယို၊ ဆီးယို၊ မြေပဲယို အို... စုံလို့ပါပဲကွယ်။ ယိုထိုးနည်းမျိုးစုံနဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့အပိုင်းတွေကို ပေစာနဲ့ရေမှတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီပေစာတွေဟာ အဘွားဆီမှာ ဒီနေ့ထက်တိုင် သိမ်းဆည်းထားဆဲပဲကွယ်။ ယိုထိုးတဲ့အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ယိုရဲ့အခေါ် အဝေါ်ဟာ အမျိုးမျိုးကွဲပြားသွားတတ်တယ်။ ”

ဟုပြောလေရာဒေါ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဘယ်လိုကွဲပြားသွားတာလဲအဘွား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အဘွားအိုက ဆက်လက်၍

“ မင်းတို့နားလည်အောင် ဥပမာအနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် သရက်သီးကိုစိတ်ပြီး သကြား၊ ထန်းလျက်နဲ့ကြိုထားတဲ့ယိုကို သရက်ယိုလို့ခေါ်တယ်။ အဲ... သရက်သီးကို ကျောအောင်ချေပြီး သကြားနဲ့ကြိုချက်ပြီး နေလှန်းလိုက်ရင် သရက်ပျဉ်လို့ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီး သရက်သီးကို ရေလှိုသီး၊ မဆလာတွေနဲ့ရောပြီး လုပ်ထားတဲ့ယိုကိုတော့ သရက်သီးကုလားတယ်လို့ဆိုပြန်တယ်။ ငှက်ပျောသီးတို့ သကြားနဲ့

ဆုပ်နယ်ပြီး နေလှန်းထားရင် ငှက်ပျောခြောက်၊ ငှက်ပျောသီးကိုပဲ ချေပြီး ထန်းလျက်၊ သကြားနဲ့ကြိုချက်လိုက်ရင် ငှက်ပျောယိုလို့ ဆိုပြန်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆီးသီးကို ထန်းလျက်၊ သကြားနဲ့ ကျိုချက်ထားရင် ဆီးယိုလို့ဆိုပြီး၊ ဆီးသီးကို အမှုန့်ထောင်းပြီး ထန်းလျက်နဲ့ ရောစပ်ထားရင် ဆီးပေါင်းဖြစ်သွားပြန်ရော၊ နောက်ပြီးဆီးသီးအမှုန့်ကို ကျိုချက်ပြီး အတုံးအခဲလုပ်ထားရင် ဆီးတော်မိဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ယိုတွေဟာ ထိုးတဲ့အပေါ်မူတည်ပြီး အခေါ်အဝေါ် အမျိုးမျိုးကွဲပြားသွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပဲကွယ်။ ”

ဟုရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြလေရာ ဒေါ်ကနဲ့မိုးသီးသည် အဘွားအိုပြောသောစကားများကိုစိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိ၏။ အဘွားအိုက

“ နန်းတွင်းမှာ ယိုထိုးတုန်းကတော့ ယိုခြောက်၊ ယိုအစိုင် အခဲနဲ့ ယိုပျစ်ဆိုတဲ့ သုံးမျိုးပဲထိုးလေ့ရှိတယ်။ ယိုအရည်ကြဲကတော့ တိုင်းတစ်ပါး ကလာတဲ့ ယိုဘူးတွေမှာပဲ များတယ်။ ယိုခြောက်ကတော့ ဖရုံယို၊ ငှက်ပျောခြောက်၊ သရက်ပျဉ်လို့ အမျိုးအစားတွေပဲ။ ယိုအစိုင်အခဲကတော့ ခူးရင်းယို၊ နာနတ်ယို၊ ကတွတ်ယို၊ ဆီးယိုလို့ အမျိုးအစားတွေပဲ။ ယိုပျစ်ကတော့ စတော်ဘယ်ရီယို၊ ခရမ်းချဉ်သီးယိုလို့ ယိုမျိုးတွေပဲဖြစ်တယ်။ ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ အဘွားအိုသည် ယိုထိုးခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော အတတ်ပညာများကို နေ့စဉ်ပြောပြလေ၏။

ဒေါ်ကနဲ့မိုးသီးတို့သည် အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာ သွားရောက်နားထောင်လေ၏။

အဘွားအိုသည် ယိုထိုးရာတွင် လိုအပ်သောကုန်ကြမ်းများ အကြောင်း ကုန်ကြမ်းချိန်တွယ်ရန်ချိန်ခွင့်၊ ယိုထိုးရာတွင် အသုံးပြုမည့် အိုးအမျိုးအစား၊ ယောက်မအမျိုးအစား၊ မီးဖိုအမျိုးအစားတို့ကို သေချာစွာ ပြောပြလေ၏။

၎င်းတို့သည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် သွားနားထောင်ပြီးနောက် ခဏက

“အဘွားသင်ပေးတဲ့ ပညာတွေက သိပ်အဆင့်မြင့်တယ်ကွ၊ အရပ်ထဲက လူတွေ ယိုထိုးတယ်ဆိုတာက ယိုဖြစ်ရုံပဲထိုးကြတာ၊ အဘွားတို့က မင်းညီမင်းသားတွေ စားဖိုထိုးရတာဆိုတော့ အလွန် ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ပစ္စည်းကိုလဲ အကောင်းစား အညွန့်စားသုံးရတယ်၊ ယို ထိုးတဲ့နေရာမှာလဲ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လုပ် မဲ့အလုပ်နဲ့ ငါတို့သင်နေတာဟာ အဆင့်မြင့်လွန်းနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဗဟုသုတမျိုးဟာ ကြားရခဲလို့ မှတ်သားထားတာ မမှားပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက

“အစ်ကို ဒီမြို့မှာ ရောင်းရင် ဘယ်လိုမုန့်မျိုးကိုရောင်းရင် ကောင်းမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ခဏက

“ငါစဉ်းစားထားတာကတော့ မြေပဲလိပ်၊ မြေပဲယို လုပ်ရောင်း ရင်ကောင်းမယ်၊ ကုန်ကြမ်းကလဲ ငါတို့အတွက် အခက်အခဲမရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးသီးက လက်ဖျစ်တီး၍

“ကောင်းတယ်၊ မြေပဲလိပ်ကို ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တယ်၊

ကိုယ့်ဘာသာရောင်းမှ အားပါးတရစားရမယ်”

ဟုပြောလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ခဏကတို့သည် အဘွား အိုအား မြေပဲလိပ်၊ မြေပဲယို ပြုလုပ်နည်းကို အပူကပ်ရပြန်၏။ အဘွား အိုက ခေါင်းညိတ်၍

“လူကလေးတို့ရွေးလိုက်တာ မဆိုးပါဘူး၊ ကုန်ကြမ်းဖြစ်တဲ့ မြေပဲကို လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်သလို မြေပဲယိုဟာ မြန်မာတွေကြိုက်ပြီး သားဆိုတော့ ရောင်းရမှာသေချာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြေပဲ၊ ထန်းလျက်၊ သကြားရှိရုံနဲ့ ယိုထိုးမယ်ဆိုရင်တော့ အဆင့်အတန်းမီတဲ့ မြေပဲယို ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ခဏက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“အဆင့်မီတဲ့မြေပဲယိုဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ အဘွား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အဘွားအိုက သက်ပြင်းချ၍

“မပူပါနဲ့လူကလေးရယ်၊ အဘွားသေသေချာချာပြောပြမှာပါ၊ ယိုလုပ်ငန်းရဲ့အဓိကအချက်ကတော့ သဘာဝမတူတဲ့ကုန်ကြမ်းတွေကို အချို့ကျကျ ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ပဲကွယ်၊ ဥပမာ ထန်းလျက်၊ နှမ်းတို့နဲ့ထိုးရတဲ့ မြန်မာမြေပဲယိုနဲ့ ကပ်စေးနဲ့ သကြားတို့နဲ့ထိုးရတဲ့ တရုတ် မြေပဲယိုတို့ဟာ သဘောသဘာဝချင်းမတူတဲ့အတွက် ကုန်ကြမ်းကို သဘာဝကျကျ ရောစပ်ပေးဖို့လိုတယ်၊ မြေပဲမှာ မြေပဲလုံးကြီး၊ မြေပဲလုံးသေး၊ အဆီများ တဲ့မြေပဲ၊ အဆီနည်းတဲ့မြေပဲဆိုတာရှိတယ်၊ မြေပဲကို အလုံးမပျက် ဘဲထိုးရတဲ့ယိုအတွက် အလုံးသေးပြီး အဆီများတဲ့ မြေပဲကိုသုံးမှ အမြင် လှမှာဖြစ်တယ်၊ မြေပဲကို အလုံးပျက်ပြီး ထိုးရတဲ့ယိုအတွက်ကတော့

မြေပဲအလုံးလှည့်မလိုဘူး။ အဆီများပြီး အသားထူဖို့လိုတယ်။ မြေပဲ
လိပ်လုပ်ဖို့အတွက်ဆိုရင်လဲ အလုံးလှည့်မလိုဘူး။ မြေပဲယိုမှာ မြေပဲဆန်ကို
ကျွတ်ရွှေအောင် ဆီနဲ့ကြော်တာရှိသလို သဲပူ ထိုးပြီး ကြော်တာလဲရှိတယ်။
ဆီနဲ့ကြော်တဲ့မြေပဲကတော့ အရောင်ပိုလှတယ်ကွယ်။”

ထို့နောက်တွင်မူ အဘွားအိုသည် ဒဂီးတို့အား နန်းတွင်းမြေပဲ
ယိုလုပ်နည်းကို သေချာစွာသင်ပြပေးလေ၏။

၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း လက်တွေ့လုပ်ပြလေ၏။ ကျန်းမာရေး
ကောင်းမွန်နေသော အဘိုးအိုကလည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။
ဒဂီးတို့သည် အဘွားအို၏လက်ရာ မြေပဲယိုများကို စားကြည့်သော
အခါ အလွန်အရသာထူးကဲကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

အဘွားအို၏မြေပဲယိုသည် ပျော့လွန်းခြင်း၊ မာလွန်းခြင်းမရှိဘဲ
စား၍ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်၏။ အချို့အရသာမှာလည်း အနေတော်
ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒဂီးတို့သည် အဘွားအိုထံမှ မြေပဲလိပ်လုပ်
နည်းများကို ဆက်လက်၍သင်ယူခဲ့လေ၏။

ထိုနည်းများမှာ လွယ်ကူသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အကောင်း
ကြိုက်သောအဘွားအို၏အကြံကြံမြင်ဆင်ခိုင်းသောကြောင့် ဒဂီးတို့
မှာ ချွေးတဒီးဒီးကျအောင်ပြုလုပ်ရလေ၏။

ဒဂီးတို့သည် အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ပြီးသောအခါ မြေပဲယို များကို
ကောင်းစွာပြုလုပ်နိုင်လေ၏။ အခါအခါမှာပင် အဘွားအိုက ရောင်း
တန်းအဖြစ် ပြုလုပ်ရောင်းချရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့၏။

ဒဂီးတို့သည် မြေပဲယိုများကိုပြုလုပ်ပြီး အမည်ပေးရန် အခက်

တွေနေလေ၏။ ထိုအခါ အဘွားအိုကရယ်မော၍

“ လူကလေးတို့က ခေါင်းနောက်အောင်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ လွယ်
လွယ်လေးပဲတွေးလိုက်၊ နန်းတွင်းမြေပဲယိုလို့ နာမည်ပေးလိုက် ”

ဟုအကြံပေးလေရာ ၎င်းတို့သည် ထိုနာမည်ကိုပင် သဘော
ကျသဖြင့် ရွေးချယ်လိုက်လေတော့၏။

ဒဂီးတို့သည် မြေပဲယိုပြုလုပ်နိုင်သောအခါ ရောင်းချရန်အတွက်
စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြန်၏။ ဒဂီးသည် ဈေးနှင့် ဘူတာတစ်ဝိုက်ရှိ သရေစာ
ရောင်းသောဆိုင်များသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ သူတစ်ပါးပစ္စည်းများကို
နမူနာကြည့်၏။ ပြီးနောက် ထိုပစ္စည်းများထက် သာလွန်သောထုပ်ပိုးမှု
နှင့်ဒီဇိုင်းပုံစံကို စဉ်းစားလေ၏။

ဒဂီးသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ကောင်းစွာအသုံးချ၍
အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်စဉ်းစားပြီးနောက် မြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များကို
ထုပ်ပိုးမည့်ပုံစံနှင့်ဒီဇိုင်းပုံစံကို ရရှိလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဒဂီးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်ကာ ပန်းချီ
ဆရာအား လိုချင်သောဒီဇိုင်းပုံစံကို ရေးဆွဲခိုင်းလေ၏။ ပြီးနောက် ပုံနှိပ်
ဘိုက်များတွင်အပ်နှံ၍ ရိုက်ခိုင်းလေတော့၏။

မြို့ကလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မြေပဲလိပ်များကို ပြုလုပ်
၍ စက္ကူအိတ်ဖြင့် လှပစွာထုတ်ပိုးလေ၏။ ဒဂီးတို့ထုပ်ပိုးပုံမှာ အခြား
သော ဆီးသီး၊ ဆီးပေါင်း၊ ဆီးတော်ဖိတို့ထက် များစွာသာလွန်ပြီး စက္ကူ
နှင့်ဒီဇိုင်းမှာလည်း လွန်စွာဆွဲဆောင်အားကောင်းလှသဖြင့် လူတိုင်း
နှစ်သက်နိုင်သောပုံစံဖြစ်လေ၏။

ဒဂီးသည် မြေပဲလိပ်အနည်းငယ်ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ၎င်းတို့

၏ကုန်ပစ္စည်းများကို စားသုံးသူများ၏ တုံ့ပြန်မှုကိုသိစေချင်သောကြောင့် မိုးသီးကိုခေါ်၍

“ မိုးသီး၊ မင်းဒီနေ့ ရာကွက်ဘိုင်တို့ရဲ့ဆီးတော်ဖိုကို သွားရောင်းမနေနဲ့၊ ငါတို့ရဲ့နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်ကို ရောင်းကြည့်ပေတော့၊ ဈေးရောင်းပြီး ဒီတိုင်းပြန်မလာနဲ့၊ အရသာဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ စားသုံးတဲ့သူတွေကို မေးမြန်းကြည့်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းတွင်းမြေပဲယိုကို ငါတို့လုပ်တယ်ဆိုတာ ဖွင့်မပြောနဲ့ဦးကွ၊ အချိန်မတန်ဘဲဖွင့်ပြောရင် မြေပဲလိပ်ကို အထင်သေးသွားလိမ့်မယ်၊ နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်ဆိုတာ နန်းတွင်း အပျိုတော်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်က လုပ်ရောင်းတာလို့ ပြောပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးကလည်း မြေပဲလိပ်များကို ဖိတ်ဖိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ဘူတာနှင့်ဈေးသို့ လှည့်လည်ရောင်းချလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ မိုးသီးသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာ ဖြင့်ပြန်ရောက်လာပြီး

“ အစ်ကိုရေ၊ ဝမ်းသာပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှန်တွေကို မြင်တာနဲ့ ကလေး၊ လူကြီးတွေ နှစ်သက်ပြီး ဝယ်စားကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့က စားကြည့်ပြီးတော့လဲ မြေပဲလိပ်တွေက ကျွတ်ပြီး စားလို့သိပ်ကောင်းတယ်လို့ချီးမွမ်းကြတယ်၊ တစ်စုစာပြီး နောက်တစ်ခုထပ်ဝယ်တာများတယ် ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ဒဂီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်

“ နေပါဦး မင်းက မြေပဲလိပ်တွေကို ဘယ်လိုပြောရောင်းသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးသီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲဟဲ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေစားတဲ့ နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်၊ တစ်ခါစားဖူးရင် လျှာလည်ပြီး မစားရမနေနိုင်ဖြစ်သွားမယ်ဆိုပြီး အော်ရောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ဆက်လက်၍

“ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး တစ်နေ့ကို နည်းနည်းချင်း မြို့ထဲမှာ လှည့်ရောင်းပေတော့၊ ရောင်းရင်း စားတဲ့သူတွေဆီက တုံ့ပြန်မှုကို နားထောင်ကြည့်ရမယ် ”

ဟုမှာကြားလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မိုးသီးသည် မြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များကို လှည့်လည်ရောင်းချခဲ့လေ၏။ မြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များကို နှစ်သက်သူများလှည့်ဖြင့် နေ့စဉ်အကုန်မြန်မြန်လှ၏။

မိုးသီးသည် တစ်လခန့် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ရောင်းစေပြီးသောအခါ အချို့သောလူငယ်ကလေးများသည် နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်များကို ရောင်းချချင်ကြောင်း မိုးသီးကို အမူကပ်ကြလေ၏။

ထိုလူငယ်များသည် ရာကွက်ဘိုင်တို့လူစု၏ ဆီးယို၊ ဆီးပေါင်းရောင်းသူများဖြစ်၏။ ဒဂီးတို့၏နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်သည် အရသာအလွန်ကောင်းမွန်ပြီး ဖုတ်ဖုတ် ဖိရိုင်းပုံ အလွန်တော်မီလှပသောကြောင့် မြင်သူတိုင်းက နှစ်သက်စေ၏။

ဒဂီးသည် မိုးသီးကိုမြေပဲလိပ်ရောင်းစေပြီး တစ်လပြည့်သောအခါမှပင် နန်းတွင်းမြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များကို များစွာပြုလုပ်၍ မြို့လယ်ဈေးနှင့် ဘူတာတစ်ဝိုက်ရှိ ဆိုင်များသို့လှည့်လည်ဖြန့်ချိလေ၏။

ထိုသို့ မဖြန့်ချိမီ ဆိုင်များသို့ တစ်ရက်ကြိုတင်၍ နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်နှင့်မြေပဲယိုများကို မြည်းစမ်းနိုင်ရန် လက်ဆောင်ပို့လေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဈေးဆိုင်များက နန်းတွင်းမြေပဲယိုများကို နှစ်သက်စွာ တောင်းဆိုလေ၏။ ဈေးဆိုင်များတွင် နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်များကို ရောင်းချသောအခါ၌လည်း လွန်စွာရောင်းကောင်းလှ၏။

ဒဂီးတို့သည် မြေပဲယိုများကို တစ်ဦးတည်းမပြုလုပ်နိုင်သဖြင့် အိမ်နီးချင်းမိန်းမပျိုနှစ်ဦးကို ငှားရမ်း၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ခိုင်းရလေ၏။ ၎င်းတို့သည် မြေပဲယိုရောင်းရသော ပထမဦးဆုံးဝင်ငွေကို အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုအား သွားရောက်၍ ကန်တော့ခဲ့လေ၏။

ဒဂီးတို့သည်မြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များ၏ အရည်အသွေးကို အထူးဂရုပြု၍ ရောင်းချခဲ့လေ၏။

ဒဂီးသည် မြို့ကလေးတွင် မြေပဲယိုများကို သုံးလခန့်ရောင်းချပြီးသောအခါ နန်းတွင်းမြေပဲယိုသည် နာမည်ကျော်ကြားလာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မြို့မှာပင် ရောင်းမလောက်ဖြစ်ကာ လက်မလည်အောင် ပြုလုပ်ရလေ၏။

မြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို ကူညီရန် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကို ထပ်မံငှားရမ်းရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်ရင်မြကြီးသည် ဒဂီးတို့ခြံဝင်းထဲသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ လူကလေးတို့လုပ်ငန်းဟာအတော်တိုးတက်နေတာပဲ၊ ဒါဟာ လူကလေးရဲ့ အမျှော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လို့ပဲ ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ဒဂီးက ရယ်မော၍

“ အဘွားသင်ပေးတဲ့ နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းက ကောင်း

လို့ပါ ”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ဒဂီးသည် မြေပဲယိုလုပ်ငန်းအောင်မြင်လာသောကြောင့် သူ၏လုပ်ငန်းကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ပြန်၏။ သူသည် ဂုရုကြီး၏ မဟာလူသားကျင့်စဉ်အတိုင်း ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးများကို များစွာအသုံးပြုပြီး အဆက်မပြတ်ပင်ပန်းပန်းကြီးစားခဲ့သောကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးပြု၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ အခြားသောမြို့များသို့တိုင် တင်ပို့ ရောင်းချသင့်ကြောင်းအဖြေထွက်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အနီးအနားမြို့များသို့ မီးရထားနှင့်သွား၍ မြေပဲယိုနှင့်မြေပဲလိပ်များကို ရောင်းချလေ၏။

ထိုမြို့များတွင် နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်ကို မကြားဘူးသဖြင့် အနည်းအကျဉ်းသာရောင်းရလေ၏။ မိုးသီးက ဒဂီး၏အခြေအနေကိုကြည့်၍

“ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာတင် လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတယ်၊ အနီးအနားမြို့တွေကို အပင်ပန်းခံပြီး မပို့ပါနဲ့ဗျာ၊ အခုလို နည်းနည်းလေးရောင်းရတယ်ဆိုရင် ပင်ပန်းတာနဲ့ ခရီးစရိတ်ကောမိပါဘူးဗျာ ”

ဟုတားဆီးလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းခါ၍

“ အပင်ပန်းခံရမယ်ကွ၊ ငါတို့မြို့မှာလဲ အစတုန်းက နည်းနည်းခွင်းပဲရောင်းရတာမဟုတ်လား၊ နောက်တော့မှ နာမည်တဖြည်းဖြည်း ချလာခဲ့တယ်၊ ငါ့ရဲ့မဟာလူသားကျင့်စဉ်အရ အလုပ်တစ်ခုကို အဆက်

မပြတ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမယ်ဆိုတာပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းတွေကို မနားမနေလုပ်ဖို့ကြိုးစားရမယ်။ မဟာလူသားကျင့်၍ အရလူတစ်ယောက်တာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုမှာ ကျေနပ်ပြီး ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေမယ်။ သာယာနေမယ်ဆိုရင် မကြာမီ ကျဆုံးဖို့လမ်းစဉ်လာလိမ့်မယ်။ လူဟာ အောင်မြင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အဆက်မပြတ်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမယ်။ ပန်းတိုင်တစ်ခုရောက်ပြီးရင် နောက်ထပ် ဒီထက်မြင့်တဲ့ပန်းတိုင်တစ်ခုလုပ်ပြီးအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီလိုမကြိုးစားဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းဟာ မကြာမီ ရပ်စဲသွားတတ်တယ်။”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒဂါးသည် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အတိအကျလိုက်နာ၍ သူ၏လုပ်ငန်းကို အဆက်မပြတ် ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အမြဲအသုံးချခြင်းတို့ကြောင့် လုပ်ငန်းတိုးတက်ရန် နည်းသစ်လမ်းသစ်များ အမြဲပင် ရရှိနေလေ၏။

သူသည် ထိုနည်းလမ်းများအတိုင်း သူတို့မြို့ရှိ ဘူတာရုံကြီးတွင် အောက်ပါဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ထောင်လေ၏။

နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများသာ စားသောက်လေ့ရှိသော နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များကို

ပြည်သူအများစားသုံးနိုင်ရန် စတင်ရောင်းချပေးနေပြီ။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီး၏နဘေးတွင် သူတို့၏မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်ပုံစံအား ပန်းချီဆရာကို အပ်နှံ၍ ရေးဆွဲခိုင်းလေ၏။ သူ၏ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ထောင်သည့်နေ့မှစ၍ ဘူတာရုံ မုန့်ရောင်းသောဆိုင်များတွင်

မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များ လက်မလည်အောင် ရောင်းချရလေ၏။

ဒဂါးသည် သူ၏မမျှော်လင့်သော စိတ်ကူးကြောင့် ဘူတာရုံဆိုင်များတွင် အထူးပင်ရောင်းကောင်းကြောင်တွေရသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်များကို အနီးအနားမြို့ရှိ ဘူတာများတွင် သွားရောက်ချိတ်ဆွဲလေ၏။ ဘူတာတွင် ရထားရပ်သည့်အခါတိုင်း နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်ကြော်ငြာများကို ခရီးသည်များက သတိထားမိပြီး ဘူတာရုံဆိုင်များသို့ သွားရောက်ဝယ်ယူလေ၏။

ဒဂါးသည် စိတ်ကူးတစ်ခုမှ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုအတွေ့အကြုံကို ရရှိပြီးနောက် ထိုစိတ်ကူးကိုပင် အသုံးပြု၍ သူ၏လုပ်ငန်းကို အံ့ဩလောက်အောင်ပင် တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့လေ၏။

ဒဂါးသည် အနီးအနားမြို့ရှိ ပန်းချီဆရာများကိုခေါ်၍ နန်းတွင်းအဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ထားသော မင်းညီမင်းသားများ မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များ စားသောက်နေပုံ ကြော်ငြာပုံကြီးကို ရေးဆွဲစေ၏။

ထို့နောက် လွန်စွာအသက်ဝင်သော ကြော်ငြာပုံစတာကြီးကို ဈေးရေတွင်ထောင်လေ၏။

ထိုကြော်ငြာပုံစတာကြီးကို နှစ်သက်၍ ၎င်းတို့မြို့ကိုဖြတ်သန်းသွားသော ခရီးသည်တင်ကားများကလည်း မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များကို ဝယ်ယူစားသောက်လေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့မြို့မှာပင် အရောင်းအဝယ်အလွန်ကောင်းမွန်ခဲ့လေ၏။

ဒဂါးတို့သည် မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်ပြုလုပ်ရန် လူအင်အားများ

စွာနှင့် မြေနေရာလိုအပ်သဖြင့် မြို့ပြင်ရှိခြံကြီးတစ်ခြံကိုဝယ်ယူခဲ့၏။ ထိုခြံကြီး၏အဝတွင်လည်း နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများ မြေပဲလိပ် စားသောက်နေပုံ ပန်းချီကားကြီးကို စိုက်ထူထားလေ၏။

ဒဂီးသည် နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်၊ မြေပဲယိုများအရောင်းသွက်လှ သဖြင့် အနီးအနားမြို့များသို့တိုင် ကြော်ငြာပို့စတာကြီးများကို စိုက်ထူ ခဲ့လေ၏။

နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်လုပ်ငန်းသည် သုံးနှစ်အတွင်း အထူးအောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး လူသိသွားခဲ့သဖြင့် မိုးသီး၏ထံအိမ် ကလေးကိုဖျက်၍ လှပခုံညားသောနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် တည် ဆောက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးသည် မြန်မာမူလက်ရာများဖြင့် ခမ်းနားလှသော ကြောင့် အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလာသူတိုင်း “နန်းတွင်းမြေပဲယို အိမ်ကြီးက လှလိုက်တာ” ဟုချီးမွမ်းကြလေ၏။

နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းသည် အထူးအောင်မြင်၍ အမြတ် အစွန်းများထွက်ခဲ့သဖြင့် ဒဂီးတို့သည် မြေပဲယိုပြုလုပ်ရန် နည်းပေး လမ်းပြပြုပေးခဲ့သော အဘွားအိုလင်မယားများကို လစဉ်ထောက်ပေးခဲ့လေ၏။ အဘွားအိုက သာဓုခေါ်၍

“အဘွားရဲ့နန်းတွင်းမြေပဲယိုက စားလိုကောင်းတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စားလိုကောင်းတဲ့ပစ္စည်းတိုင်း ရောင်းကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ နန်းတွင်းမြေပဲယို အောင်မြင်တာက လူကလေးရဲ့ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ် သွေးကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားပမ်းစားအလုပ်လုပ်လို့ပါ။ နောက်ပြီး တော့ ကံကြမ္မာကလဲ မျက်နှာသာပေးလို့ပါ။ ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာ

မပေးလိုကတော့ လူကလေးမှာ ဘယ်လောက်ပဲအရည်အချင်းရှိရှိ အောင်မြင်ဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကံကြမ္မာမျက်နှာသာမပေးလိုကတော့ အောင်မြင်မှုရဖို့ နှောင့်နှေးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆို တာကို ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မထားပါဘူး။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးချပြီး အလုပ်ကို မနေမနား ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်နေမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးသီးသည် ဒဂီးနည်းတူ နန်းတွင်းမြေပဲယို လုပ်ငန်းကို အလေအလွင့်မရှိအောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေ၏။

ဒဂီးသည် နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းအောင်မြင်နေသော်လည်း သူ၏ကြိုးစားမှုကို မရပ်နားဘဲ ယခုထက် ပိုမိုအောင်မြင်စေရန် နည်းလမ်း များကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ရင်း သူ၏နန်းတွင်းမြေပဲယိုသည် အထက်မြန်မာပြည် မြို့ကြီးများအချို့တွင် လူသိများအောင်မြင်နေသော် လည်း ရန်ကုန်၊ မန္တလေးကဲ့သို့ မြို့ကြီးများတွင် မတိုးနိုင်သေးကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လုပ်ငန်းကို ပိုမိုကြိုးပွားအောင်မြင်စေရန် တွေး တောကြံဆနေလေတော့၏။

ထိုစိတ်ကူးကို မိုးသီးအားပြောပြသောအခါ မိုးသီးကခေါင်း ကုတ်၍

“အစ်ကိုရယ် ဒီလောက်လောဘမကြီးပါနဲ့၊ နယ်မြို့ကြီးတွေ

မှာ ကျွန်တော်တို့ နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်တွေကို အတော်ကြီး အောင်မြင်လို့ လုပ်လို့တောင်မနိုင်တော့ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တို့မြို့မှာလဲ အစ်ကိုဆန္ဒအတိုင်း နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်အရောင်း ဆိုင်ကြီးကို ဖွင့်ထားသေးတယ်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလိုမြို့ကြီးတွေကို ပို့စရာမလိုတော့ဘူးထင်တယ်။ အစ်ကိုလောဘကို လျော့ပါဦး။ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဆံတွေသုံးလို့မကုန်တော့ဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ခေါင်းခါ၍

“ငါပိုက်ဆံကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီနေ့အထိ ငါပိုက်ဆံကို မလိုအပ်ဘဲ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသုံးတာမြင်ဖူးလား။ ငါဟာ မဟာ လူသားကျင့်စဉ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ထဲက နည်းနာတွေကိုပဲ အတိအကျလိုက်နာတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ငါတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အများကြီးအသုံးချပြီး အဆက်မပြတ် လုပ်နေရဦးမှာပဲ။”

ဟုပြောလေတော့၏။

ဒဂါး၏စကားကြောင့် မိုးသီးကခေါင်းညိတ်၍

“အစ်ကိုဟာ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို ဒီလောက်တိတိကျ ကျ လိုက်နာနေရင် အစ်ကိုဘယ်တော့မှ အနားရမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ် သက်လုံး စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ပင်ပန်းဆင်းရဲနေမှာပဲ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“မတတ်နိုင်ဘူး မိုးသီး။ မဟာလူသားကျင့်စဉ်က ငဲ့ရဲနွှော ကိုယ်ထဲမှာ စီးမျောဝင်ရောက်နေပြီ။ ငါနောက်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး။ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို လိုက်နာနေရရင် ငါကျေနပ်တယ်။”

ဟုပြောလေရာ မိုးသီးသည် ဒဂါးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဒဂါးသည် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို စတင်လေ့ကျင့်သည့် အချိန်မှစ၍ သူ၏ဘဝတွင် အလုပ်နှစ်မျိုးကိုသာ လုပ်ကိုင်လေတော့ ၏။ ထိုအလုပ်နှစ်မျိုးမှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို များစွာအသုံးချ၍ အလုပ်ကိုမနားမနေကြိုးစားပမ်းစားအလုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ဦးနေခက်ကို အပြည့်အဝအသုံးချ၍ သူ၏လုပ်ငန်း ဆက်လက်တိုးတက်စေရန် ကြံစည်သောအခါ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးကဲ့သို့ မြို့ကြီးများကိုပင် ထိုးဖောက်ဝင်ရန်အတွက် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များကို အသုံးချ၍ ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အတွေးပေါ်ပေါက် လာလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ သူကြီးဂေဇက်စသော သတင်းစာကြီးများနှင့်မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များကို လှန်လှော၍ အခြား သောလုပ်ငန်းများ၏ကြော်ငြာများကိုလေ့လာကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော လုပ်ငန်းပေါင်းစုံမှ ကြော် ငြာများကိုတွေ့ရလေတော့၏။

ဆေးဝယ်ရန် ဒီဆူရီမှာ စိတ်ချရတယ်

ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသောစာဖတ်ပရိသတ်များ မြင်တွေ့ရစေရန်
စစ်ကြိုခေတ်က နာမည်ကျော်လူကြိုက်များသော ကြော်ငြာ
အချို့ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဒဂုံသည့် အထက်ပါကြော်ငြာများကို ကြည့်ရှု၍ ရန်ကုန်မြို့
သို့ဆင်းကာ သတင်းစာတိုက်ကြီးများနှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ဝင်ကာ
သူ၏ကြော်ငြာများကို အပ်နှံလေ၏။ ဒဂုံ၏နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲ
လိပ်ကြော်ငြာမှာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်ကျော်ကာတွန်းဆရာကြီး
ဦးဘဂျမ်းကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲပေးသော နန်းတွင်းသူတစ်ဦး၏မြေပဲယို စား
သောက်နေပုံဖြစ်၏။

နန်းတွင်းသူ မိန်းမပျို၏အောက်တွင်

“နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများသာ စားသုံးလေ့ရှိသော
နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များကို ပြည်သူအများအား
စားသောက်နိုင်ရန် ရောင်းချပေးနေပါပြီ။”

ဟူသောစာတန်းပါလေ၏။

သူသည် ကြော်ငြာထည့်သောရက်မရောက်မီ နန်းတွင်းမြေပဲ
လိပ်နှင့်မြေပဲယိုများကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေးရှိ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ကြီး
များသို့ နမူနာပို့ပေးလေ၏။ နမူနာပို့ပြီးကြော်ငြာပါမည့်အချိန်ကာလ
တွင် နန်းတွင်းမြေပဲလိပ်၊ မြေပဲယိုများကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေးသို့ ၎င်း
ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်၍တင်ပို့ပေးလေ၏။

ထိုအခါ သူ၏နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များသည် ကြော်ငြာ
အားကောင်းမွန်ခြင်း၊ အရသာထူးကဲခြင်းတို့ကြောင့် ဖဲ-လခန့်အတွင်း
ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးများတွင်နေရာရခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်များကို အထူးပင်ရောင်းချ
ရလေရာ သူ၏ခြံကြီး၌ မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလုပ်
သမားများကို ထပ်မံငှားရမ်းရလေတော့၏။

ဒဂါးသည် သူ၏လုပ်ငန်းများကို မိုးသီးအား အချိန်အားလပ် တိုင်း သင်ပြပေးလေ၏။ မိုးသီးသည် ဒဂါးသင်ပေးသမျှကို ကောင်းစွာသင်ယူ၍

“အစ်ကိုကလဲဗျာ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေရက်နဲ့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့ အသေးစိတ်သင်ပေးနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလုပ်ငန်းတွေကို မင်းတတ်ထားဖို့လိုတယ်ကွာ၊ မကြာမီမှာ နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို မင်းဦးဆောင်ပြီးလုပ်ရတော့မှာကွ”

ဟုပြောလေရာ မိုးသီးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်... အစ်ကိုက နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်တော့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ငါ့မဟာလူသားကျင့်စဉ်အရ ဒီပြင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ချင်တယ်၊ မြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို မင်းဦးစီးလုပ်ကိုင်မှဖြစ်တော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါး၏စကားကြောင့် မိုးသီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အစ်ကို့ကို ဒီကျင့်စဉ်ကြီးလွှမ်းမိုးနေသရွေ့ အစ်ကိုဘယ်တော့မှ အနားရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အနားရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါသေတဲ့အချိန်ရောက်တော့ ဒီအလုပ်တွေရပ်ဆိုင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘဝမှာ လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်တွေကို မရပ် မနား

ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဘဝ ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရမှန်းမသိပေမဲ့ ငါ့ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအသုံးပြုပြီး ပင်ပန်းပန်းပန်းအလုပ်လုပ်ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မိုးသီးသည် ဒဂါးကို စကားမတွဲပြန်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းလိုက်၏။

ဒဂါးသည် နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို မိုးသီးနှင့်တပြည့်ဖြည်းလှဲအပ်၍ လုပ်ငန်းအသစ်ကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရန် စဉ်းစားလေ၏။ ဒဂါးသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းအသစ်များနှင့် လူကုန်အသိုင်းအဝန်းတွင် ဝင်ဆန့်နိုင်ရန် လိုအပ်သည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ဒဂါးသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် စဉ်းစားမိလေ၏။

သူသည် အားလပ်ချိန်များတွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ် စာရေးကြီးတစ်ဦးဆီမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအရေးအပြောကို သင်ယူလေ၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို အသင့်အတင့်မျှရေးနိုင်ပြောနိုင်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ရေးတတ်၊ ပြောတတ်အဆင့်သို့ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ မကြာခဏ သွားလာ၍ လူကုန်များ ကျက်စားလေ့ရှိသော ဟိုငယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားရောက်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအသစ်များ ပြုလုပ်ရန် စူးစမ်းရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့သွားလာရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အချို့နှင့် ခင်းခင်းရင်းနှီးခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သည် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုသို့ သွားရောက်၍ စားသောက်နေစဉ် ထိုဟိုတယ်ကြီးတွင် စားပွဲထိုးပြုလုပ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို သတိပြုမိလေ၏။ သူမသည် အခြားသော စားပွဲထိုးမိန်းမပျိုများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားသော ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသူဖြစ်မှန်းတွေ့ရလေ၏။ သူမသည် ချောမောလှပ၍ ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှပြီး ဒဂီးနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိတိုင်း မျက်လွှာကို ချထားလေ၏။

ဒဂီးသည် ထိုနေ့ညက ဟိုတယ်ကြီးသို့ ၎င်းနှင့်ချိန်းဆိုထားသော လူကုထံမိတ်ဆွေများ ရောက်မလာသဖြင့် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ တည်းခိုခန်းရှိရာ ဘားလမ်းဆီသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ရထားလုံးသည် ည ၁၀ နာရီခန့်တွင် တစ်ခွပ်ခွပ်တူချွင်ချွင် အသံပြု၍ သွားလာနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားလုံးရှေ့ ကားလမ်းပေါ်တွင် ဆူဆူညံညံအသံကြားရ၍ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို လူသုံးယောက်က ဆွဲလွှဲသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မိန်းမပျိုက

“ ကယ်ကြပါဦးရှင် ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ရထားလုံးသည် မိန်းမပျိုနှင့် တွန်းတိုင်းနေသူများ၏အနီးသို့ ကျော်ဖြတ်သွားလေ၏။ ဒဂီးသည် လမ်းမီးတိုင်၏အလင်းရောင်ဖြင့် မိန်းမပျိုကိုကြည့်လိုက်ရာ တရုတ်ဟိုတယ်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်သော မိန်းမချောလေးဖြစ်မှန်း တွေ့ရလေ၏။

သူမကို လူမိုက်ဆန်ဆန်လူများက ဆွဲလွှဲနေလေ၏။ ဒဂီးသည်

သူမရဲ့ရှေ့တွင် မတရားလုပ်နေသည်ကိုမြင်၍ အကူအညီပေးလိုစိတ်များ ဝင်ရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ရထားလုံးကိုရပ်ခိုင်းပြီး ရထားလုံးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်၏။

ဒဂီးသည် မိန်းမချောလေးရှိရာသို့ အပြေးလျှောက်သွားလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ဒဂီးကိုမြင်သောအခါ အားကိုးစွာဖြင့်

“ ကယ်ပါဦးရှင်၊ ဒီလူတွေ ကျွန်မကို အတင်းဆွဲလွှဲနေပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ထိုလူသုံးယောက်ကိုကြည့်၍ လေသံမာမာဖြင့်

“ ကိုယ့်လူတို့ မြန်မာအချင်းချင်း ဒီလိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူမိုက်ဆန်ဆန်လူများက

“ ဟေ့လူ၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ သေသွားချင်သလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်ရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေရင် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ”

ဟုဆိုကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဒဂီး၏နောက်ကျောကို ပြေး၍ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။ လူမိုက်ဆန်ဆန်လူတစ်ဦးက ဒဂီးကိုတိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျန်နှစ်ယောက်က ဒဂီး၏ ရဲ့သောစိတ်သဘာဝကို

သဘောပေါက်သွားပြီး ၎င်းတို့၏လူကို လက်ဆွဲခေါ်၍

“ဟေ့ကောင်၊ ကောင်မကိုယ်တိုင်က မလိုက်ချင်မှာတော့ ရန်ဖြစ်ပြီးခေါ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ရန်ဖြစ်ရင် ပုလိပ်နဲ့ရှင်းရဦးမယ်”

ဟုတားဆီး၍ ၎င်းတို့၏လူကို ထိန်းသိမ်း၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှပင် စားပွဲထိုးမိန်းမပျိုက

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုသာမကယ်ရင် မူယာဘဝဟာ မတွေးဝံ့အောင်ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် မူယာဆိုသောမိန်းမချောလေးကို ကြည့်၍

“ညကြီးအချိန်မတော် ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မူယာက

“ဟိုတယ်ကနေ ရထားလုံးငှားပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဒီလူတွေ ရထားလုံးတားစီးပြီး ရထားလုံးမောင်းသမားကို ရိုက်နှက်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ရထားပေါ်ကဆွဲချပြီး အခုလိုအနိုင်ကျင့်ဖို့ကြိုးစားတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက မူယာဆိုသောမိန်းမပျိုကို

ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ငှားလာတဲ့ရထားလုံးနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်းဘယ်မှာနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုက

“ကျွန်မ ကန်တော်လေးဘက်မှာနေပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက ရထားလုံးမောင်းသောကုလားကို ကန်တော်လေးဘက်သို့ လိုက်လံဖို့ဆောင်ပေးရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဒဂီးသည် ရထားလုံးပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲ၍စီးရင်း မိန်းမပျို၏ဘဝကိုမေးမြန်းလေ၏။ သူမက

“ကျွန်မ မိဘတွေမရှိတော့လို့ မွန်ပြည်နယ်ဘက်က တက်လာတာပါ။ အစ်မဝမ်းကွဲက ကန်တော်လေးဘက်မှာနေလို့ ရန်ကုန်တက်ပြီး သူနဲ့အတူနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မအိမ်မှာနေတာလဲ အဆင်မပြေပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက မိန်းမပျို၏စကားကြောင့်သက်ပြင်းချ၍

“ဘယ်လိုအဆင်မပြေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူမက ခေါင်းကိုင့်၍

“အစ်မယောက်ျားက အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ အရက်သောက်နေတာများပါတယ်၊ သူဟာ အစ်မဈေးရောင်းထွက်တိုင်း ကျွန်မကို ထိကပါး ဂိုကပါးလုပ်ဖို့အမြဲကြိုးစားနေပါတယ်၊ ကျွန်မဟိုတယ်မှာ စားပွဲထိုးအလုပ်ရတော့မှ နည်းနည်းတော်သွားတာပါ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် ကံဆိုးရာသောမိန်းမလှဘေး၏ဘဝကို ကရုဏာသက်သွားလေ၏။

ရထားလုံးသည် ကန်တော်လေးဘက်သို့ရောက်သောအခါ မိန်းမလှလေးက အိမ်တစ်လုံး၏ရှေ့တွင် ရထားလုံးကိုရပ်ခိုင်းလေ၏။ သူမသည် ရထားလုံးပေါ်မှဆင်း၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ မူယာသွားတော့မယ်အခု နောက်ဆုံကြသေးတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ဒဂါးသည် တည်းခိုရာနေရာသို့ပြန်ခဲ့သည့်တိုင် ကရုဏာသက် ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမလှလေး၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

သူသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ နန်းတွင်းမြေပဲလိပ် ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ကြီးများသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး မြို့ကလေးသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ နန်းတွင်းမြေပဲယိုလုပ်ငန်းကို မိုးသီးက ကောင်းစွာအုပ်ချုပ်နိုင်နေလေ၏။

မိုးသီးသည် ဆက်ကျော်သက်အရွယ်မျှပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒဂါးက သင်ပြပေးမှုကြောင့် ထိုလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်နိုင်ခဲ့လေ၏။ ဒဂါးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ တရုတ် ဟိုဏ်းသို့ သွားရောက်ပြီး သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် ညစာစားရင်း စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းများကို ရှာကြံလေ၏။

ထို့နောက် ဧည့်သည်များနှင့်လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရထားလုံးတစ်စီးကိုငှားရမ်း၍ ပြန်မည်ပြုလေရာ ဟိုတယ်တံခါးဝတွင် ရထားလုံးငှားရမ်းနေသော မိန်းမလှလေးမူယာကိုတွေ့ရလေ၏။ သူမ၏ လှပတောင့်တင်းသောကိုယ်ဟန်ကို အဝေးကပင်မှတ်မိ၏။ ဒဂါးက ရထားလုံးကိုရပ်ခိုင်း၍ မူယာကို သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ မူယာက ဒဂါးကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်

“ဟင်... အစ်ကိုနဲ့ဆုံပြန်ပြီ၊ မူယာတော့ ရထားမ မကုန်ဘဲ လိုက်လို့ရပြီ”

ဟုဆိုကာ ရထားလုံးပေါ်သို့တက်လေ၏။ ဒဂါးက သူမကို ကြည့်၍

“ကန်တော်လေးကိုပဲ ပို့ပေးရမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှလေးက မျက်နှာညှိုးငယ်ဖြင့်

“ပြန်စရာမရှိတော့လဲ ကန်တော်လေးကိုပဲ အရဲစွန့်ပြီးပြန် နှာပေါ်အစ်ကိုရယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲမူယာ၊ ကျုပ်ကိုပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူမက ခေါင်းကိုင့်၍

“အို... အစ်ကိုသိရင်လဲ စိတ်ဆင်းရဲလှပဲရှိတော့မှာပေါ့၊ မသိချင်အောင်အစ်ကိုရယ်၊ မူယာနဲ့တွေ့တိုင်း အစ်ကိုမှာ စိတ်ညစ်စရာစကားတွေ ကြုံနေရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် ဘဝကြမ်းတမ်းလှသော မူယာကိုကြည့်၍

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲမူယာရယ်၊ လူတိုင်းမှာတော့ အခက်အခဲကိုယ်စိရှိကြတာပါပဲ၊ မူယာ့အခက်အခဲကို ကျုပ်ကိုပြောပြပါ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဒီနေ့မနက် အိမ်ကထွက်လာတော့ ပြဿနာတက်ပြီးထွက်ခဲ့ရတယ်အစ်ကိုရဲ့၊ မူယာတော့ သိပ်စိတ်ညစ်လို့ အိမ်ကိုတောင်မပြန်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မူယာ့မှာ အိမ်ကိုမပြန်လဲ ပြန်စရာမရှိတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဘယ်လိုပြဿနာတက်ပြန်တာလဲမူယာရဲ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မူယာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ဟိုတယ်က သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ရှက်လို့ မပြောပြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကိုတော့ အစ်ကိုရင်းတော် ယောက်လို့သဘောထားပြီး ပြောပြပါမယ်။ နားနဲ့မနာ ဖမ်းနဲ့နား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်မအိမ်မှာနေပေမဲ့ အစ်မယောက်ျားရဲ့ရန်ကိုကြော အနုရတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်နော်၊ သူဟာ မူယာကိုစော်ကားဖို့အကြံ ကြံစည်နေလေ့ရှိတယ်။ အစ်မက လမ်းထိပ်မှာ အသုပ်ဆိုင်လေး ထားတယ်လေ၊ မူယာ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ ဟိုတယ်က အားလပ်ခွင့်ရတဲ့နေ့တွေဆိုရင် အစ်မရဲ့အသုပ်ဆိုင်မှာပဲ နေထိုင် လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်မက အိမ်မှာတစ်ခု ပြန်ယူခိုင်းရင်တော့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ရန်ကိုကြောက်လို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပြန်ရတယ်။ အစ်မ ယောက်ျားဟာ မူယာကိုစော်ကားဖို့ကြံတာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ၊ မူယာ ကောင်းလွန်းလို့ လွတ်မြောက်နေတာချည်းပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက နားထောင်ရင်းတက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်မှာလာနေတဲ့မိန်းကလေးကို ဒီလိုယုတ်မာဖို့ကြိုးစားတာ အတော်အောက်တန်းထဲ တာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ မူယာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုရယ်၊ နောက်ပြီး မူယာအံ့သြတာက မူယာရဲ့အစ်မဟာ ယောက်ျားရဲ့ပြီးတာတောင် ချောမောလှပဆဲပဲ၊ မူယာထက်တောင် ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းပါသေးတယ်။ အစ်မရဲ့မူယာ ဟင်းခါးဆိုင်မှာ လာစားတဲ့ယောက်ျားတွေဆိုရင် အစ်မကို အပျိုထဲ

ပိုးပန်းတာစောစောကြုံပါတယ်။ ဒီလူယုတ်မာဟာ အစ်မလို မိန်းမ ကိုရထားတာတောင် ကျွန်မကို ကြံစည်နေတာ အံ့သြဖို့သိပ် ကောင်းပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါတော့ ကျုပ်မအံ့သြပါဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ မိမိနဲ့မလွဲရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အားလုံးသောမိန်းမတွေဟာ ချစ်စရာကောင်း တယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒရှိကြတယ်လို့ကြားဖူးတယ်။ ကဲ... မူယာအကြောင်း အက်ပါဦး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

“ လူယုတ်မာဟာ ကျွန်မကိုစော်ကားဖို့ကြိုးစားနေတာ သုံး ကြိမ်ရှိပေမဲ့ သူတို့လင်မယား ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ အစ်မကို ပြန် စတိုင်ပဲထားပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် လူယုတ်မာဟာ အတင့်ရဲ ဟာပြီး ဒီနေ့မနက် အရက်တက်အချိန်လောက်က ကျွန်မအခန်းကိုင်ပြီး တော်မတရားလုပ်ဖို့ကြိုးစားပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးကတက်ခေါက်၍

“ တောက်... အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ မူယာအစ်မကို ပြန်မတိုင်တာ မှားတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ မူယာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မူယာမှားတာပါ။ မနက်က မူယာအခန်းထဲ ကိုဝင်တော့မှ မူယာက အော်ဟစ်ပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ဒီအခါမှာ အစ်မ အိပ်ရာကလန့်နိုးပြီး သူ့ယောက်ျားကို ဆူပူကြမ်းမောင်းပါတယ်။ လူယုတ်မာဟာ အစ်မသံသွားတဲ့အတွက် ငြိမ်ကုတ်ပြီးပြန်သွားခဲ့

ခဏကြာတော့ အစ်မကို ဘယ်လိုရုံးချောလိုက်သလဲမသိဘူး။ အစ်မက မကျေနပ်နဲ့ရောက်လာပြီး နင် ငါ့အိမ်ပေါ်မှာနေရင်အေးအေးဆေးဆေးနော်၊ ငါ့ယောက်ျားကို မြူဆွယ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့လို့၊ ကြိမ်းမောင်းတယ်။ ကျွန်မက အလွန်အံ့အားသင့်သွားပြီး အစ်မယောက်ျား ကျွန်မကို စော်ကားဖို့ကြံတော့ သုံးကြိမ်ရှိပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ အစ်မက ဒေါသတကြီးနဲ့ နင်ဘာလို့ငါ့ကို အရင်တုန်းက ဖွင့်မပြောတာလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်မက သူတို့လင်မယားပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာလို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မက ယုံကြည်ဟန် မရှိပါဘူး။ ဒီနေ့ညအိမ်ကိုပြန်ရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ တကယ်တော့ မူယာအနေနဲ့ ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့အိမ်မှာ ဆက်ပြီးမနေသင့်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆွေမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးလား။ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မူယာက ခေါင်းခါ၍

“ မူယာက ဆွေမရှိ မျိုးမရှိတဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဝမ်းကွဲအစ်မရှိတယ်ဆိုပြီး အားကိုးတကြီးနဲ့ ရန်ကုန်ကိုတက်လာတာပါ။ တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လကစပြီး မူယာဘာသာအိမ်ငှားနေဖို့ ကြံစည်ထားတာပါ။ စတော်တင်ဖို့ငွေက မပြည့်သေးလို့ ခောင်းနေတာပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော မိန်းမလှလေးကို များစွာကရုဏာသက်ဝင်နေမိ၏။

သူသည် ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် မူယာကို ကူညီပေးရန်

စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် တခါတဖန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ပါလားမူယာ။ ဒီနေ့ညအိမ်ပြန်ပအိပ်နဲ့တော့၊ မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ညအိပ်လို့ရအောင် ကျပ်ပိတ်ပေးမယ်။ မနက်ကိုရောက်တော့ မူယာဘာသာအိမ်ငှားနေလိုက်ပေါ့။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက

“ မူယာလဲ အိမ်ကို မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ငှားဖို့စတော်က မရှိသေးဘူး။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက လက်ကာပြ၍

“ ဒီအတွက်ပပူပါနဲ့မူယာ။ ကျပ်ကူညီပါမယ်။ မူယာအလုပ်က လစာရတော့မှ ပြန်ဆပ်ချင်ဆပ်ပေါ့။ မဆပ်ချင်လဲ ကူညီလိုက်တာဟာလို့ သဘောထားပါ။ ဒီအတွက် တစ်မျိုးတော့မထင်စေချင်ဘူး။ မူယာကို နှမလေးလိုသဘောထားပြီး ကူညီပေးတာပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မူယာ၏မျက်နှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားပြီး

“ ဝမ်းသာလိုက်တာအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို ကူညီပေးရင်တော့ နှစ်လ သုံးလအတွင်း အစ်ကိုပိုက်ဆံကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်။ လူယုတ်မာနဲ့ တစ်အိမ်ထဲအတူနေရတာ ကျွန်မ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲနေတာကြာပါပြီ။ တရုတ်သူဌေးကို လစာကြိုထုတ်ပေးဖို့တောင်းပန်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးက လက်မခံလို့ အခက်တွေ့နေတာပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက

“ ဒါဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့ထဲလိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းမှာ ဒီနေ့ည အိပ်လိုက်ပေတော့။ ”

ဟုပြောလေရာ မူယာက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တွင်းမှ ဒဂီးသည် ၎င်းတည်းခိုရာသို့မူယာအားခေါ်သွားပြီး ထိုနေ့ည ဒဂီးတစ်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒဂီးနှင့်အတူ ဈေးသက် သစ်သော အိမ်ကလေးများကို ငှားရမ်းရန် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် မလွှဲကုန်းဘူတာအနီးရှိ တစ်ထပ် ယှဉ်ထောင်အိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါ ထိုအိမ်ကလေးသည် ချောင်ကျသောအရပ်တွင်ရှိသဖြင့် ငှားမည့်သူမရှိဘဲ ဈေးသက်သာ နေလေ၏။

မူယာသည် သူမ၏ရှိစုမဲ့စုငွေကလေးများကို စုစည်း၍ ထို အိမ်ကလေးကို ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။ အိမ်ရှင်မှာ အသက် (၄၀) ပတ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဒဂီးက အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးအား မူယာကိုစောင့်ရှောက်ပါရန် အပ်နှံရလေ၏။ ထို့နောက် မူယာအတွက် လိုအပ်သောအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဝယ်ယူရန် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်ကိုထုတ်ပေးလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်မူယာ၊ နောက်လထဲမှာ ရန်ကုန်ကိုပြန် ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ ဒီတော့မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်ပါမယ်၊ အားမဝယ် ပါနဲ့ ”

ဟုအားပေးစကားပြောကာ သူ၏မြို့သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိုးသီး၏နန်းတွင်းမြေယိုလုပ်ငန်းကို ကြည့်ရှု ရလေ၏။

မိုးသီးက

“ အစ်ကိုဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကိုသွားတာ ကြာသလို့ပဲနော်၊ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမယ်ကွ၊ ရန်ကုန်လို့မြို့ကြီးမှာ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းအသစ်ရှာရတာ နည်းနည်းခက်တယ်၊ ကုန်သည်တွေနဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဖွဲ့သာ နေရတယ်၊ ဒီလူတွေဟာ များသောအားဖြင့် အလုပ်အကိုင်အခွင့် အလမ်းသစ်တွေကို လက်ငါး ကြီးအုပ်ထားချင်ကြတယ်၊ အချို့ကလဲ အကူအညီပေးသလိုလိုနဲ့ ချောက်တွန်းတဲ့လူမျိုးကို ကြုံဖူးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင်တော့ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရမှာပဲ ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဒဂီးသည် မြေပဲယိုလုပ်ငန်းအောင်မြင် လာသဖြင့် အခြားသောလုပ်ငန်းနယ်ပယ်များကို မျိုးစုံလေ့လာကြည့် သောအခါ စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများစွာကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုအသုံးပြု၍ မျက်စိနှင့်နားကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားလေ၏။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်းခဲ့ပြန်၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော မူယာကိုသတိရ၍ သူမ ငှားရမ်းနေထိုင်ရာ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မူယာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒဂီးကိုတွေ့လိုက်သောအခါ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

“ ဟင်... အစ်ကို ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ ဒီနေ့ညသိမ်းမှာ

ညစာလာစားပါနော်”

ဟုမိတ်ခေါ်လေ၏။ ဒဂီးသည် သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မူယာ ဒီမှာနေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မူယာက ခေါင်းညိတ်၍

“ပြေပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်မအိမ်မှာနေရတာထက်စာရင် မူယာသိပ်စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မယောက်ျားကတော့ ဟိုတယ်အထိလိုက်လာပြီး နှောင့်ယှက်သေးတယ်၊ သူ့ရဲ့ ထောက်ချောက်ထဲရောက်ကာနီးမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုတော့ မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံရတယ်၊ မူယာက ပက်ပက်စက်စက်ပြောလွှတ်လိုက်တော့မှ မကျေမချမ်းနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဒဂီးသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်၍ နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်တွေ့ဆုံလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ မူယာက ညစာကျွေးမည်ဆိုသဖြင့် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

မူယာ၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူမက တံခါးကို အပြေးလာဖွင့်၍

“ခဏစောင့်ပါဦးနော်၊ နည်းနည်းစောသေးလို့ မူယာကော်စီ ဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

သူမ၏ လှပသောကိုယ်လုံးကိုပေါ်လွင်စေရန် ပိုးလုံချည်နှင့် ဘလောက်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး သနပ်ခါးရေကြဲလိမ်းထားသဖြင့် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှ၏။ သူမ၏ ဖားလျားချထားသောဆံပင်များသည် ကျောလယ်ခန့်ရှိ၏။

ခဏအကြာတွင်အိမ်ရှေ့ညွှတ်ခန်းသို့ စားပွဲခိုင်းကလေးကို ယူဆောင်လာသဖြင့် ဒဂီးက ကူညီပေးလေ၏။ ပြီးနောက် စားပွဲခုံပေါ်သို့ အဖြူရောင်ဝားပွဲခင်းကိုခင်းပြီး ဟင်းလျာများကိုချပေးလေ၏။

ဝက်သားဆီပြန်၊ မျှစ်ချဉ်နှင့်ဝက်ခြေထောက်ချဉ်ရေဟင်း၊ ငါးပိကြော်၊ ဆယ်နှစ်မျိုးဟင်းချို စသည်ဖြင့် စုံလင်လှ၏။

သူမ၏ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းလှသဖြင့် ဒဂီးသည် ညစာထမင်းကို မြန်ရှက်စွာစားသောက်နိုင်၏။

မူယာက ဒဂီး ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများဂရုတစိုက်ထည့်ပေးနေခြင်းကိုကြည့်၍ ဒဂီး၏စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသလိုဖြစ်လာပြီး မူယာကဲ့သို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်ကောင်းမည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုသို့တွေးရင်း သူ၏ဖောက်ပြန်သောစိတ်ကူးကြောင့် မူယာမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်သွားလေ၏။ မူယာကလည်း ဒဂီး၏မျက်နှာကို မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့်ပြန်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင်လှေကားဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး

“ဪ... ကျုပ်ကိုဘာကြောင့်များ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ အခုမှတွေ့ရတော့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်တာကိုး”

ဟူသောအသံကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရက်မူးနေဟန်ရှိသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။ ဒဂီးသည် ထိုသူကိုအံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်နေစဉ် မူယာက ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျွန်မအစ်မရဲ့ယောက်ျား လူယုတ်မာလေ”

ဟုပြောလေ၏။ မူယာက ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဒီမှာကိုဘီလေး။ ကျွန်မအိမ်မလာပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ ရပ်ကွက်လူကြီးကို သွားခေါ်ပြီးတိုင်လိုက်ရမလား။ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဘီလေးဆိုသူက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... မူယာ... မူယာ၊ မင်းငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိမ်းကားသွားသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ တကယ်တော့ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးခဲ့ဘယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ။ ကိုယ့် ကို ဒီလောက်မစိမ်းပါနဲ့ကွယ် ”

ဟုပြောလေရာ မူယာသည် သူမ၏စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

“ ခွေးကြီး ရှင်ဖည့်သည်ရှေ့မှာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မအိမ်ကထွက်သွား ”

ဟုမောင်းထုတ်လေ၏။ ဒဂါးသည် ဘီလေးဆိုသူကို မောင်းထုတ်ရန် ထိုင်ရာမှထလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးသည် အော်ဟစ်သံများကို တစ်ဖက်အိမ်မှကြားဟန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ဘီလေးဆိုသူကို ကြည့်၍

“ ဒီမှာ အမျိုးသမီးတွေပဲ နေတယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့မကြိုးစားနဲ့နော်။ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်မှာ ဒီလိုလာရမ်းရင် ပုလိပ်ဌာနကိုမပို့ဘဲ ခေါင်းကွဲအောင်ရိုက်လွှတ်လိမ့်မယ် ”

ဟုခြိမ်းခြောက်သောအခါမှပင် ဘီလေးဆိုသူသည် မူယာ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၍

“ မူယာ ကိုယ်အေးအေးဆေးဆေးမှလာဦးမယ်၊ မင်း အချိုး

တွေကို ပြင်ဖို့ကြိုးစားထား ”

ဟုပြောကာ ဒယီးဒယိုင်းနှင့်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ဒဂါးသည် ဘီလေးဆိုသူ၏အနှောင့်အယှက်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲသွားဟန်ရှိသော မူယာ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရလေ၏။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကမူ မူယာ၏မျက်နှာကိုခပ်တည်တည် ကြည့်၍

“ အစ်မကတော့ ခေါင်းအေးအေးနေချင်လို့ အိမ်ငှားစားတာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်တွေ မကြိုက်ဘူး ”

ဟုပြောကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မူယာသည် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုကာ

“ ဟိုလူလုပ်တာနဲ့ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးက မူယာ့ကို အထင်သေးသွားပြီ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဒဂါးသည် မူယာကို နှစ်သိမ့်၍ ည (၆) နာရီထိုးကာမှ တည်းခိုခန်းသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ရထားလုံးပေါ်တွင် လိုက်ပါရင်း ခိုကိုးရာမဲ့မိန်းမလှလေးအကြောင်းကိုတွေးတောနေလေ၏။ ယနေ့ည ထမင်းဝိုင်းတွင် မိမိအား လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုယုယသော မူယာ၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။ မူယာသည် ချောမောလှပ၍ ဆွဲဆောင်အားကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဒဂါးသည် စိတ်လှုပ်ရှားသယောင်ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် ကြီးပွားအောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းတွင် မိန်းမလှသည် အတားအဆီးပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို

ပြန်လည်ချုပ်ထိန်းလိုက်နိုင်၏။

တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သောအခါ မန်နေဂျာလူကြီးက ဒဂီးတိုဆီးကြို၍

“ မိတ်ဆွေကိုတွေ့ချင်လို့ လူတစ်ယောက်အောက်ထပ်မှာစောင့်နေတယ် ”

ဟုပြောလေရာဒဂီးသည် တည်းခိုခန်းအောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ တည်းခိုခန်း၏အောက်ဆုံးထပ်တွင် အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရရှိနိုင်၏။

စားပွဲထိုးလူငယ်လေးက ဒဂီးကို သိရှိနေသဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေ၏။

စားပွဲတွင်ထိုင်နေသူမှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ အကောင်းစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ရုပ်ရည်မှာကြမ်းတမ်းလှ၏။

ဒဂီးသည် စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ မိတ်ဆွေက ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆို၊ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသောလူက

“ ကျုပ်က ဝင်ဒါမီယာဘက်မှာ ရွှေပျံလွှားဆိုတဲ့ဟိုတယ်ကြီးကိုပိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်ကို ရောက်ဖူးသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်က အတော်အောင်မြင်တဲ့ဟိုတယ်ကြီးပါပဲ ”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ဒဂီးသည် လွန်စွာအောင်မြင်ကြီးမား

သော ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်ပိုင်ရှင်နှင့်မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းအတွက် အားရကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က

“ ကျုပ်နာမည် ကိုစိန်လင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲက မီးဖွားရေးသမားတွေကတော့ ကျုပ်ကိုမသိတဲ့သူရှားပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့၊ ကဲ... မိတ်ဆွေလည်း နည်းနည်းတော့သောက်ရမယ်၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦးတိုးရင် နည်းနည်းသောက်ပြီးမှ စကားပြောတတ်တယ်၊ သောက်လိုက်တော့ စကားပြောလို့လဲ ပိုကောင်းလာတယ် ”

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်ထဲသို့အရက်ကိုဌ်လေ၏။ ဒဂီးသည် အရက်ခိုင်းများကို ရှောင်လေ့ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ငြင်းဆန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကိုစိန်လင်းက လက်ကာပြု၍

“ ဟိုးဟိုး... မငြင်းနဲ့နော်၊ နည်းနည်းတော့သောက်ရမယ်၊ မိတ်ဆွေမသောက်ရင် ဒီနေ့ည အလုပ်ကိစ္စစကားမပြောတော့ဘူး၊ ကျုပ်မြန်တော့မယ် ”

ဟုဆိုကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များဌ်ထည့်ပေးလေ၏။ ဒဂီးသည် ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲလှသဖြင့် အရက်သောက်လေ့မရှိတဲ့ အနည်းငယ်သောက်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကိုစိန်လင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မောကာ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း အရက်များကို သောက်လေ၏။

ကိုစိန်လင်းက အရက်များကို အတော်အတန်သောက်ပြီးသောအခါ

“ ဒီလိုမိတ်ဆွေ ကျုပ်ရဲ့ဟိုတယ်ကြီးဟာ အတော်အောင်

မြင်ပါတယ်။ ဒီလိုအောင်မြင်တာလဲ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို ကျုပ်က ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်လို့ပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့အတွက် အကြံလဲရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်အပြင် နောက်ထပ် ဟိုတယ်တစ်လုံးထပ်ဖွင့်ချင်တယ်။ ဒီဟိုတယ်ဖွင့်ဖို့ အရင်းအနှီးကို တွက်ချက်ကြည့်တော့ အတော်လေးများပြားနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ငွေတွေကလဲ ရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကို ရောက်ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ရှယ်ယာလုပ်ဖို့ လူတစ်ယောက်ကိုရှာဖွေနေခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ သူဌေးတွေကတော့ ကျုပ်ရဲ့ဟိုတယ်က အောင်မြင်မယ် ဆိုတာသိလို့ ငွေထည့်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ရန်ကုန်က လူတွေရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ ငွေထည့်မခံဘူး။ နောက်တော့ ကိုဒဂီးဆိုတဲ့ နယ်က သူဌေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ ခဏခဏဆင်းလာတယ်လို့ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာလုပ်မလားလို့ မိတ်ဆွေကို ဖိတ်ခေါ်တာပါ။

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာစိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။

ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်သည် အလွန်အောင်မြင်သောဟိုတယ် ဖြစ်သဖြင့် ထိုဟိုတယ်၏သူဌေးနှင့်စပ်တူလုပ်လျှင် ကြီးပွားနိုင်မည်ဟု အလွန်အမြန်တွေးလေ၏။ ထို့ကြောင့်

“ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ငွေတယ်လောက်ထည့်ရမှလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီး၏စကားကြောင့် ကိုစိန်လင်းက ဆိုလိုက်သည်။

“ မများပါဘူး။ တစ်ယောက်ကို ငါးသောင်းလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုခေတ်က ငွေငါးသောင်းသည် အလွန် တန်ဖိုးရှိသဖြင့် စွန့်စားရမည့်သဘောရှိလေ၏။

သို့သော် ကိုစိန်လင်း၏ ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်သည် အလွန်အောင်မြင်လှသဖြင့် ဒဂီးက စိတ်ဝင်စားလာပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားခွင့်တော့ပေးပါနော် ”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ ကိုစိန်လင်းက ရယ်မော၍

“ စဉ်းစားချင် စဉ်းစားပါဌာ၊ ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းပထမအဆင့် အောင်မြင်တဲ့အနေနဲ့ အားရပါးရ သောက်ရအောင် ”

ဟုဆိုကာ အရက်တစ်ပုလင်းကို ထပ်မှာ၍ သောက်လေတော့၏။ ဒဂီး၏ခွက်အတွင်းသို့လည်း အရက်ငွေပေး၍ အတင်းအဓမ္မသောက်စေ၏။ ည (၁၂) နာရီထိုးသောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့တော့၏။

ဒဂီးသည် အူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အရက်နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်သောက်ပြီး အတော်မူးနေလေ၏။ သူသည် ကိုစိန်လင်းကို အားနာ၍ သောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးလူငယ်လေးများက ဆိုင်ပိတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာပြောဆိုလေ၏။ ကိုစိန်လင်းက ၎င်းတို့၏စကားကြောင့်

“ ဘာ... ဆိုင်ပိတ်မယ်ဟုတ်လား၊ ငါလိုကောင်မျိုးထိုင်နေတုန်း

ဆိုင်ပိတ်ဝံ့ရင်ပိတ်ကြည့်စမ်း။ မင်းတို့တစ်ဆိုင်လုံး မီးလောက်တိုက်
သွင်းလိုက်မယ်။ ဘာမှတ်သလဲ။ စိန်လင်းတဲ့၊ တစ်လင်းထဲရှိတယ်။”

ဟု ရိုင်းပြောပြောဆိုလေ၏။ ဒါးသည် ကိုစိန်လင်း၏စကား
ကြောင့် စားပွဲထိုးလှုပ်ငယ်များဘက်သို့လှည့်၍

“သည်းခံပါကွား၊ ကျုပ်ရဲ့ညည်းသည်က မူးရင် ခလေးနည်းနည်း
ဆိုးတတ်လို့ပါ။”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခိုက် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေရာသို့ မန်နေဂျာလူကြီးရောက်
လာပြီး ဆိုင်ပိတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုစိန်လင်းကို ယဉ်ကျေးစွာ
ပြောဆိုလေ၏။ သို့သော် ကိုစိန်လင်းသည် လူကြီး၏စကားကို မနား
ခံဘဲ ထိုင်ရာမှထ၍ မန်နေဂျာကို ဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။

မန်နေဂျာလူကြီးသည် ကိုစိန်လင်း၏မိုက်ရှိုင်းမှုကြောင့် မျက်နှာ
ပျက်သွားပြီး

“လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုပြီး ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်း
ပြောနေတာပါ။ ဒီလိုမိုက်ရှိုင်းတဲ့အပြုအမူကို မလုပ်ပါနဲ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒါးက ကိုစိန်လင်း၏လက်ကိုဆွဲ၍

“ကဲ... ကိုစိန်လင်း ပြန်ကြပါနဲ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုစိန်လင်း၏ ခေါင်းခါ၍

“မပြန်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဘာကောင်မှတ်နေလဲ။ ရန်ကုန်မြို့
မှာ စိန်လင်းကို တားဝံ့တဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိတော့။ ရန်ကုန်က လူမိုက်
တွေအားလုံးကို မီးပိုက်ထဲပိုက်ထားတဲ့ကောင်၊ ဒီမှာ မန်နေဂျာကြီး ကျုပ်
မပြန်ဘူးဗျာ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ။”

ဟုလူမိုက်ဆန်ဆန်ကြုံးဝါးလေရာ မန်နေဂျာလူကြီးသည်
သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဒါးဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒီမှာ မောင်ရင်ကို ဒီနေ့ညကစပြီး ကျုပ်ဟိုတယ်မှာ ဆက်
ပြီးတည်းခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး မောင်ပင်
ပြန်ပေးတော့။”

ဟုဆိုကာ ဟိုတယ်မှ မောင်းထုတ်လိုက်လေတော့၏။ ဒါး သည်
မန်နေဂျာလူကြီးကို တောင်းပန်ကြည့်သော်လည်း အကြောင်း
မထူးသဖြင့် ကိုစိန်လင်းကို ဟိုတယ်တွင် ခဏစောင့်နေရန်မှာကြားပြီး
သူ၏အခန်းသို့တက်ကာ အဝတ်အစားဒဏ်ကိုယူ၍ အောက်ထပ်သို့
ပြန်ဆင်းလာ၏။

သို့သော် အောက်ထပ်တွင် ကိုစိန်လင်းဆိုသူကို မတွေ့ရသဖြင့်
ဟိုတယ်မှထွက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေကြည့်၏။ အတန်ကြာ
အောင် ရှာဖွေသည်အထိ ကိုစိန်လင်းကိုမတွေ့သဖြင့် မနက်ဖြန်ကျမှပင်
ရွာပျံ့လွှားဟိုတယ်သို့ လိုက်သွားတော့မည်ဟု တွေးကာ လမ်းပေါ်တွင်
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေမိ၏။

သူသည် ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်ကာမှ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင်
တည်းခိုရာမရှိဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် အရက်ရှိနေကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက်
ဖြစ်လာသဖြင့် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ရထားလုံးကုလား အား
ကျောက်မြောင်းဘက်သို့ မောင်းနှင်ခိုင်းလေ၏။

ဒါးသည် ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ်မှူးဝေနေသည့်ကြားမှ မူယာ
၏နေထိုင်မှုကို လမ်းပြလေ၏။ မူယာ၏အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လေရာအခါ

ရထားလုံးကုလားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးဝမှ မူယာ၏အမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်လေ၏။

မူယာသည် အိပ်ပျော်သေးဟန်မရှိသေးဘဲ တံခါးဝမှထွက်ကြည့်ကာ ဒဂီးကိုမြင်သောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်... အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ အရက်တွေသောက်လာတယ်”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ဒဂီးသည် နိုင်ငံခြားအရက်ကို သောက်ထားသဖြင့် ထိုအရက်များ၏ထုံးစံအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းအစွမ်းပြလာ၏။ ဒဂီးသည်

“မနက်ကျမှပြောပြမယ်မူယာ၊ အစ်ကို သိပ်မူးနေပြီ”

ဟုဆိုကာ ခြံတိုင်ကို လက်ဖြင့်ထိန်းထားလေ၏။ မူယာက ဒဂီးက ပခုံးကိုတွဲ၍ သူ၏အိမ်ကလေးသို့ မနိုင့်တန်ပြန် ဆွဲခေါ်ရှာ၏။ ဒဂီးသည် အိမ်တံခါးဝ၌ တစ်ကြိမ် လဲပြိုမတတ်ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ်မူးဝေနေပြီး မျက်လုံးများလေးသကဲ့သို့ ထိုးအိပ်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မူယာသည် ဒဂီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား တွဲရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ဒဂီးသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပိုးလိုပက်လက် လဲသွားလေ၏။

ဒဂီးသည် မနက် (၇)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှနိုးလာလေ၏။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေသေးသဖြင့် ညကအဖြစ်ကို မှန်တွေးလိုက်လေ၏။

ဒဂီးသည် ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်သည့်အခါတိုင်း လုပ်ငန်းရှင်တို့သည်ပွဲစားကြီးများနှင့် ရင်းနှီးအောင်နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း အရက်သောက်ခြင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။

သို့သော် ညက ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဦးစိန်လင်းနှင့် မအောင်ဆင့်ဘဲ ခင်မင်ခဲ့ပြီး ၎င်း၏ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုကြောင့်အရက်ကို မသောက်ပေ။ သောက်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဟိုတယ်ရှိပြဿနာဖြစ်ပွားပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် အဘိအကျွမ်းမရှိသောကြောင့် မူယာ၏အိမ်သို့ လာရောက်အိပ်စက် ခဲ့ပုံကို သတိရသလိုရှိလာ၏။

သူသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ အခန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ မူယာ၏ အိပ် ခန်းဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အားတုံအားနာဖြစ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထထိုင်ရန် ပြင်လိုက်ရာ အနီးတွင်အိပ် ချော်နေသော မူယာကိုမြင်ရ၍ အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေ၏။

သူမ၏ရှည်လျားသောဆံပင်များသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပြန့် ကျနေပြီး အဝတ်အစားများမှာလည်း ကပ်ကပ်ရှိရှိလေ၏။

မူယာသည် အလွန်သိမ်မွေ့၍ သိက္ခာရှိသောမိန်းမတစ် ယောက်ဖြစ်လျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် သူနှင့်ယှဉ်တွဲအိပ်နေသနည်း။

ဒဂီးသည် တွေးမရနိုင်သဖြင့် မူယာ၏ပခုံးကိုလှုပ်၍နှိုးလိုက်ပြီး “မူယာ၊ မူယာ ထပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာအိပ်နေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ မူယာသည် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာ၏။ ပြီးမှ ဒဂီး ကိုမြင်၍ ညကအဖြစ်ကို သတိရဟန်ဖြင့်

“အစ်ကို့ သိပ်ဆိုတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆိုရတာလဲ အစ်ကိုရယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ဒဂီးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်အရင်က အရက်သောက်လေ့မရှိဘူး၊ ညကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ခင်မိပြီး အလုပ်ကိစ္စကားပြော ဖြစ်တယ်၊ နောက်တော့ အလုပ်အောင်မြင်တာရယ်၊ သူဌေးက အတင်း တိုက်တာရယ်ကြောင့် နည်းနည်းသောက်မိတယ်၊ သောက်ရင်းနဲ့

ထူပဲရုံမိတ်ဆွေသူဌေးဟာ အလွန်သွေးဆိုးပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ထ သောင်း ထွန်းလို့ တည်းခိုခန်းက နှင်ထုတ်တာခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ ထဲမှာ အိပ်စရာမရှိတာနဲ့ မူယာဆီမှာ အကူအညီတောင်းရတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက ဒဂီးဘက်သို့ တစောင်း လှည့်၍

“အစ်ကိုမသောက်တတ်ဘဲ သောက်တော့ အသိစိတ်ကင်း မဲ့ပြီး မူယာ့ကို ကျူးလွန်မိသွားတာပေါ့နော်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဟင်... ကျုပ်က မူယာ့ကိုကျူးလွန်တယ်ဟုတ်လား၊ မဟုတ် နိုင်တာဗျာ၊ မူယာ့ကို ကျုပ်ကဘာဖြစ်လို့ကျူးလွန်ရမှာလဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မူယာက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ဪ... အစ်ကိုက လူမှန်းမသိအောင်မှူးနေတော့ ဘယ်သိ ပါမလဲ၊ အစ်ကို့ကို အိပ်ရအောင်လို့ မူယာ့အခန်းထဲကို တွဲခေါ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တင်ပေးတယ်၊ နောက်တော့ အို... ပြောရမှာ မူယာရှက် လိုက်တာ၊ အစ်ကို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ခုတင်ပေါ်မှာ စောင်းစောင်း ကြီးဖြစ်နေလို့ ပြုပြင်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာပဲ အစ်ကိုက”

ဟုပြောရင်း သူမစကားကို မဆက်တော့ဘဲ ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာချထားလိုက်လေ၏။ ဒဂီးသည် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ် အဖြစ်ကြောင့် သူ၏နားကိုပင် သူမယုံနိုင်ဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဒီလို ဘယ်တော့မှ လုပ် မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုအော်ဟစ်ငြင်းဆန်လိုက်၏။ ထိုအခါ မူယာက ဝမ်းနည်း

ဟန်ဖြင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလိုက်ပြီး

“အို... အစ်ကိုက ဒီလိုမကျူးလွန်ရင် မူယာက ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ လုပ်ကြံပြောရမှာလဲ၊ အစ်ကိုက အသိစိတ်ပျောက်နေတယ်ဆိုတာ သိလို့ မူယာ ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ရုန်းကန်လို့မရတာနဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကိုကြုံခဲ့ရတယ်၊ မူယာ လုပ်ကြံပြောတာမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ယုံပါ ”

ဟုတောင်းပန်းလေ၏။ မူယာ၏စကားကြောင့် ဒဂါးသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေပြီး

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ညက အာဆိုတာမှ မသိဘူး၊ မူယာ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတာပဲသိတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မူယာက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဒဂါး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“အစ်ကို ဒီလိုအကြောက်အကန်ငြင်းနေတာ မူယာ့ကို တာဝန်မယူချင်လို့လားဟင်၊ ရပါတယ်အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုက တမင် ရည်ရွယ်ပြီး ကျူးလွန်တာမှမဟုတ်လား၊ မူယာ့ထိုက်နဲ့မူယာ့ကံသာ ရှိပါစေတော့၊ တကယ်တော့ ညက အစ်ကိုနဲ့ရင်းနှီးခဲ့ပြီး မူယာ ဝမ်းမနည်းဘဲ ကျေနပ်နေမိတယ်၊ အစ်ကိုဟာ မူယာရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို မူယာဆပ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်၊ မူယာ့ကို ဒီလောက်ငြင်းဆန်မနေပါနဲ့အစ်ကိုရယ် ”

ဟုပြောကာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလေတော့၏။

ဒဂါးက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်း၍

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တာဝန်မယူချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်

ပါဘူး၊ ကျုပ်ယောက်ျားပါ၊ လုပ်ခဲ့ရင် ခံရတဲ့သတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မူယာက တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငို၍

“ တော်ပါတော့အစ်ကိုရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ အစ်ကိုပြောပုံက မူယာ့ကို မယုံသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မူယာကပဲ လော်မာသလို ဖြစ်နေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက လက်ကာပြ၍

“ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး မူယာ၊ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားကြတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ မူယာက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍

“ မူယာတော့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ မူယာ့ထိုက်နဲ့ မူယာ့ကံသာရှိပါစေတော့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် သူ၏ခေါင်းထဲတွင် အလွန်ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် မူယာ့ကိုစကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှထွက်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တစ်ဦးတည်းသွားထိုင်နေလေ၏။

သူသည် အရက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသောက်ဘူးပဲ အလွန်အကျွံသောက်သုံးမိသဖြင့် မူယာ့အပေါ် မှားယွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ ထိုသို့မှားယွင်းမှု ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတစ်ပါးသားပျို သမီးပျိုကို စော်ကားမိသဖြင့် လော်လီဖောက်ပြားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒဂါးသည် တွေးတောရင်း မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာပြီး တစ်သက်စာအတွက် ဤမျှကြီးမားသော အမှားကို ကျူးလွန်ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်နေမိ၏။

မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အတိအကျလိုက်နာနေသောသူသည်

လင်းဆင်ဝတ်တွင် လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးသကဲ့သို့ဖြစ်ရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မူယာ့ကို စော်ကားမိသည့်အတွက် လက်ထပ်
ယူရပေတော့မည်။

ဒဂါးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ ငိုယိုနေသော
မူယာ့၏အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ မူယာ ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျုပ်အပြစ်
အတွက် မူယာ့ကိုလက်ထပ်ပြီးယူပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ မူယာက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်လှည့်ကြည့်၍

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အစ်ကိုသာလက်ထပ်မယူရင်တော့
မူယာ့ဘဝ ရေတိမ်မှာနစ်မြုပ်ဆုံးပြီး ဝမ်းနည်းနေလိုက်ရတာ ”

ဟုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဆိုလေ၏။ မူယာက ဒဂါး၏ ပန်း
ကိုကိုင်လိုက်ရင်း

“ အစ်ကို့မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ အသက်မပါသလိုကြီးပဲ၊
အစ်ကို့ မူယာ့ကို မတတ်သလို လက်ထပ်လိုက်ရတာမဟုတ်လား ”

ဟု မကျေမနပ် မေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက ကပိုကရီနှင့်လှပနေ
သော သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျုပ်ဒီအချိန်မှာ လက်မထပ်
ချင်သေးတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အပြစ်အထိ
ကို ကိုယ်ခံရမယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူယာ့လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ လက်ထပ်
လိုက်ရတာ ကျုပ်ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ယူပါတယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မူယာ၏မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

“ မူယာထင်တဲ့အတိုင်း အစ်ကိုက မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခွင့်

တောင်းတာကိုး၊ မူယာကတော့ အစ်ကို့ကို ”

ဟုပြောရင်း သူမ၏စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ဒဂါးက သက်
ပြင်းချ၍

“ ဒီအချိန်မှာ ချစ်တာ၊ မချစ်တာ ပြောမနေသင့်တော့ဘူး မူယာ၊
ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြပါစို့၊ ကျုပ်မြို့ထဲကိုခဏသွားပြီး ပြန်လာ
ရင် လက်ထပ်စာချုပ်ဝယ်လာမယ်၊ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီး
အချို့ကို သက်သေထားပြီး လက်ထပ်ကြပါစို့ ”

ဟုပြောရင်း ဒဂါးကလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မူယာသည်
ခုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း ရှိက်ငိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဒဂါးသည် လန်ချား
တစ်စီးကိုငှားပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျမည့်အရေးကိုတွေး၍
စိတ်ထဲတွင် လေးလံနေလေ၏။ မူယာသည် ချောမောလှပ၍ တပ်
မက်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ဇနီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ငြင်းရက်စရာ
မရှိပေ။

သူမသည် ရိုးသား၍ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသူမိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်၏။
သို့သော် သူမကို စွဲလန်းတမ်းတစိတ်ဖြစ်မလာပေ။ ဒဂါးသည် ရန်ကုန်
မြို့ထဲသို့ရောက်သွားပြီး လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခုကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့်
ရိုက်နှိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မူယာနှင့်အတူ နေ့လယ်စာ စားသောက်ရန်
ခံပေါက်နှစ်ထပ်ကို ဝယ်ယူလာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မူယာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ဒဂါးက ချောမော၍ ရေရိုးချို
ပြောဆိုသောအခါမှပင် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ ရေရိုးချိုးလေ၏။ ပြီးသော်

သနပ်ခါးရေကြလိမ်းကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ထွက်လာ၏။ ဒဂါးသည် မူယာ
တို့ နေ့လယ်စာအဖြစ်ဝယ်ယူလာသော ဒံပေါက်ထမင်းကို စားစေ၏။
ဒံပေါက်စားပြီးနောက် ဒဂါးက လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကိုပြု၍

“ လက်ထပ်စာချုပ်တွေ လုပ်လာခဲ့ပြီးပြီ။ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးကို
အကူအညီတောင်းပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို အိမ်မှာဖိတ်ရမှာပဲ။ လူကြီး
တွေလာရင်စားဖို့သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်တွေ ကျွပ်သွားဝယ်
လိုက်ဦးမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါး၏စကားကြောင့် မူယာက ခေါင်းခါ၍

“ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ မလိုပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့မူယာ
နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရင် ပြီး
ပါတယ်။ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးကိုတော့ အစ်ကိုမြို့ထဲသွားတုန်းက အကျိုး
အကြောင်းပြောလို့ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးတောင် ဝမ်းသာသွားသေးတယ်။
အစ်မကြီးကို သက်သေလက်မှတ်ထိုးခိုင်းရဦးမယ်၊ လောလောဆယ်
တော့ အစ်ကိုနဲ့မူယာနှစ်ယောက် အရင်လက်မှတ်ထိုးလိုက်တာပေါ့
နော် ”

ဟုပြောကာ မူယာက လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်၍ သူမ၏
အမည်အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေ၏။ မူယာလက်မှတ်
ရေးထိုးပြီးနောက် ဒဂါးက သူ၏အမည်အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး
ရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်သို့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး
ကြီးရောက်လာပြီးလျှင်

“ လက်မှတ်မထိုးနဲ့ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဒဂါးသည် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး၏

အသံကြောင့် အံ့သြသွားပြီး

“ ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်မ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မူယာကလည်း နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းမော့ကြည့်၍ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးက မူယာကို ရွံရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်
လိုက်ပြီး

“ ဒီကောင်မဟာ မူယာမာယာသိပ်များတဲ့ မြွေတောက်လို
လျှာနှစ်ခွနဲ့မိန်းမ၊ မောင်လေး ဒီကောင်မကိုယူရင် အများကြီးမှားသွား
လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။ မူယာက
အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ အစ်မ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတော့ နားမလည်
နိုင်တော့ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ခါးထောက်၍

“ ညည်းက ဟန်ဆောင်သိပ်ကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ မူယာမာယာ
အမျိုးမျိုးသုံးပြီး ယောက်ျားတွေကို ထောင်ဖမ်းနေတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ၊ ဒီမှာမောင်လေး ဒီကောင်မဟာ အင်မတန်လည်တဲ့မိန်းမ
သူဟာ အပျိုတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားပေါင်းများစွာနဲ့တွဲခဲ့
ပြီးပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က မန္တလေးဘက်မှာ အလွန်ရိုးသားတဲ့
စက်သူဌေးသားမောင်ညာဏ်ပိုင်ကို အရက်တွေမှူးအောင်တိုက်ပြီး သူနဲ့
လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်အောင်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ အတင်းအတန့်
လက်ထပ်ယူခိုင်းတယ်၊ မောင်ညာဏ်ပိုင်တာ ယောက်ျားတောင်မသိ
တဲ့သူဆိုတော့ ဒီကောင်မကို လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်၊ ဒါလန့်တောင်

ဉာဏ်ပိုင်ရဲမိဘတွေက ဒီကောင်မနဲ့သဘောမတူတဲ့အတွက် အဓမ္မ
 ခြတ်ခွန်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ပိုက်ဆံမက်တဲ့ကောင်မဟာ မိဘတွေက အဓမ္မ
 ခြတ်ခွန်လွှတ်မှန်းလဲသိရော မောင်ဉာဏ်ပိုင်ကို လက်မခံတော့ဘဲ
 ပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ ဒီကောင်မ
 ကို အစွဲကြီးစွဲနေတဲ့ မောင်ဉာဏ်ပိုင်က ဖူးထောက်ပြီးအသနားခံခဲ့တယ်။
 ငါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမက်တဲ့ကောင်မကတော့ မောင်ဉာဏ်ပိုင်ကို စွန့်ပြီး
 တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဝယ်တာဝန် ခံယူထားတယ်။ နောက်
 တော့ ဘာမှမကြာပါဘူး။ ပိုက်ဆံမက်ရုံမက တဏှာကြီးတဲ့ကောင်မဟာ
 တရုတ်သူဌေးရဲ့ဒရိုင်တာနဲ့ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ကြားလိုက်ရတယ်။

ဟုပြောလေရာ မူယာသည် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို ဒေါသ
 တကြီးကြည့်၍

“ရှင်... ရှင် ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို ခွပ်ခွဲရတာလဲ၊ ရှင်မှာ အာ
 အထောက်အထားရှိလို့ မဟုတ်ကဟုတ်က ခွပ်ခွဲရတာလဲ။”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက မျက်
 နှာမဲ့၍

“အထောက်အထားရှိတာပေါ့ဟယ်၊ ဟောဒီဇာတ်ပုံကို
 ကြည့်စမ်း။”

ဟုဆိုကာ ဇာတ်ပုံတစ်ပုံကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။ ဒါ
 လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ပရုံးကို ပက်၍
 ရပ်နေသော မူယာကိုတွေ့လိုက်လေ၏။ အံ့သြသွားလေ၏။ အိမ်ရှင် အမျိုး
 သမီးကြီးက

“ဒီဇာတ်ပုံထဲမှာမြင်ရတဲ့ စက်သူဌေးသား မောင်ဉာဏ်ပိုင်

ဆိုတာ ငိုမောင်အရင်းပေါ့၊ ငိုမောင်ဟာ ညည်းရဲဇာတ်ကြောင့် အသည်း
 ကွဲပြီး အရက်သမားဖြစ်ရက အသက်ပါသွားတယ်၊ ညည်း နဲ့ငိုမောင်နဲ့
 ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်က ငါ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေလို့
 မတွေ့လိုက်ရဘူး။ ငါကြောင့် ဒီအိမ်ကိုလာရှာတာကို မသိဘဲ လက်ခံခဲ့
 တာပဲ။ အိမ်လာရှားကတည်းက ငါ့သမီးအကြီးမက ညည်းကို မြင်ဖူး
 သလိုရှိတယ်လို့ ခဏခဏပြောတယ်။ ဒီနေ့ညနေကျမှ အိမ်က ပစ္စည်း
 အဟောင်းတွေကိုရှာရင်း ညည်းနဲ့ငိုမောင်ရဲ့ဇာတ်ပုံကို တွေ့ရတာပဲ။
 ညည်းဟာ ရိုးသားပြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားတွေကို မူယာ
 မာယာနဲ့ဖြားယောင်းပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်နေတဲ့ကောင်မ၊ ငါကြောင့် ဒီက
 မောင်လေးက လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ငါက ဝင်တားရတာပဲ။”

ဟုပြောလေရာ မူယာက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဒီမှာ ရှင်မောင်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တုန်းက ကျွန်မက အရက်တွေတိုက်
 ပြီး မာယာနဲ့ဖြားယောင်းခဲ့တယ်ပဲထားပါတော့၊ ဟောဒီလူက သူ့ဘာ
 သာအရက်သောက်ပြီး ကျွန်မအိမ်ကို ညကြီးအချိန်မတော်ရောက်လာ
 တာရှင်၊ ရှင်ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က လာခွပ်ခွဲနေတာလဲ။”

ဟုရန်တွေ့လေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မျက် မှောင်ကြဲတ၍

“လွန်ခဲ့တဲ့ညက ဒီအိမ်မှာ လာထောင်းကျန်းသွားတဲ့ သူ
 အစ်မယောက်ျား၊ အရက်သမားဆိုတာ ဟောဒီမောင်လေးမရှိခင်တုန်း
 က ဒီအိမ်မှာ တိဏှာတဆိတ်လာပြီး ညအိပ်နေတဲ့သူပါ။ ဒီကတည်းက
 အစ်မက သူ့ကို မသင်္ကာခဲ့ဘူး။ မောင်လေး ရန်ကုန်ခရောက်နေလို့
 သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်နေပေမဲ့ မောင်လေးမရှိတဲ့အချိန်ခိုင်း
 အရက်သမားနဲ့ တိတ်တခိုး အိပ်နေကျပါ။”

ဟုပြောလေရာ မူယာ၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။
 ဒဂီးသည် မူယာကို သံသယဝင်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍
 “ဘယ်လိုလဲမူယာ၊ ကြားရတဲ့သတင်းတွေက မကောင်းလား၊ ကျုပ်ကို လိမ်ညာထားတာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ကျုပ်ဟာ မူယာကို တစ်သက်လုံး သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းဆုံးဖြတ်ထားတဲ့သူပါ။”

ဟုပြောလေရာ မူယာက မျက်စိမျက်နှာပျက်၍
 “အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမိန်းမကြီးဟာ မူယာကို သက်သက် အသရေမျက်နေတာ။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး၏ (၁၀) နှစ်အရွယ် သမီးငယ်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး

“ဒီမှာ မေမေက မဟုတ်တာပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက လာသောင်းကျန်းသွားတဲ့အရက်သမားကြီးဟာ အစ်မအိမ်ညှပ်တိုင်းတိတ်တိတ်ကလေးလာအိပ်တာ သမီးတို့ချောင်းကြည့်နေသိတယ်။ မနက်အရုဏ်တက်ချိန်လောက်ဆိုရင် ခြံတံခါးကို အသံ မဖြင့်အောင်ဖွင့်ပြီး ပြန်ပြေးတာလဲသိတယ်။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် လွန်စွာထိတ်လန့်သွားပြီး မူယာ၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ မူယာသည် မျက်စိမျက်နှာ အပြာအကျယ်ပျက်သွားလေ၏။ ဒဂီးသည် မူယာကို သံသယများ ပိုမိုဝင်လာလေ၏။ ကလေးငယ်သည် မသားပြောသော လက္ခဏာမရှိပေ။

မူယာသည်အကျင့်စားနဲ့ညှပ်ဖျင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်လျှင် သူမအား လက်ထပ်ရန်ကိစ္စကို စဉ်းစားရပေမည်။ အရက်မှ

အလွန်အကျွံများ၍ သူမနှင့်မောက်ပြန်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုပင် သံသယဝင်လာမိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထ၍

“ဒီမှာမူယာ ကျုပ်တို့လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်။”

ဟုပြောကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက

“ငါ့မောင်ကိုတော့ အားနာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကျင့်စားရိက္ခာမကောင်းတဲ့မိန်းမကိုတော့ အစ်မတို့အိမ်မှာ ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလကုန်တာနဲ့ သူ့ကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းခိုင်းရမယ်။”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဒဂီးသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ထဲမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်၍ သူ၏ပြဿနာကို သေချာစွာ တွေးတောဆင်ခြင်လေ၏။

စုစုစုစုစုစုစုစု

www.burmeseclassic.com

ဝဂါးသည် ညနေစောင်းသည်အထိ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ အခြေရှာမရသည်နှင့် သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချနေလေ၏။ ထိုအခိုက် ၎င်းကျောမှို၍ထိုင်နေသော သစ်ပင်ကြီးနောက်မှ နေ၍

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ သက်ပြင်းတွေချလှချည်လား၊ အခြေရှာမရတဲ့ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့နေပြီနဲ့တူတယ်၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါကွာ၊ ကျွဲပြီးစဉ်းစားပေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝဂါးက သူ၏နောက်ကျောတွင် လူတစ်ဦး ထိုင်နေမှန်းသိ၍ အံ့သြသွားလေ၏။ ထိုသူကပင် ဆက်လက်၍

“ဟားဟားဟား... သစ်ပင်နောက်မှာ လူရှိတယ်ဆိုတာ

အံ့သြသွားပြီလား၊ မအံ့သြပါနဲ့ကွာ၊ ငါဟာ မင်းထက် အချိန်အနည်းငယ် စောရောက်ပြီး သစ်ပင်နောက်မှာ အိပ်ပျော်နေတာကွ၊ ဒါကို အမူလုံးကြပြီး လူလုံးမလှဖြစ်နေတဲ့မင်းက ဘယ်သတိထားမိပါလဲကွာ၊ ငါ့အထင်တော့ မင်းရဲ့ပြဿနာဟာ စီးပွားရေးပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ လူမှုရေးပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ ချတာသိပ်များနေလို့ပဲ၊ လူမှုရေးပြဿနာမှ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝဂါးသည် ထိုသူ၏စကားမှန်ကန်လှသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြသွားပြီး သစ်ပင်နောက်သို့ အလျှင်အမြန်သွားကြည့်လိုက်ရာ ဖာရာထေးရာ ဗရမ္မ ဖြစ် သော ကာကီအင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကို ဦးထုပ်စုတ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ခုံးအုပ်ထားသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုသူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးမျှားလားဟု တွေးတောမိလေ၏။

ထိုအခါ အိပ်နေသောသူက ဦးထုပ်စုတ်ကြီးကို မျက်နှာပေါ်မှ ဖယ်၍ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... ငါ့ကိုအရူးလို့ထင်နေပြီလား၊ အရူးလို့ထင်ရင်လဲ နာစရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေအားလုံး အရူးတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ ငါ့နာမည် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေစံလို့ခေါ်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝဂါးသည် ထိုသူ၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရာ ဖုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးမျှားရှိပြီး လောကကို ထိမထင်သော မျက်နှာ

ပေါက်မျိုးရှိကြောင်း အကဲခတ်မိလေ၏။ အသက်အရွယ်မှာ ငါးဆယ် ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်၏။

ဒဂီးသည် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲဆိုသောလူကြီးကိုကြည့်၍

“ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲဆိုတော့ သူများထက်အတွေးအခေါ် ကောင်းလို့ပေါ့နော် ”

ဟုပြောလေရာ ဦးရေခဲဆိုသူက ရယ်မော၍

“ သိပ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ နည်းနည်းလေးပိုတာပါ။ အခု ထက်တစ်မူးသာဆိုတဲ့စကားလို့ပေါ့။ ငါက တစ်မူးလောက်တောင်သာ တာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပြားလောက်ပဲ သာတာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သက် ပြင်းတွေအရှည်ကြီးချနေတဲ့ မောင်ရင်ပြဿနာလောက်ကတော့ လွယ် လွယ်ကူကူ အဖြေထုတ်နိုင်ပါတယ်၊ အခက်အခဲရှိရင် ပြောပါဦး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးက ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ယုံကြည်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် မူယာနှင့်စတင်သိက္ခန်း ခဲ့ပုံမှ အစပြု၍ ပြဿနာဖြစ်ပွားခဲ့သည်အထိ ရှည်လျားစွာပြောပြလေ ၏။ ဒဂီး၏စကားကိုနားထောင်၍ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက တဟား ဟားရယ်မော၍

“ ကိုယ့်လူ ကံကောင်းလို့ မူယာဆိုတဲ့မိန်းမလှလေးရဲ့ ထောက် ချောက်က လွတ်တယ်မှတ်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် မူယာနဲ့ကျုပ် မနေ့ညက ငြိစွန်းတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... မင်းအတော်ညံ့တဲ့အကောင်ပဲ၊ မူယာဆို တဲ့မိန်းမက မင်းကို လှလှပပကြီး လိမ်ညာခဲ့တာကွ၊ ငါ့အထင် မင်းနဲ့ တွေ့တဲ့ညကတည်းက လှည့်စားမှုစတင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ကွ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်နဲ့စတွေ့ကတည်းက လှည့်စားခံခဲ့ရတယ်ဟုတ်လား ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ခေါင်းညိတ်၍

“ မင်းဟာ ဒီပြင်နေရာတွေမှာတော့ အတော်ထူးချွန်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့လူဟာ ဒီပြင်နေရာတွေမှာတော်ရင် များသောအားဖြင့် မိန်းမ ကိစ္စမှာ ညံ့ဖျင်းတတ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လူတော်အများစုဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတွေရတာများတယ်၊ လူညံ့တွေကတော့ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေနဲ့ ဖူးစာဆုံတာများတယ်၊ လူညံ့တွေဟာ လူတော်တွေလို အလုပ်တစ်ခုထဲမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အာရုံနှစ် မလုပ်နိုင်တော့ မိန်းမကိစ္စ မှာပဲ အာရုံနှစ်ထားကြတယ်၊ ဒီကိစ္စကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် နယ်မြို့လေး တစ်မြို့မှာနေတဲ့ သူဌေးပေါက်စလေး တစ်ယောက်ဟာ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းရှာဖို့အတွက် ရန်ကုန်မြို့ကို ဆင်းလာတာနဲ့စရမယ်ကွ၊ မင်း ဟာ ကန်တော်ကြီးစောင်းက ဟိုတယ်မှာ ကုန်သည်ကြီးတွေနဲ့ မကြာ ခဏတွေ့ဆုံပြီး စီးပွားရေးအခွင့် အလမ်းတွေရှာကြတယ်၊ အဲဒီမှာ ရိုး သားပြီး ဝင်ငွေကောင်းတဲ့မင်းကို မူယာက သတိထားမိသွားလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ လူတွေအများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ ကျုပ်ကိုမှ ဘာလို့ အသိထားမိရမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ခေါင်းညိတ်၍

“ ငါရှင်းပြပါမယ်ကွာ၊ မလောပါနဲ့၊ လောကမှာ မိန်းမသုံးမျိုး ရှိတယ်ကွ၊ တစ်မျိုးက အနိမ့်ဆုံးအဆင့်မှာပဲ နေချင်တဲ့မိန်းမ၊ တစ်မျိုးကတော့ အလယ်အလတ်လောက်ကို မှန်းတဲ့မိန်းမ၊ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးကတော့ ထိပ်တန်းရောက်အောင် အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့မိန်းမဆိုပြီး မိန်းမသုံးမျိုးရှိတယ်၊ ဒီသုံးမျိုးထဲက အလယ်အလတ်လောက်ကိုမှန်းတဲ့မိန်းမနဲ့ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် အောင်မြင်ချင်တဲ့မိန်းမမှာလဲ နှစ်မျိုးထပ်ကွဲသွားတယ်၊ ပထမတစ်မျိုးက ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့ အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်ပူကိုယ်ချွန်ပြီး ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ရအောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကွ၊ နောက်တစ်မျိုးကတော့ သူတစ်ပါးအစွမ်းအစနဲ့ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့မိန်းမပဲ၊ ဒုတိယတစ်မျိုးမှာပဲတဲ့မိန်းမတွေက များသောအားဖြင့် ရုပ်ရည်ချောမောလေ့ရှိတယ်၊ မူယာမာယာများပြီး အပြောကောင်းလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ အကင်းလဲပါးတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အစွမ်းရှိသမျှ မူယာမာယာပိုက်ကွန်တွေကို ဖြန့်ကျက်ပြီး ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီလိုမိန်းမတွေရဲ့ငယ် စဉ်ဘဝက များသောအားဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး အတော်လေး ရုန်းကန်ခဲ့ရတာများတယ်၊ သူတို့ဟာ လောကဓံကို ပိုမိုသိရှိပြီး ကြီးပွားတိုးတက်မဲ့လမ်းကို အစဉ်ရှာဖွေနေလေ့ရှိတယ်၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေ ဟာ လောကမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ အစဉ်သဖြင့် နီးနီးကြားကြားနဲ့ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ကျက်ပြီး ဖမ်းရမဲ့သားကောင်ကို စောင့်ကြည့်နေလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့ရဲ့ပိုက်ကွန်တွေမှာ အများဆုံးအမိခံရတဲ့ သားကောင်တွေကတော့ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့လူ ရာထူးဂုဏ်သိမ်ရှိတဲ့ လူတွေများ

တယ်၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေဟာ နစားကြီးထိုးလိုရမဲ့ လူမျိုးကို ရှာတဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်၊ သူတို့ဟာ ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် အန္တရာယ်မှာ အထူးချွန်ဆုံးမှဆိုပြီးတွေ့လို ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နယုတ်လိုမိန်းမလည်းမျိုးဟာ မင်းကိုသား ကောင်အဖြစ်ရွေးလိုက်တာပဲ၊ ဟိုတယ်မှာ သူ့ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုကို မင်းသတိထားမိအောင်လုပ်တယ်၊ သူဟာ အခြားမိန်းမတွေထက် တစ်ဘာသာပဲလို့ မြင်အောင်ကြိုးစားတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့မင်းနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိလာပြီဆိုတော့မှ ညတစ်ညမှာ လူရမ်းကားတွေရဲ့ နှောင်ယှက်မှုကြောင့် မင်းနဲ့ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် လုပ်တယ်၊ ငါ့အထင်တော့ လူရမ်းကားသုံးယောက်ဆိုတာ မူယာနဲ့ စည်းဝါးရိုက်ထားတဲ့သူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကန်တော်လေးဘက်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရထားလုံး ပေါ်ကဆင်းပြီး မင်းကိုအယုံသွင်းခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆုံတွေ့တဲ့အခါ ရထားလုံးပေါ်မှာ သူ့ဘဝကို သနားဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြံပြောခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ မင်းကိုသနားအောင် ယုံယာယံဆင်ထားတဲ့ အကွက်ကွ၊ အဲဒီညမှာ မင်းက ကရုဏာသက်ပြီး တည်းခိုခန်းကို ခေါ်သွားတယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ အိမ်ငှားဖို့ ငွေထုတ်ပေးတယ်ဆိုတာ သူ့အကွက်ထဲကို ဝင်သွားတာပေါ့ကွာ ”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်မင်းက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းကုတ်၍

“ ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက

“ ဟားဟားဟား... ငါပြောတာမယုံရင် မင်းဘာသာ သေချာအောင် စစ်ဆေးမဲ့နည်းလမ်းရှိပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီညက သူ့အိမ်မို့တက်ဆိုတဲ့ ကန်တော်လေးကအိမ်ကို ဓုတ်မိရင် သွားရံစမ်းကြည့်ပါ ဟာလို့

တွေ့မြင်ကုန်မှာ သေချာပါတယ်ကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ မူယာဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့မိန်းမကွာ၊ သူဟာ မင်းကို အပိုင်ချည်ဖို့ စနစ်တကျ ကျုံးသွင်းဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်ပါမလားဗျာ၊ သူ့ရဲ့စကားအပြောအဆို အမူအရာဟာ ဒီလိုလုံးဝမထင်နိုင်ဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမကို အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့မိန်းမလို့ ပြောခဲ့တာကွာ၊ အချို့သော လူလည်ဆိုတဲ့သူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့ကိုကြည့်လိုက်ရင် လူလည်တွေမှန်းရိပ်စားမိတယ်၊ ကိုယ့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူလည်မှန်းသိရင် သိပ်မလည်သေးဘူးကွာ၊ တကယ်လည်တဲ့သူဟာ လုံးဝမထင်ရဘူး၊ အင်မတန်ရိုးတဲ့ပုံစံ ဖမ်းထားလေ့ရှိတယ်၊ မူယာဟာ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းလိုကောင်ဟာ သူ့ထောက်ချောက်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တာပဲ၊ သူဟာ ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့ မင်းလိုလူမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ထောက်ချောက်ဆင်လို့မရဘူးဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ထမင်းခိုင်းမှာ သူ့အစီမယောက်ျား အရက်သမား လာသောင်းကျန်းတယ်ဆိုတာ ကြုံတင်ပြီး ကြံစည်ထားတာကွာ၊ မင်းက နေ့လည်ပိုင်း ရောက်သွားတော့ ညစာကျွေးမယ်ဆိုပြီး ချိန်းဆိုလိုက်တယ်၊ ဒီလိုချိန်းဆိုရင်းနဲ့ အရက်သမားနဲ့ စည်းဝါးရိုက်ခဲ့တာပဲ၊ တကယ်တော့ အရက်သမားဆိုတာ မူယာနဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေတဲ့ကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မူယာဟာ ပိုက်ဆံမက်တဲ့ မိန်းမတစ်

ယောက်ဆိုပေမဲ့ အရက်သမားလိုကောင်မျိုးကိုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ခြေဖျောက်ဖို့အတွက် လက်ခံထားတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်ကလဲ မူယာ့ဆီက ကိုယ်ခန္ဓာလဲရတယ်၊ ပိုက်ဆံလဲရတယ်ဆိုတော့ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေတာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ထောက်ချောက်ဆင်ဖို့ အစီအစဉ်မှာ ပူးပေါင်းပါဝင်တာပဲကွာ၊ တော်ရုံတန်ရုံ ချစ်သူစစ်စစ် ဆိုရင် ဘယ်သဘောတူပါ့မလဲကွာ။”

ဟုပြောလေတော့၏။ ဒဂါးက ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲ၏စကားများကို တအံ့တဩနားထောင်နေမိ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ဆက်လက်၍

“တကယ်တော့ မနေ့ညက သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ပိုမိုလွန်းလို့ မင်းဟာ ထောက်ချောက်ထဲမှာ ကားခနဲ အမိခံလိုက်ရတာကွာ၊ မင်းဟာ တန်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် ညစာစားပြီးကတည်းက အမိဖမ်းလိုရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မူယာက လိမ္မာပါးနပ်တဲ့မိန်းမဆိုတော့ မင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ တည်းခိုခန်းလဲရောက်ရော ရွှေပုံလွှား ဟိုတယ်က သူ့ဌေးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးက စကားကိုဖြတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီသူဌေးကြောင့် ကျွန်တော်အရက်သောက် ဖြစ်သွားပြီး မဖြစ်သင့်တဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာရတာပဲဗျာ။”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ရယ်မော၍

“မင်းအတော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ဒီကောင်က ရွှေပုံလွှားထုတ်တဲ့ရဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေးအစစ်မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မူယာကလွှတ်လိုက်တဲ့ယောက်ပဲ၊ သူ့တာဝန်က မင်းကို ယုံကြည်လောက်အောင် မလုံလောက်ဘူး။”

အရက်တိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ညကြီးအချိန်မတော် တည်းခိုခန်းက မောင်းချလိုက် ရင် အရက်မူးနေတဲ့မင်းဟာ သူ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာရမှာပေါ့၊ ဒီတော့မှ မင်းကို အပိုင်ဖမ်းလို့ရမယ်လေ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲ၏စကားကို လက် မခံဘဲ ခေါင်းခါ၍

“ဟုတ်ပါမလားဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေ တယ်၊ မူယာဟာ အဲဒီလောက်ပီပီရိရိ ကြံစည်ပါမလား။”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ရယ်မော၍

“ငါ့ကို ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲလို့ လူတွေကခေါ်ကြတာကိုက ဒီလိုတွက်ဆနိုင်လို့ကွ၊ မင်းဟာ နည်းနည်းပါးပါးလိမ္မာပါးနပ်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မူယာက စနစ် တကျ အကွက်ဆင်ခဲ့တာကွ၊ တော်ရုံယောက်ျားဆိုရင်တော့ မူယာ လိုရပ်ရည်မျိုးနဲ့ နှစ်ခါမကြိုးစားရပါဘူးကွာ၊ ငါပြောတဲ့စကားကို မင်း မယုံရင် အခုပဲ ကန်တော်လေးကိုသွားပြီး မူယာရဲ့အစ်မဆိုတာ တကယ် ရှိမရှိ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ သူ့ကိုအမြဲအနိုင်ကျင့်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အစ်မယောက်ျားဆိုတာလဲ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ ပြီးရင် ရွှေပုံလွှား ဟိုတယ် ကို သွားပြီး ညက မင်းနဲ့ မစားရ ဝေမန်းပြောနေတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးဆိုတာ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ ရွှေပုံလွှားဟိုတယ် လို အင်မတန်အောင်မြင်တဲ့ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လုပ်ငန်းစပ်တူလုပ်ချင်ရင် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိရက်နဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ နယ်ကရောက်လာတဲ့ မင်းလို သူဌေးပေါက်စလေးနဲ့

စပ်တူလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးကွ၊ ဒါကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် အဖြေကရှင်းနေပါတယ်ကွာ။”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက် ပြီး

“ခင်ဗျားရှင်းပြတော့လဲ အားလုံးဟာ ဟုတ်နေသလိုပဲ၊ ကျုပ် ဟာ ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို တစ်နေကုန်တွေးတောနေပေမဲ့ အဖြေ ထွက်မလာဘူး၊ ခင်ဗျားကျတော့ တွေးလိုက်တာ အားလုံးဒက်ခနဲပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက မိမိကိုယ်မိမိ မဟာလူသားကျင့်စဉ် ကို အသုံးချနေသူဖြစ်သဖြင့် မည်သည့်ပြဿနာကိုမဆို ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကို အများဆုံးအသုံးချ၍ စဉ်းစားတွေးတောလျှင် အဖြေ ထွက်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

ယခု သူ၏မဟာလူသားကျင့်စဉ်သည် အသုံးချ၍ မရသလိုဖြစ် နေသဖြင့် စိတ်အားငယ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြီးပွား တိုးတက်ရန် စဉ်းစားနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ဆရာဂုရုကြီးက မဟာ လူသားကျင့်စဉ်ကို ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်းကိုပါ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲကို ပြောပြလေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ခေါင်းတဆတ်ဆိတ်ညိတ်၍ ဒဂါး၏လည်ပင်းမှ ဆွဲပြားကို ငဲ့ကြည့်ကာ

“မဟာလူသား မောင်ဒဂါး၊ မဟာလူသားမောင်ဒဂါး၊ သိပ် ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ၊ ဟဲ့ဟဲ့... မင်းကိုကြည့်ရတာ မဟာလူသားကျင့်စဉ် ကို လိုက်နာနေရသားနဲ့ ဒီပုစ္ဆာရဲ့အဖြေကို မထုတ်နိုင်ဘဲ ငါ့လို လမ်း တေးက အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အဖြေထုတ်နိုင်လို့ စိတ်ပေးတယ်ကွ၊

နေဝံ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် သူ၏ရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်သော စကားဖြစ်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက ဆက်လက်၍

“မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို အထင်မသေးပါနဲ့ကွာ။ လောကမှာ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်ရင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့နည်းလမ်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို ဒီထက်ကောင်းမွန်အောင် အကြံဉာဏ်တစ်ခုပေးချင်တယ်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီးအသုံးပြုပြီး တိုးတက်အောင်ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ အားစိုက်ထုတ်ခြင်း ကင်းမဲ့အောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ဆိုလိုတာက ခေါင်းအေးအေးထားပြီး သက်သောင့်သက်သာ စဉ်းစားသင့်တယ်။ မင်းဟာ မူယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာတွေဖြစ်ရလို့ ခေါင်းထဲမှာမူထူပြီး ပြဿနာရဲ့အဖြေကို ဦးနှောက်ထဲက အတင်းညှစ်ထုတ်ပြီး အဖြေရှာဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒီလို အားစိုက်စဉ်းစားရင်း အဖြေကို အလွယ်တကူမရတဲ့ဖြစ်နေတယ်။ အေးအေးသက်သာစဉ်းစားကြည့်ရင် အဖြေကိုတွေ့မှာပါ”

ဟုပြောသောအခါမှပင် ဒဂီး၏စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်ဘက်ကြွသွားလေ၏။

ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက စကားဆုံးသည်နှင့်ထိုင်ရာမှထ၍

“ဉာဏ်စောင်းပြီ။ ငါသွားတော့မယ်။ ဒီနေ့ညခရီးထွက်စရာရှိလို့ စကားကြောမရှည်နိုင်တော့ဘူး။ ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက လက်ကာပြု၍

“နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ လိပ်စာပေးခဲ့ပါဦး”

ဟုတောင်းပန်လိုက်၏။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲက လက်ကာပြု၍

“ငါ့မှာ လိပ်စာမရှိဘူးကွာ၊ အလွယ်ပြောရရင်တော့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာနေတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာအိပ်တယ်။ ဒါကိုလိပ်စာလို့ ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့လိပ်စာဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ကွာ”

ဟုပြောရင်း ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဒဂီးသည် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲဆိုသော လူထူးလူဆန်းကြီး၏နောက်ကျောကို ပါးစပ်အဟောင်းသားကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ခဏကြာသောအခါ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဦးရေခဲပြောသော စကားများကိုတွေးတောရင်း မူယာ၏လှည့်စားမှုကို သေချာစွာသိရှိစေရန် သွားရောက်စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ကန်တော်လေးဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မူယာအား မြင်းလှည်းဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော အိမ်ရှေ့သို့သွား၍ မူယာ၏အိမ်ဆီသို့အား ရှာဖွေလေရာ အမွှေးတိုင်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သော အိမ်နီးယခံသားစုတစ်စုကိုသာတွေ့ရလေ၏။ ဒဂီးက သေချာစေရန်

“မူယာတို့ညီအစ်မဆိုတာ လမ်းထိပ်မှာအသုပ်ဆိုင်ခွင့်တယ်လေ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားအဘိုးကြီးက

“ကောင်လေး နင်အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဒီလမ်းထိပ်မှာ အသုပ် ဆိုင်လဲမရှိဘူး၊ ချာပါတီဆိုင်ပဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် မူယာ၏လှည့်ခြားမှုများကို ဂိုဏ်း မိလာလေ၏။ ပြီးနောက်တွင်မူ ဝင်ဒါမီယာဘက်ရှိ ရွှေပျံလွှားဟိုတယ် သို့ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ ရွှေပျံလွှားဟိုတယ်၏ မန်နေဂျာအား ပိုင်ရှင်သူဌေး အကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ မန်နေဂျာက

“သူဌေးက ရန်ကုန်မှာမရှိဘူးဗျ၊ အိန္ဒိယမှာ ဟိုတယ်တစ်ခု ဖွင့်ဖို့ သွားလေ့လာနေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဒဂီးသည် မူယာ၏လှလှပပကြီး လိမ်ညာခြင်းကို ဂိုဏ်းမိလိုက်လေ၏။

သူသည် အလွန်ကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မိန်းမလည်တစ် ဦး၏ ပိုက်ကွန်ထဲမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူမနှင့်ငြိစွန်းခဲ့သည် ဟူသော စကားမှာ အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားလာ၏။

ဒဂီးသည် မိန်းမလည်မူယာအား လက်ထပ်ရန် လက်မှတ်ထိုး ကာနီး အခြေအနေကို ပြန်တွေးမိ၍ ကံကောင်းလေစွဟု တွေးမိလေ၏။

မူယာလို မိန်းမမျိုးကို လက်ထပ်မိလျှင် သားမှတ်မှတ် မယား မှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းရပေမည်။ ထိုအခါ အလွန်ရှုပ်ပွေသော မူယာ၏ အကျင့်စာရိတ္တကြောင့် မည်မျှစိတ်ဆင်းရဲရလေမည်မသိ။

ဒဂီးသည် မိန်းမလည်မူယာနှင့်နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ သူမ၏ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုများကို လေ့လာသိရှိ ဖြစ်ကြောင်း စာတစ်စောင်ကို ရေးသားပေးပို့လိုက်၏။

မူယာသည် သူမ၏အရှုပ်ထုပ်များ၊ ဇူးပေါ်သလို ပေါ်သွားပြီ

ဖြစ်၍ သူ့ကို တွေ့ဆုံတော့မည်မထင်ချေ။ ထိုအခါမှပင် စိတ်အေး လက်အေးဖြင့် မြို့ကလေးသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ဤတစ်ခေါက် ရန်ကုန်မြို့တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံ မှာ သူ့ဘဝကို အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲစေလောက်သည့် ကြောက် မက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံပင်ဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို လိုက်နာသူပီပီ သူတတ် သမျှနှင့်ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မနေဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကူးချည်သန်းချည်ပြု၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းပေါင်းစုံကိုရှာဖွေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရသော လုပ်ငန်းသစ်များကိုခေါင်းအေးအေး ထား၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ထိုလုပ်ငန်းများသည် ဟာကွက် များ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုမဆို စွန့်စားရသော သဘောမျိုးရှိနေကြောင်း ဂိုဏ်းမိလာ၏။

စုစုစုစုစုစုစုစုစု

ဝေဖန်စာ အကြံပေးစာများ ရေးသားလိပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇) အသောတလမ်း ကျောက်တန်း

ရန်ကုန်သို့ လိပ်စာဖြင့် ဆေးသင့်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဒဂုန်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ရှိနေခိုက်တွင် ကထိန်ပွဲကျင်းပနေသောအချိန်နှင့်ကြုံလေ၏။ ဒဂုန်းသည် ရန်ကုန်မြို့ လယ်တွင် လှည့်လည်သွားလာရင်း ဓာတ်ရထားကုမ္ပဏီမှ အထူး ရထားအဖြူရောင်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ချိန်ဖြစ်၍ ဓာတ်ရထားကုမ္ပဏီက ရွှေမင်း ငွေမင်းတို့ဖြင့် ပြဿဒိပုံဆင်ယင်ထားသော အထူးရထားကို ထွက်ခွာ ခြင်းဖြစ်၏။

ဓာတ်ရထားမောင်းသူနှင့် လက်မှတ်ရောင်းသူကိုလည်း နတ် ဝံသာများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓာတ်ရထားကို မီးရောင်စုံများထွန်း

ညှိထားသောကြောင့် လွန်စွာလှပနေသဖြင့် လမ်းဆုံလမ်းခွဲများတွင် ကလေးများက ရပ်၍ ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်ကြလေ၏။

ဓာတ်ရထားမောင်းသူနှင့်လက်မှတ်ရောင်းသူသည် ပြည်သူ များနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။ ဒဂုန်းသည် ဓာတ်ရထားဖြူကြီးကိုကြည့်၍ ကုမ္ပဏီ၏စိတ်ကူးကောင်းပုံကို ချီးကျူး လိုက်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနီးတွင်ရပ်နေသော လန်ချားသမား သုံး ယောက်အနက် တစ်ယောက်က

“ ဓာတ်ရထားတွေစီးတာ အန္တရာယ်များပါတယ်ကွယ်၊ ဒီရထားကြီးအရှိန်နဲ့ သွားရင်းမှောက်မသွားဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင် မလဲ ”

ဟုပြောလေရာ ကျန်လန်ချားသမားတစ်ယောက်က

“ ရှေ့က ခေါင်းတွဲကြီးကိုကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီးကွာ၊ မတော်တဆ မီးလောင်ပေါက်ကွဲရင် အန္တရာယ်ဖြစ်ဦးမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကလည်း

“ ဓာတ်ရထားကို ရှေ့ဆုံးကလိုက်စီးတဲ့လူတွေ အကျိုးမပေါက် ဘာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့နေ့ မီးမလောင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်ဘူး၊ အခုလဲ အာရုံအေးတီကုမ္ပဏီက ဘတ်စကားတွေစဆွဲနေ ပြီ လူတွေက အကြောက်အလန့်မရှိဘူးကွ၊ ရထားလုံးငှားရင် ဈေးများ ဆယ်ဆိုပြီး ဘတ်စကားကို ပြောင်းစီးနေကြတယ်၊ ငါတို့ လန်ချားသမား တွေတောင် ဝင်ငွေထိခိုက်လာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လန်ချားသမားတစ်ယောက်က

“ မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တစ်နေ့နေ့ လူဝင်တိုက်ပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရင် ဘယ်သူမှ စီးရဲမှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ လန်ချားသမားတစ်ယောက်က

“ အေး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဘတ်စ်ကားတွေကို လူစီးများသွား ရင်တော့ ငါတို့ထမင်းအိုးကွဲမှာကွာ၊ ဒါကြောင့် တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဓာတ် ရထား။ ဘတ်စ်ကားမစီးဖို့ ငါကပြောနေရတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂိုးက လန်ချားသမားများ၏ အဆိုးမြင် စကားများကို ကြားယောင်ရင်း လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်က ဗီယာနာ ကဖေးတိုက်ရှေ့တွင် ခင်မင်ခဲ့ဖူးသော အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသမီးကို သတိရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒဂိုးသည် ဗီယာနာကဖေးတိုက်ရှေ့တွင် ကား မျက်၍အခက်တွေ့နေသော မျက်နှာဖြူမလေးတစ်ယောက်ကို သက် ခြုံမိ၏။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဂျပိုးတေလေများသည် လူမ၏ တိုနဲ့နဲ့စကတ်ကို ဩည့်၍လှောင်ပြောင်နေလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းကလေးသည်မြန်မာစကားပြောတတ်ပုံမရ၍ အေးက အနီးသို့သွားပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်

“ မင်းရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီပေးပါရအေး၊ ဗီယာနာကဖေး တိုက် ရှေ့မှာ ဆက်နေရင်တော့ ဂျပိုးလေးတွေက လှောင်ပြောင်နေလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂိုးက ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှက်

၍ မျက်နှာဖြူမလေးအား ကန်တော်ကြီးစောင်းခြံကြီးသို့ လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ခြံကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးဝရှိ ခေါ်
ရမ်းအစောင့်က တံခါးကို ရှိသေ့စွာ ဖွင့်ပေးလေ၏။

ရထားလုံးသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခြံပတ်လမ်းအတိုင်း
မောင်းနှင်ပြီး အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ မျက်နှာဖြူ
မလေးက

“ရှင်က သိပ်ကြင်နာတတ်တဲ့သူပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုက်
သောက်ပါဦး၊ ကျွန်မ ဒယ်ဒီနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ ကျွန်မ ဒက်ဒီက
အာရ်ဒီးတိကုဗ္ဗဏီပိုင်ရှင် သူဌေးလေး၊ ရှင်တို့နိုင်ငံမှာ ကျွန်မတို့ ကုဗ္ဗဏီ
ရဲ့ ဓာတ်ရထားတွေ စပြေးနေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ထိုအခါမှပင် မျက်နှာဖြူမလေးသည်
အာရ်ဒီးတိ ကုဗ္ဗဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၏ သမီးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် မိတ်ဆွေသစ်များ
ရရှိလိုသူဖြစ်၍ သူမနှင့်အတူ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးထဲသို့
လိုက်ခဲ့လေ၏။ သူမသည် ဒဂီးအား ဧည့်ခံရန် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို
အမေခံများအား ယူခိုင်းလိုက်၏။

ဒဂီးသည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာဖြူမိန်းမချော
လေးနှင့် တစ်နာရီမျှ စကားပြောဆိုပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူမက အိမ်တံခါး
သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပြီး

“ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ၊ တံခါးစောင့်ကို
မာရီယာနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်၊ သဘောကောင်းတဲ့
ရှင်လို့လူနဲ့ တစ်ကြိမ်လောက် ဆုံချင်ပါသေးတယ် ”

ဟုပြီးတုံတုံအမှုအရာဖြင့်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေ၏။

ဒဂီးသည် မာရီယာနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ရန် မကြိုးစားတော့ပေ။ သို့သော် ထူးဆန်းသောကြမ္မာက
မာရီယာနှင့်တွေ့ဆုံရန်အကြောင်းဖန်လာပြန်၏။ တစ်နေ့သ၌ ဒဂီးသည်
ရန်ကုန်လှေလှော်အသင်း (ယခု ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်)၌ မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးနှင့်ချိန်းဆိုပြီး နေဝင်ကာနီးသည်အထိ ထိုသူရောက်မလာသဖြင့်
ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် တည်းခိုရာနေရာသို့ ရထားလုံးငှားရန် စောင့်မျှော်
နေစဉ် ရထားလုံးမလာသဖြင့် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်
လာစဉ် အော်စတင်ကားတစ်စီးထဲမှ မိန်းမတစ်ဦးပြေးထွက်လာပြီး
အနောက်မှ လူတစ်ဦးက ပြေးလိုက်လာ၏။

ထိုမိန်းမကို အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာဖြူ
မလေး မာရီယာဖြစ်ပြီး အနောက်မှလိုက်သူမှာလည်း မျက်နှာဖြူ
လူငယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ မာရီယာက ဒဂီးကိုမြင်သောအခါ ကမန်း
ကတန်း လက်မောင်းကိုဆွဲ၍

“ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ငရဲကောင်
ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာဖြူလူငယ်သည်
အနီးသို့ရောက်လာပြီး မာရီယာ၏လက်ကိုဆွဲကာ

“မာရီယာ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုယ်ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ မာရီယာက ခေါင်းခါ၍

“ဟင်အင်း ရှင်နောက်ကို လုံးဝပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ယွန်း

ဘာသာပြန်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူငယ်က ခေါင်းခါ၍

“ မရဘူး ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပြန်လိုက်
ပို့မယ် ”

ဟုပြောကာ မာရီယာ၏လက်ကိုဆွဲလေ၏။ ဒဂါးသည် နေဝင်
ကာနီး အလင်းရောင်ဖြင့် မာရီယာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ သူ
၏ဂါဝန်အင်္ကျီကြယ်သီးများ ပြုတ်နေကြောင်းသတိထားမိ၏။ သူသည်
အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး မာရီယာရှေ့တွင်ကာ၍

“ ဒီလိုအတင်းအကျပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ သူမလိုက်ချင်ရင် ကျုပ်
လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူငယ်သည် ဒေါသကြောင့် မျက်နှာ
နီမြန်းသွားပြီး လက်သီးဆုပ်ကာ

“ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့ လက်သီးစာမိသွားမယ်၊ ဖယ်ပေးစမ်း ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ဒဂါးက ခေါင်းခါ၍

“ မဖယ်နိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေရင်
ကူညီပေးဖို့တာဝန်ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူငယ်သည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ ဒဂါးကို ထိုးလိုက်လေ၏။ ဒဂါးသည် ငယ်စဉ်က ရန်ပွဲပေါင်း
များစွာ ဆင်နွှဲဖူးသဖြင့် အတွေ့အကြုံများသူပီပီ မျက်နှာဖြူ လူငယ်၏
လက်စွမ်းကို နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်း၍ လူငယ်၏ပေါင်ကြားကို ခြေ
ထောက်ဖြင့် တအားလွှဲကန်လိုက်ရာ အားခနဲအော်၍လဲကျသွားလေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားလုံးတစ်စီး မောင်းနှင်လာသဖြင့် လက်ဖြင့်

၍ တားလိုက်ပြီး မာရီယာ၏လက်ကိုဆွဲကာ ရထားလုံးပေါ်သို့တက်
ခဲ့လေ၏။ မာရီယာသည် ရထားလုံးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ရင်
ဘတ်ကို လက်နဲ့မိ၍

“ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်တိုင်း ရှင်ကူညီခဲ့တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှင်နဲ့ကြုံရတာ အံ့ဩစရာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးသည် ချောမောလှပသော မာရီယာ၏
မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မာရီယာ၊ လဲကျကျန်ခဲ့တဲ့သူက ဘယ်
သူလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာရီယာက မျက်နှာကိုမဲ့၍

“ ကျွန်မတို့ကမ္ဘာတီက မန်နေဂျာရဲသားလေ၊ ကျွန်မ ဒယ်ဒီ
က သဘောတူထားတယ်ဆိုတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်မကို
ကားထဲမှာ မဟားတရားလုပ်ဖို့ကြိုးစားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကားထဲ
က အတင်းထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့တွေ့မှ ဒီကိစ္စကိုတိုင်ရုံမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးသည် မာရီယာကို ခြံအထိလိုက်ပို့ပေး
ပြီးနောက်

“ ကျုပ်သွားမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုမကူညီတော့ဘူး လို့
မျှော်လင့်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မာရီယာက ပြုံး၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ဆုံတွေ့ချင်ပါသေးတယ် ”

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့၏။

စုစုစုစုစုစုစုစုစု

ဒဂီးသည် ထိုနေ့ညက ဒဂိပ်မပျော်သောကြောင့် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောရင်း ရန်ကုန်မြို့တွင် ဘတ်စ်ကားများ ပြေးဆွဲရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။

ဒဂီးသည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် မာရီယာနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးခြံစောင့်သည် တင်းနစ်ကွင်းသို့ ဒဂီးကိုခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ တင်းနစ်ကွင်းတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့်အတူ တင်းနစ်ဂိုက်နေသော မာရီယာကိုတွေ့ရ၏။

ဒဂီးသည် စကတ်တိုတိုကလေးနှင့်ပြေးလွှားနေသော မာရီယာကိုကြည့်၍ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သတိရသွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ မိုးနတ်သူဇာကို ပထမဦးဆုံးစတင်မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ သူသည် မိုးနတ်သူဇာ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သောဘဝနှင့် သူ၏ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

မဟာလူသားမောင်ဒဂီးဟူသော ဆွဲပြားလေးကို ယနေ့ထက်တိုင် လည်တိုင်မှာဆွဲ၍ ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာအောင်ကြိုးပမ်းခဲ့၏။

ဒဂီးသည် အတွေးလွန်နေစဉ်မှာပင် အနီးသို့ မာရီယာ အပြေးရောက်လာပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်... ရှင် ကျွန်မဆီကို လာလည်တယ်ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ဟုပြောလေ၏။ ပြီးနောက် အနီးတွင်ရပ်နေသော အခေခံကိုခေါ်၍ ဒဂီးအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို ယူခိုင်းလိုက်၏။

ဒဂီးသည် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို စားသောက်ရင်း မာရီယာနှင့်အတူ စားပွဲငယ်လေးတစ်လုံးရှေ့၌ တိုင်ကြလေ၏။

မာရီယာက ဒဂီးကိုကြည့်၍

“ရှင် ကျွန်မဆီလာတာ တိစ္ဆာတစ်ခုတော့ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ရှိတယ်မာရီယာ၊ ကျုပ် ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘတ်စ်ကားဆွဲတဲ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်လို့ အဲဒါ အာရ်ဒီးတီကုမ္ပဏီက ဘယ်လိုအကူအညီများပေးနိုင်မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မာရီယာက ခေါင်းညိတ်၍

“ရှင်ရဲအကြံဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူဦးရေအများကြီးရှိပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ဓာတ်ရထားဦးရေက နည်းသေးတယ်၊ ဘတ်စ်ကားလုပ်ငန်းကိုလုပ်ရင်ရှင်အောင်မြင်မှာသေချာတယ်”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ ထို့နောက် မာရီယာက

“မနက်ဖြန် မနက် ၈ နာရီလောက် ကျွန်မအိမ်ကို အရောက်လာခဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့တွေ့ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ရှင်အတွက် အများကြီးအကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သူမခင်နှင့် ဆုံတွေ့သောအခါ သူဌေးကြီးက

“ကျုပ်တွေဖူးတဲ့မြန်မာတွေဟာ ဈေးရောင်းဖို့ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမရှိဘူး၊ လူကလေးဟာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားတာ ချီးကျူးစရာ ပဲ၊ တကယ်တော့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့လူဦးရေနဲ့ဆိုင်ရင် ဓာတ်ရထားနဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေဟာ အလွန်နည်းနေသေးတယ်၊ လူကလေး ဘတ်စ်ကားလုပ်ငန်းကိုလုပ်ရင် အိန္ဒိယကတစ်ဆင့် ကားတွေဝယ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ ကားသစ်တွေဝယ်ရင် ဈေးအလွန်ကြီးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ၁၉၁၃-ခုနှစ်လောက်တုန်းက ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒိန်မလာဘတ်စ်ကားတွေ ပြေးဆွဲဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက လမ်းတွေမကောင်းတာရယ်၊ လူစီးနည်းသေးတာရယ်ကြောင့် လုပ်ငန်းကိုရပ်လိုက်ရတယ်၊ ဒိန်မလာအမျိုးအစားဘတ်စ်ကားတွေကို ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီက ပြန်ပြင်ပြီး အသုံးပြုကုန်နီးမှ ကားသစ်တွေရတော့ ကားဟောင်းတွေကို မလိုချင်တော့

ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒိန်မလာဘတ်စ်ကားတွေကို လူကလေးဝယ်ပြီး အသုံးပြုရင် ဈေးသက်သာပြီး ကားကောင်းတွေလို အသုံးပြုရမှာပဲ”

ဟုအကြံပြုလေ၏။ ဒဂီးသည် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၏ ဒိန်မလာဘတ်စ်ကားများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ကားတွေကို ဘယ်လောက်ရရင်ရောင်းမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ ပိုင်ရှင်သူဌေးက

“တစ်စီးကို သုံးထောင်လောက်ရရင် ရောင်းမယ်၊ ကားသစ်တွေကိုမှာရင် ဒီထက်နှစ်ဆပေးရလိမ့်မယ်၊ ကားတွေကို စတင်အသုံးပြုပြီး ပြင်ဆင်ဖို့လိုအပ်ရင် ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့စက်ပြင်ဌာနမှာ ပြင်လို့ရတယ်၊ စက်ပြင်အလုပ်ရုံက အင်းစိန်ဘက်မှာရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် မိမိနိုင်ငံသောငွေပမာဏကို တွက်ချက်၍ ဘတ်စ်ကားသုံးစီးကို ဝယ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ပိုင်ရှင်သူဌေးက

“ကားစုစုပေါင်း ၅ စီးရှိတယ်၊ သုံးစီးဝယ်ရင်တော့ နှစ်စီးစာ ကျန်နေဦးမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီမှ ဘတ်စ်ကားများကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရရှိသောကြောင့် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းနှင့်ခင်မင်သော ဝပ်ရှောဆရာ ဦးဘမှန်ဆိုသူထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဝပ်ရှောဆရာဦးဘမှန်သည် တစ်ခါက အောင်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံကို မှာယူစားသောက်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းကုန်ကာမှ ငွေမလုံလောက်သဖြင့် အဆင်မပြေဘဲ

ဒဂီးက ဝင်ဖြေရှင်းပေးရင်း ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်၏။

ဦးဘမှန်သည် ရွှေကုတိုင်ဘက်တွင် ဝပ်ရှော့စွင့်ထားလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘမှန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ အာရံအီးတိ ကုမ္ပဏီပိုင် ဒိန်မလာဘတ်စ်ကားများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။ ဦးဘမှန်က ကားများကို စက်နိုးပြီးနောက် လက်မထောင်၍

“ ကားတွေအကုန်လုံးကောင်းနေတယ်၊ မောင်ရင် ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်ရင် ကားတွေအကုန်လုံးဝယ်လိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက ငွေမတတ်နိုင်ကြောင်းပြော၍ ဘတ်စ် ကားသုံးစီးကိုပင် ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်မြန်မာစီမံအား အကြောင်းကြား၍ ရန်ကုန်မှ အင်းစိန်သို့ နေ့စဉ်ပြေးဆွဲခဲ့လေ၏။ သူ၏ဘတ်စ်ကားများသည် စက်ပစ္စည်း ကောင်းမွန်ပြီး အပျက်အစီးနည်းသဖြင့် များစွာစီးပွားဖြစ်ထွန်းလေ၏။

တစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာပင် အရင်းကျေသွားသဖြင့် အာရံအီးတိကုမ္ပဏီမှ ဘတ်စ်ကားများကို ထပ်မံဝယ်ယူ၍ ပြေးဆွဲ ခဲ့လေ၏။ ဒဂီးသည် ဘတ်စ်ကားလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရင်း နယ်မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို မကြာခဏစစ်ဆေးကြည့်ရှု ပေးလေ၏။

ပြီးချို့သည် မြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်လုပ်ငန်းကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် ရန်ကုန်မြို့၌ ဘတ်စ်ကားလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ရာ အမြတ်အစွန်းများရခဲ့လေ၏။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်ရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များကို ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေလေ၏။

သူသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာရန် ကား တစ်စီးကိုပင် ဝယ်ယူထားလေ၏။ ပြီးနောက် ကားမောင်းကျွမ်းကျွင် လာသောအခါ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ သွားလာလေ့ရှိ၏။ ဘိုသို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနေရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ပွား လေ၏။

ထိုပြဿနာမှာ ပြေးချိုရှိရာမြို့သို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ပြန်လာရာမှ ဖြစ်ပွားခဲ့သောပြဿနာပင်ဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် တိုက်ကြီးမြို့ကိုလွန်မြောက်သောအခါ သစ်သီးဝလံ များကို တွန်းလှည်းနှင့်ရောင်းသောဆိုင်ကလေးကိုတွေ့သဖြင့် ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါသစ်သီးဝလံဆိုင်ရှေ့တွင် အော်စတင်ကားတစ်စီး ရပ် ထားပြီး ဈေးဝယ်နေသော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကိုမြင်ရလေ၏။ ဒဂီးသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ သစ်သီးဝလံဆိုင်ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး တစ်လုံးတည်းသာရှိသော ဖရဲသီးကြီးကို ဝယ်ရန်ပြင်လေ၏။ ထိုစဉ် မျက်နှာဖြူက ဖရဲသီးကိုလက်ညှိုးထိုး၍ ဈေးဆစ်နေကြောင်းတွေ့ရ လေ၏။

ထိုသူသည် ဈေးသည်မိန်းမပျိုကို စိတ်ညစ်အောင် အမျိုးမျိုး တတ်ကတ်သတ်သတ်၍ ဈေးဆစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အနောက်တွင်ရပ်စောင့်နေသော ဒဂီးကိုကြည့်၍

“ အစ်ကို ဘာလိုချင်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက ဖရဲသီးကိုလက်ညှိုးထိုး၍

“ ဖရဲသီးဝယ်ချင်လို့စောင့်နေတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီဖရဲသီးက အရမ်းကြီးလို့ ၁ ကျပ်ရမှရောင်းနိုင်မယ်အစ်ကို၊ ဒီလူကြီးကတော့ အမျိုးမျိုးကတ်သတ်ပြီး ဈေးဆစ်နေလို့ ကျွန်မ မရောင်းချင်တော့ဘူး၊ သူပြောတဲ့စကားကိုလဲ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ မျက်နှာဖြူသည် မြန်မာစကား မပီကလာ ဟန်ဖြင့်

“ တစ်ဖူး၊ တစ်မတ် ”

စသည်ဖြင့် ဈေးဆစ်နေလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် မျက်နှာဖြူကို ကြည့်၍ စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် လက်ခါပြ၍

“ တော်ပြီ မရောင်းတော့ဘူး၊ ကပ်စေးနဲ့ပြီး ဈေးဆစ်မနေနဲ့ ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ဖရဲသီးကို ဒဂါး၏လက်ထဲသို့ လှမ်းထည့် လေ၏။ ဒဂါးက ပိုက်ဆံကိုထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာဖြူသည် မကျေနပ်ဖြစ်၍

“ ဘုရားရေ ဒီလူဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ဝင်လုတဲ့မာန်နတ် လိုလူပါလား ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဒဂါးသည် ထိုသူကို စကားမပြန်တော့ဘဲ ဖရဲသီးကြီးကိုပိုက်၍ ကားဆီသို့ပြန်လာလေ၏။

သူသည် ကားမောင်းထွက်လိုက်စဉ် သူ၏အနောက်မှ မျက်နှာဖြူ၏ အော်စတင်ကားလေးလိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ မျက်နှာဖြူသည် ကားကို ဟွန်းတငွမ်ငွမ်တီး၍ ဒဂါးအရှေ့မှ ကျော်တက်လိုက် လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒဂါးသည် ရန်ကုန်မြို့ ဝိဿာနာကမေးတိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ဝိုက်မှူးတစ်ယောက်နှင့်ချိန်းဆိုထားခြင်းကို သတိရ လေ၏။ ထိုမျက်နှာဖြူနှင့် ညနေ (၆) နာရီတိတိတွင် ဝိဿာနာကမေး တိုက်တွင် ချိန်းဆိုထားသဖြင့် နာရီကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွား လေ၏။

(၅) နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာဖြူဝိုက်မှူးနှင့်တွေ့ဆုံရန် အချိန်နီးကပ်နေလေ၏။

ထိုဝိုက်မှူးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ လေလံပစ်မည့် လောင်ဂျီကားကြီးများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်လူ မျိုးတို့သည် အချိန်ကို အလွန်လေးစားလှသဖြင့် အချိန်နောက်ကျ၍ မဖြစ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ အချိန်မီရောက်ရန် ကားကို အရှိန် မြှင့်၍ မောင်းနှင်လေ၏။ ခဏကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီး သူ့ကို ကျော် တက်သွားသော မျက်နှာဖြူ၏အော်စတင်ကားကို မြင်ရလေ၏။

ဒဂါးသည် ကားကိုအမြန်ဆုံးမောင်းနှင်လိုသဖြင့် လီဇာကို နင်းကာ မျက်နှာဖြူ၏ကားကို လမ်းဘေးသို့ကပ်ပေးရန် လမ်းတောင်း လေ၏။ သို့သော် မျက်နှာဖြူသည် ဖရဲသီးကို ၎င်းလက်မှ လှဝယ်သွား သဖြင့် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကားကို လမ်းဘေးကပ်မပေးဘဲ လမ်းကိုပင် တမင်ပိတ်၍ မောင်းနှင်လေ၏။

ထိုခေတ်က ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလှ၍ လမ်း ပိတ်မောင်းလျှင် ကျော်နှိပ်ရန် ခက်ခဲလှ၏။ ဒဂါးသည် မျက်နှာဖြူ၏ စိတ်ဓာတ်ညံ့ ချင်းပုံကို မကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီး ဟွန်းကို ဆူညံစွာတီး၍

လမ်းတောင်းလေ၏။

သို့သော် မျက်နှာဖြူသည် လမ်းမပေးသည့်အပြင် ဒဂါးကျော် တက်မရစေရန် ကားဖြင့်ကာဆီးထားလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကားကြီးများလာ၍ လမ်း တေးကပ်ပေးရသဖြင့် ထိုအချိန်လေးမှာပင် ကားကိုအရှိန်ဖြင့်၍ ကျော် တက်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။

သို့သော် မျက်နှာဖြူက ရှေ့မှ ကမန်းကတန်း ပိတ်ထားလိုက် သဖြင့် ကျော်တက်၍မရဘဲရှိ၏။

ဒဂါးသည် ကားမောင်းရင်း နာရီကိုငုံကြည့်၍ ဗီယာနာကဖေး တိုက်သို့ အချိန်မီ မရောက်နိုင်သဖြင့် လွန်စွာဒေါသပုန်ထသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒဂါးသည် မျက်နှာဖြူ၏ကားရှေ့မှ ကာဆီးထား သဖြင့် တအိအိသွားလာနေရာမှ ထောက်ကြံ့ ရာဘာတောသို့ ရောက် သောအခါ လမ်းအနည်းငယ်ကျယ်လာသဖြင့် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သူ၏ကားကို မိုင်ကုန်တင်၍ ကျော်တက်လိုက်လေ၏။

ဒဂါးသည် မျက်နှာဖြူ၏ကားကိုကျော်တက်ပြီး ကားကိုရှေ့မှ ကာဆီး၍ရပ်လိုက်ရာ မျက်နှာဖြူသည် သူ၏ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ဒဂါးသည် ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် တံခါးဖွင့်၍ မျက်နှာဖြူရှိရာသို့ ဒေါသ တကြီးလျှောက်သွားပြီး

“ဟေ့လူ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ခပ်ဈေးစိတ်ဓာတ် အောက် တန်းကျလှချည်လား”

ဟုမကျေမနပ်ပြောဆိုလေရာ မျက်နှာဖြူက ကားထဲမှထွက်၍

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်း ကားက

ဝဲကားကို အတင်းလိုက်ပြိုင်လို့ ဝဲကရှေ့က ကာဆီးထားတာ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် သူ၏ချိန်းဆိုထားမှုကြောင့် မျက်နှာ ဖြူ၏ကားကို အလျှင်အမြန်လိုက်ကျော်ခြင်းကို မျက်နှာဖြူ အထင် လွဲသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်လိုက်ပြီး သူ၏စိတ်ကိုလျော့လိုက်လေ ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပြိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ည (၆) နာရီ မှာလူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့ဖို့ချိန်းထားလို့ဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူသည် ဒဂါး၏စကား ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် နာရီကိုကြည့်၍

“အိုးဂေါ်လဲ နောက်များမှပဲ ဆုံမယ်ဟေ့”

ဟုကမန်းကတန်းပြောကာ ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်၍ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ဒဂါးသည် မျက်နှာဖြူ၏ အကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံ ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီး ကားဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဗီယာနာကဖေးတိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ မစ္စတာစမစ်ဆိုသူ နှင့် ချိန်းဆိုထားသဖြင့် သူ၏ပေါ့လျော့မှုကြောင့် နောက်ကျသွားလေ ပြီ။ ဗီယာနာကဖေးတိုက်တွင် မစ္စတာစမစ်ရှိနေသေးလျှင် သူ၏ပေါ့ လျော့မှုကို တောင်းပန်ရပေတော့မည်။

ဒဂါးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကားကိုခပ်သွက်သွက်မောင်းခဲ့ လေ၏။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ဗီယာနာကဖေးတိုက်သို့ရောက်သော အခါ ကားရပ်ရမည့်နေရာတွင် ကားကိုရပ်ရင်း ကားတစ်စီးကိုတွေ့ပြီး မျက် လုံးပြူးသွားလေ၏။

ထိုကားမှာ သူ့အား တိုက်ကြီးမြို့မှစ၍ တစ်လမ်းလုံးပိတ်

မောင်းလာသော မျက်နှာဖြူ၏ အော်စတင်ကားအနက်ရောင်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရလေ၏။

ဒဂါးသည် ဗီယာနာကဖေးတိုက်သို့ ကမန်းကတန်းဝင်သွားပြီး ဗိုလ်မှူးစမစ်ကို ရှာဖွေလေ၏။ ဗိုလ်မှူးစမစ်သည် သူနှင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသဖြင့် စားပွဲဝိုင်းများသို့ မျက်လုံးကစားကြည့်ရာ စားပွဲအချို့တွင် မြန်မာများရှိနေပြီး မျက်နှာဖြူလူမျိုးဆို၍ သူနှင့်ကားပြိုင်မောင်းခဲ့သော အူကြောင်ကြောင်လူကိုသာမြင်ရ၏။

ထိုသူသည် ဒဂါး၏မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် အံ့သြသလိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက မစ္စတာစမစ်ကိုမတွေ့ရသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာဖြူကို မကျေမနပ်ကြည့်၍

“မစ္စတာစမစ်ကိုရှာနေတာဗျ။ ဒီလူဟာ ကျုပ်နဲ့ချိန်းထားပြီး ကျုပ်ရောက်မလာတဲ့အတွက် ထပြန်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားကြောင့်ဖြစ်ရတာဗျ”

ဟုဒေါသတကြီးပြောလေ၏။ ထိုအခါ အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာဖြူက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တဟားဟားရယ်မောကာ

“မစ္စတာစမစ်ကို ရှာနေတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ရှာမနေနဲ့တော့၊ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပေတော့၊ မစ္စတာစမစ်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂါးသည် အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာဖြူကို တအံ့တဩကြည့်၍

“ဟင်... ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က မေဂျာစမစ်ဆိုတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မစ္စတာစမစ်က ရယ်မော၍

“ဟုတ်တာဗျေဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားနဲ့ရန်ဖြစ်မလိုဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားက ရန်ကုန်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ ကားကိုအမြန် မောင်းတာလိုပြောတော့မှ ဗီယာနာကဖေးတိုက်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ချိန်း ထားတာကို သတိရပြီး အမြန်မောင်းလာတာဗျ။ ကျုပ်က ပြည်မြို့က စစ်တပ်မှာ ရဲကွာကိစ္စ သွားဖြေရှင်းပေးရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဒဂါးလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး တဟားဟားရယ်မောကာ

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်လမ်းလုံး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ခဲ့တယ်နော်၊ ဖရဲသီးဆိုင်မှာလဲ တစ်ခါကြုံတယ်၊ ကားပြိုင် မောင်းရင်းနဲ့လဲ ရန်ဖြစ်မလိုဖြစ်ခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ဦး၏အမှားကို တစ်ဦးက ပြန်လည် တောင်းပန်ကြ၏။ မေဂျာစမစ်သည် တစ်စွတ်ထိုးနိုင်သူဖြစ်သော်လည်း ဂိုဏ်း၍ စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် ဒဂါးနှင့်ထိုနေ့မှစ၍ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များကဲ့သို့ ရင်းနှီးသွားလေ၏။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ရောင်းချမည့် လော်ရီကားကြီးများကို တာဝန်ယူရသဖြင့် သူ၏အကူအညီဖြင့် လော်ရီကားကြီး ငါးစီးကို ဈေးနှုန်းသက်သာစွာဖြင့် ဝယ်ယူခွင့်ရလေ၏။

ထိုကားကြီးများကို အဝေးပြေးကားကြီးများအဖြစ် စတင် ပြေးဆွဲစေခဲ့၏။ စတင်ပြေးဆွဲပြီး တစ်လအတွင်းမှာပင် ကားကြီးများ၏ အရည်အသွေးကောင်းမွန်မှုကြောင့် နောက်ထပ်လော်ရီကားကြီး ငါးစီးကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြေးဆွဲခဲ့လေ၏။

မစ္စတာစမစ်၏အစီအမံကြောင့် ဒဂူသည် လောရီရိုကားကြီး ငါးစီးကို အကြွေးဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ အကြွေးများကို အမြန်ဆုံးကျေအောင် ဦးစားပေး၍ ဆပ်ရန်ကြိုးစားခဲ့၏။
ထို့ကြောင့် လောရီရိုကားနှင့်ဘတ်စံကားများမှရရှိသော အမြတ်ငွေများနှင့် နန်းတွင်းမြေပယိုလုပ်ငန်းမှ ငွေများကိုယူ၍ အကြွေးဆပ်လေရာ သုံးလအတွင်း အကြွေးကျေသွားလေ၏။

ထိုအခါ မစ္စတာစမစ်နှင့်တကွ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ အရာရှိကြီးများသည် ဒဂူကိုလွန်စွာသဘောကျသွားလေ၏။ မစ္စတာစမစ်နှင့် ဒဂူသည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့၏။

မစ္စတာစမစ်သည် လောင်းကစားဝါသနာထုံသူဖြစ်၍ တရုတ်တန်းရှိ လောင်းကစားဝိုင်းများသို့ အပတ်စဉ်သွားရောက်လို၏။ သို့သော် သူသည် မြန်မာစကား မကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လောင်းကစားဝိုင်းသို့ သွားရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထိုအခါအခါကို ဒဂူက ကူညီလိုက်၏။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကဲ့သို့သော အားလပ်ရက်များတွင် ဒဂူသည် မစ္စတာစမစ်နှင့်အတူလိုက်၍ တရုတ်တန်းရှိ လောင်းကစားဝိုင်းများတွင် အချိန်ကုန်စေ၏။

မစ္စတာစမစ်သည် အိတ်ထဲတွင်ပါသမျှ ငွေကုန်မှ အိမ်ပြန်လေ့ရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိပင် အချိန်ကုန်တတ်၏။

မစ္စတာစမစ်သည် ဒဂူနှင့်ရင်းနှီးခဲ့ပြီးတစ်နေ့တွင်

“ ဒီမှာဒဂူ၊ ငါတို့စစ်တပ်က ဂိုဒေါင်မှာ ဆေးပစ္စည်းတွေနဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ စစ်သားတွေအတွက်မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေများတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့

ဈေးပေးပြီး မင်းဝယ်မယ်ဆိုရင် ရောင်းမှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂူသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါလိုက်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မစ္စတာစမစ်က ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ လောလောဆယ် မင်းလိုက်မကြည့်နဲ့ဦး၊ တစ်လလောက်စောင့်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးအိန္ဒိယကိုသွားမှ ငါလိုက်ပြမယ်၊ သူ့ရှိနေတုန်း ငါလိုက်ပြရင် ငါနဲ့မင်း နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လုပ်တယ်လို့ သံသယရှိသွားမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မစ္စတာစမစ်သည် ဒဂူကို အတော်စေတနာထားသူဖြစ်၏။ သူသည် လာဘ်ငွေအခွင့်အရေးကို မမျှော်ကိုးဘဲ လိုအပ်သမျှကို ကူညီပေးသူဖြစ်၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ မစ္စတာစမစ်သည် မင်္ဂလာဒုံရှိ စစ်တပ်ဂိုဒေါင်သို့ဒဂူကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဒဂူသည် ဂိုဒေါင်အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကိုကြည့်၍ အလွန်သဘောကျသွား၏။

လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ခြင်ထောင်၊ စောင်နှင့်ဆေးဝါးမျိုးစုံမှအစ ချောကလက်၊ ငါးသေတ္တာ၊ အရက် စသည်ဖြင့် စုံလင်လှ၏။ မစ္စတာစမစ်က ဂိုဒေါင်ရှိပစ္စည်းများကို ပြသ၍

“ ငါတို့စစ်တပ်အတွက် မိကျွာတွေကို စစ်သားတွေက သိပ်မသုံးနိုင်တော့ အများကြီးပိုလှုံနေတယ်ကွ၊ မလိုအပ်ဘဲ ထုတ်ပေးရင်လဲ ဖြုန်းတီးလာကျတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မြန်မာကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးကို ပြဖို့ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ငါအကြံပေးထားတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကလဲ ငါအကြံကို သဘောကျတယ်၊ ဒီတော့

ငါတို့ဗိုလ်မှူးကြီးပြန်လာရင် မင်းကိုယ်တိုင်လျှောက်လွှာရေးပြီး တင်လိုက်
ဝေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် စစ်တပ်ဂိုဒေါင်မှ ပစ္စည်းများကိုရလျှင်
အမြဲဇော်အစွန်းထွက်နိုင်သဖြင့် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားပြီး

“ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရန်ကုန်က ကုန်သည်တွေသိသလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မစ္စတာစမစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မြန်မာကုန်သည်တွေထဲကတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲသိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကုလားစစ်သားတွေ၊ သတင်းပို့လို့ အိန္ဒိယကုန်သည်ကြီးတွေ
သိနေတာကြာပြီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းတစ်ယောက်ထဲမြင်ဖူးသေးတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်လက်ထဲကို ရောက်ဖို့ မရရ
အောင် ကြိုးစားမှဖြစ်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီး၏စကားကိုနားထောင်၍

“ ဒါဆိုရင် အမြန်ဆုံးလျှောက်လွှာတင်ဖို့ကြိုးစားပေတော့၊
အိန္ဒိယကုန်သည်ကြီးတွေစုပြီးလျှောက်လွှာ တင်မယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေ
ကို တင်အပ်စံဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လက်ဦးမှုရရင်
မင်းအတွက် အများကြီးအကျိုးရှိနိုင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအိန္ဒိယမှ ပြန်လာပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာပင် ၎င်းကိုယ်တိုင်သွားတွေ၍ လျှောက်လွှာတင်ပေး
၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လျှောက်လွှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ နေပါဦး၊ ဂိုဒေါင်ကပစ္စည်းတွေကို မင်းဘယ်လိုလုပ်သိ သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မစ္စတာစမစ်ပြောလို့ သိရတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်ထားပြီးသားပါ၊ ဒါဆိုရင် ဂိုဒေါင်
ထဲကပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီးပြီထင်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာ
သေသေချာချာနားထောင်ပါ၊ မင်းဟာ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတဲ့ကုန်သည်
တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ စစ်တပ်က ကား
တွေကို ရောင်းခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဂိုဒေါင်က ပစ္စည်းတွေကတော့ သိပ်
များတယ်၊ ကုန်သည်တစ်ယောက်တည်းကို အမြဲတမ်းရောင်းနေရင်
အများစုမြင်မှာ ကျုပ်တို့ကို တစ်မျိုးမြင်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်
ခေါက်တော့ အိန္ဒိယ ကုန်သည်တွေကို အလှည့်ပေးလိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်းလက်ကာပြု၍

“ ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ဖို့အကြံအစည်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဂိုဒေါင်က
ပစ္စည်းတွေကို ကုန်သည်အားလုံးကို ချိတ်ပိတ်တင်ဒါ သဘောမျိုးနဲ့
တင်ခိုင်းပြီး အများဆုံးပေးနိုင်တဲ့သူကိုပစ္စည်းတွေရောင်းရင်ဖြစ်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဒဂီး၏စကားကြောင့် ခေါင်း
ညိတ်၍

“ ဒီအကြံဉာဏ်ကို ကျုပ်စဉ်းစားပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက ဗိုလ်မှူးကြီးကို ထိုအကြံအစည်အတိုင်း
ပြုလုပ်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆို လေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဒဂီးပေးသည့်အကြံအတိုင်းပင် အိန္ဒိယ
ကုန်သည်များကို ဂိုဒေါင်ကိုပြသ၍ ချိတ်ပိတ်တင်ဒါခေါ်လေ၏။

ချိတ်ပိတ်တင်ဒါတင်သွင်းမည့်ရက်သို့ရောက်သောအခါ ဒဂါးထံသို့ မစ္စတာမမစ်ရောက်လာပြီး လျှောက်လွှာထဲတွင်ရှိသော ငွေကြေးပမာဏကို ကြည့်လိုက်

“ဒဂါး ပေးတဲ့ဈေးက များလှချည်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းပဲရမှာပဲ”

ဟုထင်ကြေးပေးလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ပစ္စည်းတွေရဲ့အရေအတွက်ကိုကြည့်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံးဈေးကိုပေးတာပဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေမဲ့ဈေးကိုပေးလို့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဒဂါးထံသို့ မစ္စတာမမစ် ဝမ်းသာအားရရောက်ရှိလာပြီး

“ဟားဟားဟား... ဒဂါးရေ မင်းဝမ်းသာပေတော့၊ အိန္ဒိယကုန်သည်တွေ တစ်ယောက်မှမရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ အားလုံးကတတ်နိုင်သမျှဈေးနှိမ်ပေးလို့ပဲ။ ရိုးသားမှုရဲ့အကျိုးကိုမင်းခံစားရပြီ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောလေ၏။

ဒဂါးသည် စစ်တပ်မှ ပစ္စည်းများကိုရသည်နှင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ကြိုတင်ကြံစည်ထားသော အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်လေ၏။ သူသည် ကုန်ပစ္စည်းများ ရရှိသည့်နှင့် ရောင်းချရန် သိမ်ဖြူလမ်းရှိ တိုက်ခန်းကျယ်ကြီး နှစ်ခန်းကို ငှားရမ်းပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ ထိုတိုက်ခန်းများ၌ အရောင်းစာရေးမများကို ငှားရမ်းပြီး လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်လခန့်အလိုကပင် ကြိုတင်ရောင်းချလေ၏။

ကုန်ပစ္စည်းကို ရရှိကြောင်းသိရှိသည့်နေ့မှာပင် သတင်းစာတိုက်သို့သွား၍ သိမ်ဖြူလမ်းရှိ အသစ်ဖွင့်လှစ်လိုက်သော မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး၏ကြော်ငြာများကို ဝေဝေဆာဆာ ထည့်သွင်းလေ၏။

သူ၏ကြော်ငြာကို ကာတွန်းဦးဘဂျမ်းကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသဖြင့် လူအများ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားပြီး ဖွင့်မည့်ရက်ကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ ဒဂါးသည် ထိုနေ့မှာပင် သူပိုင်ကားကြီးများဖြင့် မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ရှိ ဂိုဒေါင်သို့သွား၍ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူလာလေ၏။

ထို့နောက် မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးသို့ ထည့်သွင်းကာ မျက်စိပသာဒဖြစ်အောင် ခင်းကျင်းလေ၏။ ထိုနေ့ညမှစ၍ မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မီးရောင်စုံများ စတင်ထွန်းညှိလေ၏။

ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး၏ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များကိုလည်း မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိစေ၏။

ထိုအခါ ညဦးတွင် ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ လေညှင်းခံထွက်သူများနှင့် ဖြတ်သန်းသွားလာသူများသည် မဟာလူသားကုန်ပဒေသာတိုက်ကြီးကို တအံ့တသြကြည့်ရှုသွားလေ၏။

ဒဂါးသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးကို ဖွင့်လှစ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် မဟာလူသားကျင့်စဉ်ကို ဆေးချာစွာ စဉ်းစား၍ ဟာကွက်မရှိအောင် နေ့မအား ညမအား ပြင်ဆင်လေ၏။

မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးသည် သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအနက် အရေးပါသောလုပ်ငန်းဖြစ်မည်ဟု တွေးတောဆင်ခြင်

မိသဖြင့် အထူးကုစိုက်၍ ကြီးစားပမ်းစားပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး နာမည်ကျော်ကြားသွားလျှင် ရန်ကုန်မြို့တွင် ကုန်ပဒေသာဆိုင်များ ဖွင့်၍ ရောင်းချရန် စိတ်ကူးရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူသည် ဂုရုကြီး နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ကိုင်စေသည့် မဟာလူသားကျင့်စဉ်အတိုင်း ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများဆုံးအသုံးချ၍ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ မဟာလူသားကုန်ပဒေသာတိုက်ကို လူသိများကျော်ကြားစေရန် နည်းလမ်းပေါင်းစုံကို တွေ့ရှိလာလေ၏။

ထိုစိတ်ကူးကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ရှိသော ပိုစတာရေးဆွဲသူပန်းချီဆရာများထံသို့သွား၍ အပူကပ်ကာ သုံးရက်အတွင်း မဟာလူသားကုန်တိုက်၏ ပိုစတာကြီးများရေးဆွဲရန် အပ်နှံလေ၏။

ပန်းချီဆရာများက အမြန်ဆုံးလိုချင်လျှင် အပိုကြေးပေးရမည်ဆို၍ သဘောတူလက်ခံခဲ့ရ၏။

ထိုခေတ်က လွန်စွာနာမည်ကြီးသော ဇီးကွက်ဖေသက်ဖာတ် အဖွဲ့သည် လျှော်တန်းကမ်းရှိ (ယခု ဆူးလေဘုရားလမ်း) လျှော်တန်းဖာတ်ရုံ (ယခု ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်) တွင် ကပြနေလေ၏။

အဆိုပါ ဇီးကွက်ဖေသက်ဟူသော မင်းသားသည် စိန်ဗေဒါကြီး၏ ဗလာဆိုင်းတွင် ဝင်ရောက်သီဆိုပြီး ဇီးကွက်ပုံ ဦးထုပ်ဆောင်း၍ လည်နှစ်ဖက်တွင် အတောင်ပံတပ်၍ ကပြရာမှ နာမည်ကျော်ကြားလာသူဖြစ်၏။

ဒေါ်သည့် ဇီးကွက်ဖေသက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ ထိုနေ့ညမှစ၍ သုံးညတိုင်တိုင် ကပြမည့်ပွဲတွင် သူ၏ မဟာလူသားကုန်တိုက်ကို ကြော်ငြာပေးရန် ပြောဆိုလေ၏။

ဇီးကွက်ဖေသက်က ကြော်ငြာခ တစ်ညလျှင် ငွေငါးဆယ် ပေးရမည်ဆိုသဖြင့် သဘောတူလက်ခံခဲ့လေ၏။ ငွေငါးဆယ်ဟူသော ငွေအသပြာသည် များပြားလွန်းသော်လည်း မဟာလူသားကုန်ပဒေသာတိုက်ကို အောင်မြင်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် သဘောတူခဲ့လေ၏။

ဇီးကွက်ဖေသက်သည် သူ၏ဖာတ်အဖွဲ့တွင် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ စတင်ကြော်ငြာခြင်းကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဇီးကွက်ဖေသက်သည် သူ၏ကတိအတိုင်း လျှင်တော်များ၏ပြက်လုံးနှင့်စကားပြောခန်းများတွင် မဟာလူသားကုန်ပဒေသာတိုက်ကို ထည့်သွင်းကြော်ငြာသွားလေ၏။ မင်းသမီးများနှင့် နှစ်ပါးသွားကသည့် အခါတွင်လည်း

“ ဇမ္ဗူဒီပါပေါ်ဝယ် (ဇီးကွက် ဇီးကွက် ဇီးကွက် ရောက်လိမ့်မယ်) ဖေသက်အမည်ဆန်း စီးပွားလမ်းတိုးတက်ပါတော့မယ် ”

ဟူ၍ ဇီးကွက်သီချင်းကို သီဆိုပြီး မင်းသမီးများက အလိုက်တသိ ချွေးသုတ်သူက သုတ်၊ ယပ်ခပ်သူကခပ်ပေးသောအခါ ဇီးကွက်ဖေသက်က

“ မောင်မယား အချောအလှဒေဝီလေးတွေက အလိုက်သိကြသားပါတကား အလိုက်သိတဲ့ မောင်မောင်မယောသီလေးတွေကိုလေ လာခဲ့စနေနေမှာ အသစ်ဖွင့်တော့မဲ့ မဟာလူသားကုန်တိုက်ကြီးမှာ လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးဦးမယ် ”

ဟုကြော်ငြာပေးလေ၏။ လူပြက်များကလည်း ရယ်စရာ ပြက်
လုံးများကိုထုတ်၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြော်ငြာပေးလေရာ မဟာ
လူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးသည် မဖွင့်မီကပင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌
ကျော်ကြားသွားလေ၏။

ဒဂူသည် ကုန်ပဒေသာဆိုင် မဖွင့်မီတစ်ရက်အလိုတွင် ပန်းချီ
ဆရာများထံတွင် အပ်နှံထားသော ကြော်ငြာပုံစတာကြီးများကို သူပိုင်
ဒိန်မလာဘတ်စ်ကားကြီးများတွင် ခိုက်ဆွဲ၍မြို့ထဲတွင်လှည့် လည်လေ၏။

ညဘက်တွင်လည်း မီးရောင်စုံများထွန်း၍ လှည့်လည်လေရာ
ရန်ကုန်မြို့နေလူအများစုသည် မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးကို
လွန်စွာစိတ်ဝင်စားကြလေ၏။

မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ဖွင့်သောနေ့တွင် ဇာတ်မင်းသား
ဇီးကွက်ဖေသက်သည် ဆိုင်ဖွင့်သည့်အချိန်တွင် ရောက်ရှိလာလေရာ
ဒဂူက ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆို၍ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးအပ်ခဲ့
လေ၏။

မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်သို့ လာရောက်ဝယ်ယူသူများ
သည် မင်းသားဇီးကွက်ဖေသက်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရသဖြင့် လွန်စွာ
ကျေနပ်အားရပြီး မဟာလူသားကုန်ပဒေသာတိုက်ကို မင်းသားဇီးကွက်
ဖေသက်ကိုယ်တိုင် လာဖွင့်ပေးတာဟု ပြောဆိုကြလေ၏။

ဒဂူသည် သူ၏ဆိုင်ကို နာမည်ယူရန်အတွက် ကုန်ပစ္စည်းမျှစား
ကို အရင်းတိုင်းမျှနှင့် ရောင်းချလေ၏။ ထိုအခါ လာရောက်ဝယ်ယူသူ
များသည် သဘောကျပြီး ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးသက်သာသည်ဟု စွဲမှတ်
သွားလေ၏။

မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးသည် ပထမလမှာပင် လွန်
စွာရောင်းချရသော်လည်း ကုန်ပစ္စည်းများကို ခဲမြတ်တင်မထားသဖြင့်
အမြတ်အစွန်း ရရှိခြင်းမရှိသေးပေ။

သို့သော် ဒဂူသည် သူ၏အကြံအစည်အတိုင်း သုံးလတိတိ
ဈေးမတင်ဘဲ အရင်းတိုင်းမျှနှင့်ရောင်းချခဲ့လေ၏။ သုံးလပြည့်သော
အခါမှပင် ဈေးနှုန်းကို မသိမသာတင်၍ ရောင်းချစေ၏။

သို့သော် ဝယ်ယူသူများ၏ရင်ထဲတွင် ဈေးသက်သာသည်ဟု
စွဲမှတ်သွားသဖြင့် ဈေးတက်ခြင်းကို အပြစ်မတင်တော့ချေ။

ဒဂူသည် မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး၏ ရောင်းအား
ကောင်းပုံကိုကြည့်၍ သူ၏ကျင့်စဉ်အတိုင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆင်
ခြင်ကြည့်၍ အလုပ်ကို အဆက်မပြတ်လုပ်လေ၏။

၆-လပြည့်သောအခါ မျက်နှာဖြူများကျက်စားရာ အင်းလျား
လမ်းပေါ်တွင် မဟာလူသား ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို တိုးချဲ့
ဖွင့်လှစ်လေ၏။

ထိုဆိုင်ကြီးကို ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများမှ အလှ
ကုန်ပစ္စည်းများကို မှာယူ၍ တိုက်ရိုက်ရောင်းချခဲ့လေ၏။ ဒဂူသည်
မဟာလူသားကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး ရောင်းကောင်းလှသဖြင့် မျက်နှာ
ဖြူများပိုင်ဆိုင်သော ရိုးကုန်တိုက်၊ ဂျိုက်ဘလေးတိုက် စသည့် ကုန်
တိုက်ကြီးများကပင်လျှင် တအံ့တဩ စောင့်ကြည့်ကြလေ၏။

ဒဂူသည် ဒုတိယမြောက်ဖွင့်လှစ်သော ကုန်ပဒေသာဆိုင် ကြီး၏
မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူ၍ တခမ်းတနား
ပြင်ဆင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ခမ်းနားသောတိုက်ကြီးကို နယ်မြို့ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်ရပ်
ခဲ့သော မိုးသီးကို ခေါ်ယူပြသလေရာ မိုးသီးက အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနား
ကြီးကျယ်ပုံကို တအံ့တကြည်ညို

“အစ်ကိုရဲ့တိုက်ကြီးက နတ်ဘုံနတ်နန်းလားအောက်မေ့
တယ်၊ အစ်ကိုတော့ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်သွားပြီ၊ အစ်
ကိုဘာဖြစ်လို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လောဘတကြီးရှာဖွေနေတာလဲ
ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ခေါင်းခါ၍

“ငါ့မှာ လောဘမရှိပါဘူး မိုးသီးရာ၊ ငါက မဟာလူသားကျွန်း
စဉ်ကို အတိအကျလိုက်နာနေတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက သက်ပြင်းချ၍

“အစ်ကို ဘယ်အချိန်ထိ မဟာလူသားကျွန်းစဉ်ကို အတိ
အကျ လိုက်နာနိုင်မှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ဒဂါးသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်လာ
ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်
ခဲ့လေ၏။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အဖြစ်သို့ရောက်
အောင် ကူညီလမ်းပြပေးသူ နှစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူများမှာ သူ၏ဆရာ ဂုဏ်
နှင့် တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူနှစ်ဦးကို သူ၏ ခမ်းနား
ကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးသို့ဖိတ်ခေါ်၍ ကျွေးမွေးပြုစုကာ ကျေးဇူးပြု
လိုသောစိတ်ဓာတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လူယုတော်များအား အကောင်းဆုံးကားကြီး
နှစ်စီးကို ယူဆောင်စေ၍ သုဘရာဇာဂုဏ်ကြီးနှင့် တရုတ်ဘိန်းစား အမိန်း
တို့ကို သွားရောက်ဖိတ်ခေါ်စေ၏။ ၎င်းတို့အား လူကိုယ်တိုင်လာ
ရောက်၍ မမိတ်ခေါ်နိုင်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်၏။

၎င်းတို့ရောက်ရှိလာလျှင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်
ကြီးများမှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြား၍ အလှူပယ်ကျွေး
မွေးပြုစုမည်ဟု စီစဉ်ထားလေ၏။

သို့သော် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လူယုတော်များ အသီး
သီးပြန်ရောက်လာကြပြီး ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော သတင်းကိုယ်စီ
ကို ယူဆောင်လာလေ၏။

သုဘရာဇာဂုဏ်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဟု
သိရ၏။ သူ၏ဆရာ တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းမှာလည်း ဘိန်းခန်းတွင်
ဓားထိုးခံရ၍ သေဆုံးသွားသည်ဟု သိရ၏။

သူ၏ကျေးဇူးရှင်နှစ်ဦး သေဆုံးကြောင်း သိလိုက်သောအခါ
ဒဂါးသည် လွန်စွာမှပင် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်များပင်
စီးကျလာလေ၏။

သူ၏ငယ်စဉ်ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်သတိရလေ၏။ လွန်ခဲ့
သောနှစ်ပေါင်းများစွာကာလက ကူလီဘဝဖြင့် မိုးနတ်သူဇာကို မြင်
တွေ့မိပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးစားချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
ကို သတိရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မဟာလူသားကျွန်းစဉ်အတိုင်း မလျော့ဘောဇွဲ

ဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်မှာ ယခုတော့ မဟာလူသား
မောင်ဒဂီးဟူသော ဘဝသို့ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဒဂီးသည် မိုးနတ်သူဇာကိုတွေ့ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်
လာ၏။ မိုးနတ်သူဇာရှိရာ ခြံကြီးသို့သွား၍ သူမ လက်ကိုဆွဲကာ

“ဟောဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ကူလီကောင်လေး
ကိုကြည့်ပါဦး မိုးနတ်သူဇာရှေ့မှာ သူဌေးကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ ကြံစည်
ခဲ့တဲ့လူလေဗျာ”

ဟုအားပါးတရ ပြောချင်လှ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်သူဇာသည်
အလွန်အံ့သြဝမ်းသာမည်ထင်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဇာတိရပ်မြေသို့သွားရန် သူ၏ဒရိုင်ဘာ
ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဇာတိရပ်မြေသို့ရောက်လျှင် သူ၏အပေါင်း
အသင်းသူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ဆုံရပေမည်။

ဒဂီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ၏ဒရိုင်ဘာမောင်းနှင်သော
ကားကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကားကြီးကို မရပ်
မနား မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ ညနေစောင်း အချိန်တွင် သူ၏ဇာတိမြို့သို့
ရောက်လေ၏။

သူတို့မြို့ကလေးသည် လွန်ခဲ့သော ၁၀နှစ်ကျော်ကာလက
အတိုင်း မပြောင်းမလဲ ရှိနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူ၏ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို မြို့ထဲသို့ စတင်မောင်းဝင်လိုက်
၏။ ဒဂီးသည် မြို့လယ်ခေါင်ဈေးအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအရှေ့သို့
ရောက်သောအခါ စိတ်ထဲတွင် အလွန်လှုပ်ရှားသွားပြီး ဒရိုင်ဘာကို
ကမ်းကတန်း ကားရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ သူ၏ဘဝတူ ကူလီများ၏ ကျားဝိုင်း
က ယခင်ကဲ့သို့ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

ကျားဝိုင်းတွင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသူများမှာ သူ၏
သူငယ်ချင်း ကူလီများပင်ဖြစ်၏။

ဒဂီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဒရိုင်ဘာကို ဟွန်းတီးခိုင်းလိုက်
၏။ ဒရိုင်ဘာက ဟွန်းကို ပွမ်းခနဲတီးလိုက်သောအခါ ကူလီများသည်
ကျားဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေရာမှ အနောက်သို့လှည့်ကြည့်
လေ၏။

ဒဂီးသည် ဒရိုင်ဘာကို ဟွန်းတီးခိုင်းလိုက်ပြန်ရာ ဟွန်းသံကို
ကြားသောအခါ ကူလီများသည် အလုပ်ရတော့မည်ဟုတွေးကာ ဝမ်း
သာအားရဖြင့် ဒဂီး၏ကားဆီသို့ အပြေးရောက်လာကြ၏။

ဒဂီးသည် ကားထဲမှနေ၍ ကူလီများကို အကဲခတ်လေရာ
အားလုံးပင် သူ၏သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ဒဂီးသည် ကူလီများ ကားကိုဝိုင်းအုံနေသောအခါ ကားမှန်ကို
ပွင့်လိုက်၏။

ကူလီများသည် ကားထဲရှိ အလုပ်ရှင်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု၏။
၎င်းတို့သည် ဆယ်နှစ်ကျော်ကွဲကွာနေသော ဒဂီးကို မမှတ်မိဘဲ ရှိနေ
လေ၏။ အချို့လည်း မြင်ဖူးသလိုရှိ၍ မျက်မှောင်ကြက်ကြည့်၏။

ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးလေးသည် သူတို့၏ သူ
ငယ်ချင်း ဒဂီးဆိုသော ကူလီကောင်လေးဖြစ်မည်ဟု မည်သူထင်ခဲ့
မည်နည်း။ ဒဂီးက သူ၏သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ဒါကို ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊

ငါ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ကူလီဒဂီးလေကွာ ”

ဟုပြောလေရာ ကူလီများသည် လွန်စွာအံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး

“ ဟင်... ဒဂီး ဒဂီး၊ ဟာ ဒီကောင်ကြီး ဒဂီးပါလား၊ ဒဂီးမင်းဘာကြောင့် ဒီလောက်ချမ်းသာသွားရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဒဂီးသည် ကားထဲမှထွက်လိုက်သောအခါ ကူလီများအလယ်တွင် ဥရောပဝတ်စုံအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော သူ၏သဏ္ဌာန်မှာ ကနီးကန်းများအလယ်တွင် ဖျိုင်းနားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ဒဂီးသည် သူငယ်ချင်းများကို ဖွတ်လဲတကင်းနှုတ်ဆက်နေသော မြင်ကွင်းကို အထူးအဆန်းအနေဖြင့် လူများက လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ဒဂီးကို ကူလီဒဂီးမှန်း မှတ်မိသွားလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနှင့်ပျံ့နှံ့သွားပြီး တစ်ဈေးလုံးရှိ လူများသည် ဒဂီးအား အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ အပြေးအလွှားလာရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ဈေးထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်သော ဒေါ်ကြီးတင်သည် ထာဘီတိုတိုဝင်၍ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး

“ ဟဲ့... ဟဲ့... ဒဂီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်သွားတာလဲ၊ နင် ငါ့ကို သတိရသေးရဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒဂီးက တဟားဟားဖြင့်ရယ်မော၍

“ ဒေါ်ကြီးတင်ကို သိပ်သတိရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူလီဆမ်းလို့ ဝိုက်ဟာနေတုန်း ဒေါ်ကြီးတင်ကျွေးတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်း

တွေ၊ နို့ထမင်းတွေ၊ သာကူတွေကို မမေ့ပါဘူးဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂီးကို သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ဖူးသော မခင်ကြည်ဟူသော အမျိုးသမီးကလည်း

“ ဒဂီးရယ်၊ နင် ငါ့ကိုရော သတိရသေးရဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက မခင်ကြည်ကို ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်တော့်ကို ကူလီထမ်းခအပြင် မုန့်ဖိုးတွေ အများကြီး ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော်မမေ့ပါဘူး အစ်မရယ်၊ အစ်မကို မကြာခဏ သတိရနေပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒဂီးသည် ဈေးအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခိုင်ခံ့နှုတ်ဆက်နေရလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးနတ်သူဇာကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ရှိသေးသဖြင့် သူ၏မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်ကြီး၌ သူ့ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဒဂီး၏ ကားဒရိုင်းဘာသည် ကားကို မြို့ပြင်သို့ မောင်းနှင်လေ၏။ မြို့ပြင်ရှိ ခမ်းနားသော ခြံကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒဂီးက ကားကို ခြံရှေ့တွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

ဂေါ်ရခါးဒရပ်မသည် လွန်စွာခမ်းနားသော ကားကြီးကိုကြည့်၍ ခြံတံခါးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်လေရာ ဒဂီးက ကားကို ခြံအတွင်းသို့ မောင်းနှင်စေလိုက်၏။

အိမ်နှင့်ခြံသည် ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ ယခင်ကကဲ့သို့ ခမ်းနား

လှပဆဲဖြစ်၏။ ဒဂါး၏ကား ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် လင်မယားနှစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ ထိုလင်မယားကိုကြည့်၍ မိုးနတ်သူဇာ၏မခင်နှင့်မိခင်မဟုတ်သောကြောင့် အံ့သြသွားလေ၏။

လူကြီးလင်မယားက ကားထဲမှထွက်လာသော ဒဂါးကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂါးက မျက်မှောင်ကြဲတတ်၍

“ မြို့ပိုင် ဦးရွှေမြ မိသားစုမရှိတော့ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးလင်မယားက ခေါင်းခါ၍

“ မြို့ပိုင်ဦးရွှေမြတို့ ပြောင်းသွားတာ ခုနစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ ဦးလေးတို့က ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးသည် မိုးနတ်သူဇာတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ဦးရွှေမြတို့ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားသလဲဆိုတာ သိပါသလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အိမ်ရှင်လူကြီးလင်မယားက မသိကြောင်း ပြောဆို၍ ဒဂါးအား အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ဒဂါးသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မိုးနတ်သူဇာကို တွေ့လိုစောဖြင့် ဇာတိရပ်မြေကို ပြန်ခဲ့သော်လည်း မိုးနတ်သူဇာ မရှိတော့ချေ။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူမကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်ဟု ရင်ထဲတွင် ယုံကြည်မိလေ၏။

ဒဂါးသည် သူ၏ကားကြီးကို ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်သို့ မောင်းနှင်ခိုင်းလိုက်၏။ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ နောက်ဘက် အဖိလေးတွင် ခိုကိုးရာမဲ့နှစ်ဦးဖြစ်သော တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းနှင့် ဒဂါးသည် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ နေထိုင်ခဲ့ဖူး၏။

ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားရောက်သောအခါ မြို့ကလေးသို့ ဒဂါးပြန်ရောက်နေမှန်း သတင်းပျံ့သွား၍ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးအရှောင်နှင့် မိသားစုသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်၍ ကြိုဆိုနေလေ၏။

တရုတ်ကြီးအရှောင်နှင့်အတူ သူ၏သူငယ်ချင်းကူလီများလည်း ရှိနေကြ၏။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးအရှောင်သည် ကားတံခါးကိုဆွဲကြို ဖွင့်၍ ဒဂါးကို ဇက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကာ

“ ဒဂါး... ဒဂါး... ထောင်ကဲကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့ ရန်ကုန်မှာ သိပ်ချမ်းသာနေတယ်ဆို၊ ဝ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ထောင်ကဲမိသားစုကို နှုတ်ဆက်၍

“ ဒီဆိုင်နောက်မှာ ကူလီဘဝတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့အမိန်းနဲ့ ခိုကပ်ပြီးနေခဲ့ဖူးတယ်နော်၊ ဒီနေရာလေးကို ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်ချင်တယ် ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်နောက်သို့ လမ်းကြားလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းသွားရာ ၎င်း၏အနောက်မှ တရုတ်ကြီးအရှောင်နှင့် ကူလီများသည် တသိတတန်းကြီး လိုက်ပါလာလေ၏။ ဒဂါးတို့ ခိုကပ်၍ အိပ်စက်ခဲ့သော အုတ်လှေကားသုံးထစ်သည် ယခင်ကအတိုင်း မပြောင်းမလဲဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

ဒဂါးသည် အုတ်လှေကားထစ်၏ ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်စီတွင် သူနှင့် တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်း အိပ်စက်ခဲ့ပုံ၊ နို့စိမ်းခွက်နှင့်လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပုံ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်များ စားသောက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

ဒဂါးသည် လှေကားထစ်များကို ဖြည်းညှင်းစွာတက်သွားပြီး အုတ်တိုင်ကြီးပေါ်တွင် ၎င်းကိုယ်တိုင် ထွင်းထုခဲ့သော စာသားများကို ဌားထောက်ဖတ်ကြည့်လေ၏။ ထိုစာသားများမှာ

သူဌေးကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ (ဒဂါး)

ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။ မပီရီးတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် ဒဂါး ဌားထောက်ဖတ်ရှုနေရာသို့ တရုတ်ကြီးအရှောင်သည် ကျားမီးအိမ်ကြီး ကို လက်ကိုင်ဆွဲ၍ အနီးကပ်လာရောက်ဖတ်ကြည့်ရာ ကူလီများက လည်း ဝင်ရောက်ဖတ်ရှု၍

“သူဌေးကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ (ဒဂါး)”

ဟု သံပြိုင်ဖတ်ရှုကြလေ၏။

❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀

ဒဂါးသည် ထိုညအဖို့ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်တွင်ပင် တည်း နိုလေရာ တရုတ်ကြီးအရှောင်မိသားစုက စားသောက်ဆိုင်၏ အပေါ် ထပ်ရှိ အကောင်းဆုံးအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် ခုတင်၊ ဓမ္မယာ၊ ခြင်ထောင် သစ်သစ်လွင်လွင်များဖြင့် အိပ်စက်စေ၏။

ဒဂါးသည် မအိပ်စက်မီ သူငယ်ချင်းကူလီများက မေးမြန်းသော ဆေးခွန်းမျိုးစုံကို ဖြေရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မြို့ပေါ်ရှိ ဒဂါးနှင့် ခင်းနှီးသူများကလည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ဒဂါးသည် သူ့အား လာရောက်နှုတ်ဆက်သူတိုင်းကို လေးစား နှာပြန်လည်ဆက်ဆံ၍ စားသောက်ဆိုင်ရှိ တရုတ်စာများဖြင့် ပြန်လည် ဆွဲသံကျွေးမွေး၏။

ညအတော်နက်သည့်အချိန်သို့ရောက်သောအခါမှပင် ဧည့်သည်များအားလုံးပြန်သွားကြ၏။ ဧည့်သည်များမရှိတော့သောအခါ ဒဂါးသည် သူ့အတွက် အိပ်စက်ရန် ငြိမ်ဆင်ထားသော အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင် လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ပိုးဖဲကတ္တီပါ အသုံးအဆောင်များရှိ၏။

ဒဂါးသည် ခုတင်ကြီးကိုကြည့်၍ ဝင်မအိပ်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင် ငေးကြောင်ပြီးကြည့်နေမိ၏။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး လူသံသူသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါမှပင် လှေကားထစ်များအတိုင်း ခြေကိုဖော့၍ နင်းခဲ့ပြီး ဆိုင်ကြီး၏အပြင်သို့ထွက်ကာ ကူလီဘဝက သူခိုကပ်၍ အိပ်စက်ခဲ့ဖူးသော နောက်ဖက်လှေကားချောင်လေးသို့ သွားကာ လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် သူ၏ရင်ထဲ၌ ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆိုင်အလုပ်သမားလေးတစ်ဦးသည် မီးမွှေးရန်အတွက် ထင်းများကို ယူဆောင်ရင်း ညစ်ပတ်ပေကျနေသော လှေကားထစ်များပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသော သူဌေးမင်းကိုမြင်လေရာ ဆူညံစွာအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

အလုပ်သမားလေး၏အော်သံဟစ်သံများကြောင့် တရုတ်ကြီးအရှောင်မိသားစု အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး ဒဂါးကို တအံ့တဩလာကြည့်လေ၏။ ဒဂါးက ရယ်မော၍

“ ကျွန်တော့်ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်သွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ကူလီဘဝနဲ့အိပ်စက်ခဲ့တဲ့အရသာကို ပြန်လိုချင်လို့ အခုလိုအိပ်စက်ကြည့်တာပါ ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေတော့၏။

ဒဂါးသည် မွေးရပ်မြေမြို့ကလေး၌ သုံးရက်ခန့်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုကာလများအတွင်း ဒဂါးကို ခင်မင်သူများနှင့်ဒဂါးကို ကြားသာကြားဖူးပြီး မမြင်ဘူးသော နောင်လာနောင်သားများသည် အထူးအဆန်းအဖြစ် လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဒဂါး၏ ကိုယ်ဝတ်ကိုယ်ချွန်၍ ကြီးပွားချမ်းသာပုံကို သိရှိပြီး နောက်အမျှော်အမြင်ရှိသော လူကြီးများက မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ကွင်း ပြင်ကြီးတွင် ဟောပြောပွဲပြုလုပ်ပေးရန် တောင်းပန်ကြလေ၏။

ဒဂါးသည် ပြန်မညီနေမတိုင်မီတွင် ဟောပြောပွဲတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

ဒဂါးသည် လူငယ်လူရွယ်များကို ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်သော စေတနာကြောင့် သူ၏ကြိုးစားပုံတို့ကို ငယ်စဉ်ဘဝမှစ၍ ကူလီအဖြစ် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ပုံ၊ မိုးနတ်သူဇာ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပုံ၊ သူ၏ဆရာများဖြစ်သော တရုတ်ဘိန်းစားအမိန်းနှင့်ဂူရုကြီးတို့၏ လမ်းညွှန်မှုများကြောင့် အောင်မြင်ကြီးပွားလာပုံကို ဆော့ချာစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဒဂါး၏ဟောပြောပွဲပြီးသောအခါ စိတ်ဝင်စားသူလူအများ သည် ဒဂါး၏လည်ပင်းတွင် ယနေ့ထက်တိုင် ဆွဲထားသော “မဟာလူသား မောင်ဒဂါး” ဆိုသောဆွဲပြားလေးကို လာရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဒဂါးက မြို့ကပြန်ကာနီးသောအခါ မြို့ပေါ်ရှိ လူငယ်များ အတွက် အကျိုးရှိစေရန် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

သူသည် မြို့ပေါ်က ထွက်ခွာလာပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ မပြန်ချင်သေးသဖြင့် မခင်ညိုတို့ ညီအစ်မများရှိရာမြို့သို့ သွားရောက် ခဲ့ပြန်၏။

မခင်ညိုတို့ညီအစ်မနှင့် မြစ်ဆိပ်တွင် ထဲမင်းဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ပုံကို မြင် ယောင်လာ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက သူမတို့ညီအစ်မများ၏ ထမင်းဆိုင်လေး အောင် မြင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံကို သတိရ၏။ ဒဂုန်း၏ဒဂိုဏ်းဘာ သည် ကားကို မြို့ထဲသို့မောင်းဝင်လိုက်၏။ ဒဂုန်းသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ကားကိုမောင်းနှင်ခိုင်းလိုက်၏။ မြစ်ဆိပ်တွင် ညီအစ်မများ၏ ထမင်း ဆိုင် ရှိနေဦးမည်ထင်၏။

သူမတို့ဆိုင်သည် ရှေးယခင်ကထက် များစွာအောင်မြင်နေ မည်လားမသိ။ ဒဂုန်းသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ မြစ်ဆိပ်ကိုကြည့်လိုက် ရာ မြစ်ဆိပ်သည် ၁၀ နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း များစွာပြောင်းလဲသွား ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဒဂုန်းသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဒဂိုဏ်းဘာနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်သွားလေရာ ပြောင်းလဲသွားသောဒဂုန်းကို မည်သူမျှ မမှတ်မိကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ ညီအစ်မသုံးယောက်၏ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်သောနေရာသို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်နေရာတွင် စဉ့်အိုး များ ရောင်းသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

မခင်ညိုတို့ညီအစ်မများသည် စီးပွားတိုးတက်၍ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ခြင်းမပြုလုပ်တော့ဟု ထင်မြင်လေ၏။ သူမတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် ကို ချစ်ခင်သူများလှ၍ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျနေပြီလားမသိ။

ဒဂုန်း၏ တောက်ပသောဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် မြစ်ဆိပ်ရှိ လူများသည် မှတ်မိခြင်းမရှိဘဲ ကြည့်ရှု၍သာနေကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူတောင်းစားအဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ဒဂုန်း၏အနီးသို့ တိုးကပ်လာ လေ၏။ ဒဂုန်းသည် သူတောင်းစားကြီးကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ သူတောင်းစားကြီးက ဒဂုန်းရှိရာသို့ ခွက်ကိုထိုးတည်၍

“အချိန်က အရာရာကိုပြောင်းလဲစေတယ်ဆိုတာ တကယ် မှန်တာပဲ။ လူကလေးကို သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီဆို”

ဟုရေလွှတ်လေရာ ဒဂုန်းသည် မိမိကိုမှတ်မိသော သူတောင်း စားအဘိုးကြီးကို အံ့သြသွားပြီး ပိုက်ဆံ ၅ ကျပ်ကို ခွက်ထဲသို့ ရက် ရက်ရောရော ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဒဂုန်းက

“အဘတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ မခင်ညိုတို့ ညီအစ်မတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ သူတို့ ထမင်းဆိုင်မဖွင့်တော့ ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချ၍

“သူတို့မိသားစုတွေလဲ အချိန်ကာလရဲ့ ပြောင်းလဲမှုမဏီကို ခံလိုက်ရပါပြီ။ သူတို့နဲ့တွေ့ချင်ရင်တော့ သူတို့အရင်နေသွားတဲ့ လမ်းကို သွားကြည့်ကြပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဒဂုန်းသည် သူတောင်းစားကြီးကို နှုတ် ဆက်၍ ကားဆီကိုပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

မြစ်ဆိပ်တွင် နေထိုင်သူများသည် သူဌေးတစ်ဦးက သူတောင်း စားအဘိုးကြီးကို ငွေ ၅ ကျပ်ပေးသွားခြင်းကို တအံ့တသြကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဒဂီးသည် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်၍ ဒရိုင်ဘာအား ညီအစ်မများ၏နေအိမ်ရှိရာသို့ မောင်းနှင်ခိုင်းလေ၏။ ဒဂီးသည် ကားလမ်းတစ်လျှောက်ကိုကြည့်ရှုရင်း တစ်ချိန်က အိုးကြီးအိုးငယ်များနှင့် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီး တွန်းလှည်းဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး မြစ်ဆိပ်သို့ လာခဲ့ပုံကို သတိရနေ၏။ မြစ်ဆိပ်တွင် လှေထိုးသားများကို ထမင်းရောင်းခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။

ဒဂီး၏ကားသည် ညီအစ်မများနေထိုင်သောလမ်းနှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေ၏။

ဒဂီးသည် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူ၏မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေ၏။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ကာလကဲ့သို့ ခနော်ခနဲစားပွဲခုံကလေးရှိနေပြီး စားပွဲခုံပေါ်တွင် မီးဖိုဟောင်းလေးနှစ်လုံးနှင့် ခေါက်မုန့်ကြော်သော ဒယ်ပြားလေးနှစ်ချပ်ကိုမြင်ရ၏။

ထိုစားပွဲခုံရှေ့တွင် ခေါက်မုန့်လုပ်နေသူမှာ ညီအစ်မသုံးယောက်အနက် မခင်ညိုနှင့် တင်တင်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခင်ခင်ကိုတွေ့ရပြီး ဈေးတစီးဒီးကျအောင် ထင်းခွဲနေသည် ကို မြင်ရ၏။

၁၀ နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း မခင်ညိုတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ကြီးပွားချမ်းသာလာရာမှ ဆင်းရဲသောဘဝသို့ မည်သို့ရောက်ရှိသွားသည်မသိ။

ဒဂီးသည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ဘဝကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်စေလိုက်၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ၎င်းတို့၏ဆိုင်ရှေ့သို့ လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးသောကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ဒဂီးက ကားထဲမှထွက်လိုက်သောအခါ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် တစ်သွေးတစ်မွှေးဖြစ်နေသော ဒဂီးကိုမြင်ပူး သယောင်ဖြင့်ကြည့်ရှုလေ၏။

ဒဂီးက ညီအစ်မများကိုကြည့်၍

“ အစ်မတို့ ကျွန်တော့်ကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဘာလို့ ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဒဂီးလေ ”

ဟုပြောလေရာ ညီအစ်မများ၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး မခင်ညိုက

“ ဟင်... ဒဂီး... ဒဂီး... နင် ဒဂီးနော်၊ နင် လူချမ်းသာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလား ”

ဟု တအံ့တဩမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်တော် အစ်မတို့နဲ့ခွဲခွာသွားပြီး ၁၀-နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရုန်းကန်ကြိုးစားလိုက်တာ အခုလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ခဲ့ရတာပဲ၊ အစ်မတို့က ဘာဖြစ်လို့ ခေါက်မုန့်ရောင်းရလောက်အောင် ဆင်းရဲသွားရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ညီအစ်မများသည် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး တင်တင်က

“ တို့ရဲ့မိုက်ဖြစ်တွေကို တို့ခံရတာပါ၊ ဒဂီးရယ်၊ ငါတို့ဟာ ထမင်းဆိုင်အောင်မြင်တော့ မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်ပြီး အသုံးအဖြုန်းကြီးခဲ့တယ်၊ ဒီတိုရဲ့ အလှူဂုဏ်ကြောင့် ထမင်းဆိုင်အောင်မြင်တယ်ဆိုပြီး အလှူဂုဏ်

မောက်ခဲကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်မရှိတော့တဲ့အခိုက်မှာ ယောက်ျားပေါင်းရဲ့ တွဲခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ ငါတို့ကို အလေး အနက်မထားဘဲ အပျော်သဘောမျိုးထားတာ မရှိမိဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ သူတို့နဲ့တွဲရတာပဲ အဖတ်တင်ပြီး နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ်။ နောက် တော့ ထမင်းဆိုင်ကိုပဲ ဖိဖိစီးစီးပြန်ဖွင့်မို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ ပေါ့တီးပေါ့ဆနေထိုင်တဲ့စရိုက်ကြောင့် သူတစ်ပါးဆိုင်တွေနဲ့ ပြိုင် ဆိုင်ရာမှာ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာခဲ့တယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ မခင်ညိုကလည်း မျက်ရည်တစမ်းစမ်းဖြင့်

“ အရင်တုန်းကတော့ ဆိုင်ကိုလာပြီး ပိုးပန်းတဲ့သဘောနဲ့ စားသောက်ကြတဲ့သူတွေဟာ အစ်မတို့ အရွယ်ကျချိန်ရောက်တော့ လာမစားချင်ကြတော့ဘူး။ မြစ်ဆိပ်မှာရှိတဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ထမင်းဆိုင် တွေက အသက်ငယ်ရွယ်ချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး ယှဉ် ပြိုင်ကြတာနဲ့ အစ်မတို့ဆိုင် အရှုံးပေါ့ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် လောက်ကစပြီး အရှုံးမခံနိုင်တော့တာနဲ့ ထမင်းဆိုင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက် ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခေါက်မုန့်ပြန်ရောင်းတဲ့ဘဝကို ရောက်ရတာ ပဲ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးသည် ညီအစ်မများ၏အဖြစ်ကို ခေါ် ခါယမ်း၍

“ အစ်မတို့ သိပ်မှားတယ်။ ဆိုင်ကို မပိတ်ပစ်ဘဲ ကိုယ့်ဆိုင် မှာရှိတဲ့အားနည်းချက်တွေကို အမှန်ဆုံးရှာဖွေရမယ်။ ဒီမြစ်ဆိပ်က အလွန်စည်ကားတဲ့အတွက် ဈေးကွက်ရှိပြီးသားပဲ။ ကိုယ့်ဆိုင်ရဲ့အား နည်းချက်တွေကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်လိုက်ရင် သူတစ်ပါးဆိုင်တွေကို ယှဉ်

ပြိုင်လာနိုင်မှာအမှန်ပဲ။ ဒါထက် အစ်မတို့တစ်ယောက်မှ အိမ်ထောင် ပြုဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုက ခေါင်းခါ၍

“ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်သွားပါပြီဟယ်။ သူတို့က ငါတို့ ညီအစ်မတွေကို အလေးအနက်သဘောထားတာမဟုတ်ဘူး။ အပျော် ကြံနေကြတာများတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီလိုသဘောထားကြတာက အစ်မတို့ရဲ့အနေအထိုင် မှားယွင်းတဲ့အတွက် သူတို့က အထင်သေးသွားကြတာမျိုး ရိုးရိုး သား သားနေထိုင်မယ်ဆိုရင် သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းမဲ့ သူတွေရှိလာနိုင်ပါတယ်။ အစ်မတို့အသက်အရွယ်တွေ မငယ်ကြတော့ ဘူး။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက် ၂၀ ကနေ ၂၃ နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့သင့်တယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာ စကားပုံ ရှိတာပေါ့။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့တဲ့။ ရိုးသားပြီး ကောင်းကောင်း ဖွန်ဖွန်လုပ်ကျွေးပြုစုမဲ့သူရှိရင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြပါ။ မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ ဘဝဟာ လင်ယောက်ျားမရှိရင် မတင့်တယ်ဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ညိုက

“ မောင်လေးစကားကို နားထောင်ပါမယ်။ လောလောဆယ် တော့ အစ်မတို့အိမ်မှာလိုက်နေပြီး မောင်လေးရဲ့ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြပါဦး။”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေရာ ဒဂါးသည် သူမတို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဟောင်းနွမ်းစပြုနေသည့် နှစ်ထပ်

၂၅၆ မင်းကြီးသုတ

အိမ်ကြီးကိုကြည့်ကာ လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ကျော်ကာလက သူကိုယ်တိုင် ဖခင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ပုံကိုသတိရလေ၏။ ဒဂုန်းသည် မခင်ညိုတို့ညီအစ်မ များနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း သူ၏ဘဝကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ညီအစ်မများသုံးစွဲနိုင်ရန် ငွေတစ်ထောင်ကိုပေးအပ်၍ သူမတို့ထံမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ မခင်ညို က ကားအနီးသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရင်း မျက်ရည်များစီးကျလာကာ

“ မောင်လေးပေးတဲ့ငွေတစ်ထောင်ကို အရင်းပြုပြီး မြစ်ဆိပ် မှာ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ပြန်ဖွင့်ပါမယ် ”

ဟုကတိပေးလေ၏။ တင်တင်နှင့်ခင်ခင်ကလည်း ဒဂုန်းအပေါ် ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့ပုံများကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် အတန်တန်ပြော ဆိုရှာ၏။ ဒဂုန်းသည် ညီအစ်မများကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဒဂုန်းသည် အပြန်လမ်းတွင် မိုးသီးရှိရာမြို့ကလေးသို့ ဝင် ရောက် လည်ပတ်ခဲ့သေး၏။ ဒဂုန်းသည် သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများကို မိုးသီးအား ပြောပြလေ၏။ မိုးသီးသည် ဒဂုန်း၏စကားများကို နား ထောင်၍

“ အစ်ကို့ဘဝမှာ ကြုံတွေ့တဲ့သူတွေဟာ အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာနော်၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပေါ်က ဇီးတော်ဖိနဲ့ဇီးထုပ်ရောင်း တဲ့ ရာကွက်ဘိုင်တို့လူစုလည်း ဘာဖြစ်နေသလဲ အစ်ကိုသိချင်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂုန်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးသီးက ဒဂုန်း၏လက်ကိုဆွဲ၍

“ အဲဒီလို အစ်ကိုကားကြီးကိုစက်နိုးပြီး မြို့ထဲကိုတစ်ပတ်

လှည့်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂုန်းသည် ဒဂုင်ဘာကို ကားမောင်းစေ၍ မြို့ ထဲသို့ တစ်ပတ်ပတ်စေ၏။ မြို့လယ်ဈေးအရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လင်ပန်းကလေးတစ်ချပ်ကို ကိုင်၍ ဈေးရောင်းနေသော အိန္ဒိယလူမျိုး တစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

မိုးသီးက ကားကိုအရှိန်လျော့ခိုင်း၍

“ အစ်ကို ရှေ့မှာ ဆီးထုပ်ရောင်းနေတဲ့သူဟာ ရာကွက်ဘိုင် လေ၊ အစ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒဂုန်းသည် ရာကွက်ဘိုင်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်၍

“ ဟင်... ရာကွက်ဘိုင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုဘဝမျိုးရောက် သွားရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးသီးက

“ သူတို့ရဲ့ဆီးတော်ဖိတွေ၊ ဆီးထုပ်တွေက အရည်အသွေး အလွန်ညံ့ဖျင်းတဲ့အပြင် ဆက်ဆံရေးကလဲ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း အလွန် မိုင်းစိုင်းတဲ့အတွက် သူတို့ဆီက ဈေးရောင်းတဲ့သူတွေဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ နန်းတွင်းမြေပဲယို၊ မြေပဲလိပ်တွေပဲ ယူရောင်းတော့တယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ စီးပွားကျပြီး ကိုယ်တိုင်ထွက်ရောင်းရတဲ့ဘဝရောက်ရတာပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ဒဂုန်းသည် လူ့ဘဝကို သံဝေဂရသလိုဖြစ်သွား လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သတည်း။

ဒဂါးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ဘဝကို ပြန်
လည်စဉ်းစားကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်သကဲ့သို့ ထင်မြင်မိလေ
၏။ ထိုလိုအပ်ချက်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်
သောအခါ သူ့ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သော မိုးနတ်
သူဇာ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းအကြောင်းကို သွားတွေ့လေ၏။

ထိုအခါ သူသည် မိုးနတ်သူဇာကို ပိုမိုတွေ့ချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
သူ၏တပည့်တပန်းများကို မြန်မာပြည်အနှံ့လွှတ်၍ မိုးနတ်သူဇာ ဆို
သော မိန်းမလှလေးကို ရှာဖွေခိုင်းလေ၏။ သူ၏တပည့်များသည် မြန်မာ
ပြည်အနှံ့လွှတ်၍ မိုးနတ်သူဇာကို ကြိုးစားပမ်းစားရှာဖွေကြ၏။ သို့သော်

ကာလကြာရှည်သည်အထိ မိုးနတ်သူဇာကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့
ရပေ။

ဒဂါးသည် မိုးနတ်သူဇာကို ရှာမတွေ့လေ ပိုမိုတွေ့ချင်လေဖြစ်
ပြီး ရင်ထဲတွင် မပြည့်စုံသလို ခံစားရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒဂါး၏ မဟာလူသားကုမ္ပဏီကြီး၌ မန်နေဂျာ
အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်သော မောင်ဖေသန်းဆိုသော လူငယ်လေးသည်
ဒဂါး၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်

“အစ်ကို ကျွန်တော်ခွင့်တစ်ပတ်လောက်ယူချင်လို့ပါ။”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဒဂါးသည် သူ၏ကုမ္ပဏီရှိ ဝန်ထမ်းများ
ကို အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ ခွင့်ပေးလေ့မရှိသောကြောင့် သက်ပြင်း
ချ၍

“ကိစ္စအထူးရှိလို့လား မောင်ဖေသန်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသန်းက ရှက်ပြီးပြီး၍

“ရှိတာပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမယူတော့မလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ရယ်မော၍

“ဪ... မိန်းမယူမလို့ကိုး၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါဆိုရင်တော့
ခွင့်ပေးရမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မောင်ဖေသန်းသည် ရိုးသားပြီး အလွန်အလုပ်ကြိုးစားသဖြင့်
ကုမ္ပဏီတွင် မျက်နှာလွှဲရသူဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသန်းက မဝံ့မရဲ
ဖြင့်

“ကျွန်တော့်ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကို အစ်ကို့ကိုဖိတ်ပါနော်”

အစ်ကို လာစေချင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ မောင်ဖေသန်းအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာက မိဘပေးစားလို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဖေသန်းက

“ ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို၊ သတို့သမီးက မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး သူ့ကြီးဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ ခိုကပ်နေသူပါ။ ဒါကြောင့် ကြီးတော်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မိဘတွေတိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်လိုက်ကြတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒဂါးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင် မင်းဘယ်တော့ခွင့်စယူမလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်မဲ့နေရောက်ရင် ကျုပ်လာနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ် ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဖေသန်းက

“ ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်မဲ့နေကျမှပဲ ခွင့်စယူမယ်၊ ရွာက ကိစ္စတွေကိုတော့ အဖေတို့လုပ်ထားလဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ မင်္ဂလာဦးရက်တွေမှာ ခွင့်ရက်များများရမှာ၊ အစ်ကိုမင်္ဂလာဆောင်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့တစ်ပြိုင်တည်းလိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂါးသည် မောင်ဖေသန်းမင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်တွင် အားလပ်နေသဖြင့် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း သံလျင်သို့ကူး၍ သူဌေးကွင်းအနီးရှိ ရွာကလေးသို့လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

မောင်ဖေသန်းသည် သူဌေးကိုယ်တိုင် သူ၏မင်္ဂလာပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်သဖြင့် လွန်စွာစိတ်အားတက်ကြွနေလေ၏။

သူဌေးကွင်းသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဖေသန်းတို့ရွာသို့ မြင်း

လှည်းဖြင့် ခရီးဆက်ရပြန်၏။ ရွာကလေးသည် ပုဂံထောင်ချောင်းကို ချောမွေ့၍တည်ဆောက်ထား၏။

ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ မင်္ဂလာဆောင်မှစွင့်သော လော်စပ်ကာသံကြီးကို ဆူညံစွာကြားရလေတော့၏။

မင်္ဂလာပွဲသည် နေ့လည် (၁၂) နာရီခန့်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်လေရာ ဒဂါးတို့သည် ရွာသို့အချိန်မီရောက်သွားလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် သတို့သားကို ဝမ်းသာအားကြီးဆိုကြ၏။ မောင်ဖေသန်းသည် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်သို့ရောက်သောအခါ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ အသန့်ရှင်းဆုံးနေရာတွင် ကော်ဖောကြီးတစ်ချပ်ခင်း၌ ဒဂါးအနားယူနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် အလုပ်ရှင် သူဌေးမင်းကိုပတ်တိုင် လိုက်လာသည်ဆိုသဖြင့် တအံ့တကြွသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒဂါးသည် ကော်ဖောပေါ်တွင် တင်မည့်အဖို့ ကွမ်းကိုတဖြုတ်က ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်ထိုင်နေရရှာ၏။ တလေးများသည် ဒဂါး အနီးသို့ တို့ထိမတတ် လာရောက်ကြည့်ရှုကြပြီး

“ သူဌေးကြီးဆိုလို့လာကြည့်ပါတယ်၊ ဘာမှမလူးပါဘူး ဝိုင်းလူကြီးပါပဲ ”

ဟုချေတတ်လေရာ ဒဂါးသည် ပြီးချင်သလိုဖြစ်သွားလေ၏။

မောင်ဖေသန်းတို့သည် ရွာမှာအတော်အသင့်တတ်နိုင်သူများရှိပုံရ၏။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်နှင့်နေနိုင်ကြ၏။ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် သတို့သမီးသည် အလှပြင်ဆံဟု သိရ၏။

မောင်ဖေသန်းသည် သတို့သမီးကို သူဌေးမင်းနှင့်မိတ်ဆက်

၂၆၂ မင်းမြတ်သူရ

ပေးရန် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်သွားလေ၏။ ဒဂီးသည် နာဂီကိုကြည့်လိုက်ရာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် တစ်နာရီနီးပါးလိုသေးကြောင်းတွေ့ရ၏။ ခဏအကြာတွင် မောင်ဖေသန်းပြန်ဆင်းလာပြီး သတို့သမီး အဝတ်အစားလဲနေကြောင်းပြောလေ၏။ ဒဂီးက ရယ်မော၍

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ မောင်ဖေသန်းရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတဲ့အချိန်ရောက်ရင် သတို့သမီးကိုမြင်ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဖေသန်းက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်

“ကျွန်တော့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို သူဌေးကိုယ်တိုင်ကြိုရောက်ချီးမြှင့်တယ်ဆိုတော့ အစ်ကို့ကို အရင်ဆုံး မကြိုဆိုရင် မလေးစားရာကျမှာ နီးလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒဂီးက ရယ်မော၍

“ကျုပ်ကို တသီးတသန့်ကြီး လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ရိုးရိုးညီသည်တစ်ယောက်လိုသဘောထားစမ်းပါ။ အလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ မထားစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်က လူအချင်းချင်း အဆင့်အတန်း မခွဲတတ်ဘူးဆိုတာ မောင်ဖေသန်းသိပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဖေသန်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါတော့ဒါပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဂါရာတရားရှိရမယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဖေသန်းသည် ခဏကြာအောင်စောင့်ရင်း စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍

“အမျိုးသမီးတွေ အလှပြင်တာ ဒီလောက်ကြာတယ်ဆိုတာ အခုပဲမှသိရတယ်အစ်ကိုရေ၊ ကျွန်တော်သွားကြည့်ဦးမှပဲ”

မဟာသုဿ မောင်ဒဂီး ၂၆၃

ဟုပြောကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြန်၏။

မောင်ဖေသန်း အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး များမကြာမီ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆူညံဆူညံအသံများကိုကြားရပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေသူများသည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြလေ၏။

ဒဂီးသည် ဆူညံသံများကို နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း သံသယကွဲကွဲ မကြားရသဖြင့် မသိရှိဘဲဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မောင်ဖေသန်းသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ မောကြီးပန်းကြီးရောက်လာပြီး လျှင်

“ခုကွဲပါပဲအစ်ကိုရယ်၊ သတို့သမီးမရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်သွားပြီ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဒဂီးက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်... စောစောကပဲ သတို့သမီးအလှပြင်နေတယ်ဆို”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဖေသန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နဲ့တောင် ပြီးပြီးရှင်ရှင် ဧက... ပြောခဲ့ပါသေးတယ်၊ ရန်ကုန်ကကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးအင်းကိုယ်တိုင်လိုက်လာစာယ်ဆိုလို့ ပြတင်းပေါက်ကတောင် အစ်ကိုတို့ သူကြည့်ပြီး အံ့သြနေသေးတယ်၊ အခုသူပျောက်သွားတာကို သူတို့ ကူညီပြီးအလှပြင်ပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ မသိကြဘူး၊ ရေအိမ်သွားမယ်ဆိုပြီးအိမ်နောက်တက်ဆင်းသွားတာအခုထိပြန်မလာဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဒဂီးက မောင်ဖေသန်းကို စိတ်မပူရန်ဖျောင်းဖျောင်း အိမ်ကြီးအနောက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ တသွင်းတွင် ဦးဆင်းနေသော ပုဂံတောင်ချောင်းကိုမြင်ရ၏။

မောင်ဖေသန်းနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် ပုဂံတောင်ချောင်း ရိုးတစ်လျှောက် သတို့သမီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ ရွာသူတစ်ဦးက

“ သတို့သမီး ချောင်းထဲများ ခုန်ချသလားမသိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဖေသန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲဖျက်သွား ရှာ၏။ သတို့သမီးသည် မောင်ဖေသန်းကို လက်မထပ်ချင်၍ ထွက် ပြေးလေသလားမသိ။

သို့သော် မောင်ဖေသန်းကို လက်မထပ်လိုလျှင် ယခင်ကပင် ထွက်ပြေးနိုင်၏။ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း သတို့သမီးဘက်မှ သဘောမတူ ဘဲ အတင်းအကျပ်စီစဉ်ခြင်းမဟုတ်ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်ရွာလုံးစဉ်းစားရ ခက်နေလေ၏။ သတို့သမီး၏ကြီးဒေါ်ကြီးသည် တရှုံ့ရှုံ့ငိုယိုရင်း လိုက် ပါလာကြ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် အတန်ကြာအောင် လိုက်ရှာပြီး နောက် သဲသောဝါပြင်ပေါ်တွင်ကျနေသောနှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကိုတွေ့၍

“ သတို့သမီး ဖိလမ်းအတိုင်းသွားတာ သေချာပြီ၊ ဟောဒီမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ့ပြီ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ မောင်ဖေသန်းသည် နှင်းဆီပန်းကို ကောက်ကိုင်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါ မသစ္စာရဲ့နှင်းဆီပန်းပဲ ”

ဟုဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လေ၏။

ဒါးသည် သတို့သမီး၏အမည်ကိုနားထောင်ရင်းပြုံးလိုက်ပြီး

“ ဩော်... နာမည်က မသစ္စာဆိုပြီး တကယ်တမ်းကျတော့

သစ္စာမရှိပါလား၊ ဒီ သစ္စာမရှိတာလဲ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါလေ၊ သူ့ အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့ ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသန်းနှင့်ရွာသားများသည် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခု သို့ ဦးဆောင်၍လျှောက်သွားလေ၏။ တောင်ကုန်းကလေးသည် ပုဂံ တောင်ချောင်းအနီး ကပ်လျက်ရှိနေပြီး တောင်ပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူ စေတီလေးတစ်ဆူရှိ၏။

စေတီမှ ဆွဲလွှဲသံလေးများကို လေအာဝံ့တွင်ကြားရသဖြင့် ဒဂါး ၏စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေသော်လည်း ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ နာကြည်း စိတ်များကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မောင်ဖေသန်း၏စိတ်ကိုမူ ငြိမ်း အေးဟန်မတူပေ။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍တက်သွားသော ရွာသားတစ်ဦးက မြေ ပြင်မှ ဖိနှပ်တစ်ဖက်ကိုကောက်ကိုင်၍

“ တောင်ပေါ်မှာပဲရှိတယ်၊ ဟောဒီမှာ သတို့သမီးဖိနှပ် ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သတို့သားမောင်ဖေသန်း၏ ပူပင်သောကပြစ်နေသော စိတ်ကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေပြီး တောင်ပေါ်သို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ တက် သွားလေ၏။

တောင်ပေါ်သို့တက်သောလမ်းသည် အရိုက်ကောင်းစွာရရှိနေ ပြီး အေးမြသော သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များရှိ၏။ ဒဂါးသည် မောင်ဖေသန်းကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြုလုပ်နိုင်ရန် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်း၍ တောင် ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မထင်မှတ်

သောမြင်ကွင်းကြောင့် မောင်ဖေသန်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ် သွားလေ၏။

ကျောင်းသမီးရဲ့တွင် ကျောပေး၍ဖူးထောက်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီး၏နဘေးတွင် သင် တုန်းခားတစ်လက်ကိုင်ထား သော ဦးပွင်းတစ်ပါးနှင့်ဆရာတော်ကိုတွေ့ရ၏။ မောင်ဖေသန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“မသစ္စာ၊ မသစ္စာဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို အရှုံး လုပ်နေတာလား”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ မသစ္စာဆိုသောအမျိုးသမီး သည် ကျောပေး၍ထိုင်နေရာမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာသော သတို့ သားနှင့်ရွာသူရွာသားများကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မသစ္စာ၏ကြီးတော် ကြီးကလည်း

“သမီးရယ်၊ သမီးဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ကို မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဦးပွင်းကြီးသည် သင်တုန်းခားကိုကိုင် ၍ မသစ္စာကို ရပ်စောင့်နေလေ၏။ မသစ္စာသည် ဖူးထောက်ထိုင် နေရာမှ ထ၍ ရွာသူရွာသားများ၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများ၏မျက်နှာတွင် သူမကို နားမလည်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေလေ၏။

သူမသည် ရွာသူရွာသားတစ်ယောက်ချင်း၏မျက်နှာကို ပြောင်း စွဲကြည့်ရင်း ဒဂိုးနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသောအခါ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ဒဂိုး၏ရင်ထဲတွင်လည်း လှိုက်ခနဲဖိုသွားပြီး စိတ်ထဲတွင် အလွန် လှုပ်ရှား သွား၏။

သူ၏သွေးခုန်နှုန်းများ မြန်ဆန်လာသလို ခံစားရ၏။ သူ၏နှုတ် မှလည်း တီးတိုးရေရွတ်မိလိုက်၏။

“မိုးနတ်သူဇာ၊ မိုးနတ်သူဇာပါလား၊ မိုးနတ်သူဇာက ဘာဖြစ် လို့ မသစ္စာဖြစ်သွားရတာလဲ”

မသစ္စာသည် ဒဂိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ ဂျာမွေ့ခဲ့သော မိုးနတ်သူဇာ ဖြစ်နေလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာသည် ဒဂိုးကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

“ကူလီလေးမောင်ဒဂိုးဟာ သူဌေးကြီးဦးဒဂိုးဖြစ်သွားသေး တာပဲ၊ မိုးနတ်သူဇာက မသစ္စာဖြစ်တာ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ကံကြမ္မာက သိပ်ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဒဂိုးက မိုးနတ်သူဇာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြင့်ကြည့်၍ အထစ်ထစ်အဝဲအဝဲဖြင့်

“ကျုပ်... ကျုပ်... မိုးနတ်သူဇာကို မြန်မာပြည်အနှံ့ရှာမွေ့ခဲ့ သေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှရှာမရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာနှင့် သူဌေးကြီးဦးဒဂိုး သိက္ခာမီး နေခြင်းကို မောင်ဖေသန်းနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် လွန်စွာအံ့ဩ နေဟန်ရှိပြီး ၎င်းတို့၏ ပြဿနာများကိုပင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့်ကြည့်နေကြ၏။ မသစ္စာခေါ် မိုးနတ်သူဇာက ဒဂိုး ကလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ

“ရှင်မြို့ကထွက်သွားပြီး သုံးနှစ်လောက်မှာပဲ အဖေဆုံး သွား

၂၆၈ မင်းမြတ်သူရ

ခဲ့တယ်။ ဒီနောက်တော့ ရိုးရိုးသားသား စုဆောင်းထားတဲ့ငွေရင်းလေးတွေကို မယုံကြည်ရတဲ့လူတွေလက်ကို အပ်လိုက်မိတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး စီးပွားကျပြီး ကျွန်မတို့မိသားစုပိုင် အိမ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ အဓမ္မဟာ ရိုးသားရုံမကဘူး သူတစ်ပါးပြောတာကို ယုံကြည်လွယ်တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးရောင်းတဲ့ငွေတွေကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားရင်တောင် အခုလိုအချိန်လောက်နဲ့ ကုန်မသွားနိုင်ဘူး။ အခုတော့ လူလိမ် လူညာတွေရဲကောင်းကို အထင်ကြီးပြီး ရှိတဲ့ငွေတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခဲ့တယ်။ ငွေတွေကုန်လောက်နီးပါးရှိတော့မှ အမေလဲ အိမ်ရာထဲမှာ လဲတော့တာပဲ။ အမေဖိပ်ရာထဲလဲတော့ ကျွန်မ ကျောင်းထွက်ပြီး ရှိတဲ့ငွေလေးနဲ့ နာတာရှည်အမေ့ကို ပြုစုရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အမေဆုံးပါးသွားလို့ ဒီရွာမှာရှိတဲ့ကြီးတော်ကြီးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဒီရွာမှာလာနေခဲ့တာပဲ။”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဖေသန်းသည် သူမ၏စကားကို နားထောင်နေရာမှ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

“မသစ္စာ၊ မင်္ဂလာပွဲက ထွက်ပြီးတဲ့အကြောင်းကိုရှင်းပါဦး”

ဟုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာသည် မောင်ဖေသန်းကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ရှင်... စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးနားထောင်ပါ။ ကျွန်မစကားဆုံးရင် ရှင်းသွားမှာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက ဆက်လက်၍

“အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ကံကြမ္မာရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံကို ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရတယ်။ အမေဟာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး

ကျွန်မတို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဆိုရင် လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ဘဝ အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုရဲ့ ခါးသီးတဲ့ဒဏ်ကိုခံရတယ်။ လူတကာရဲ့နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမှုကိုခံရတယ်။ အတွေ့ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ရွှေနှင့်စားပြီး ရွှေနှင့်ကိုက်မွေးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ဒီအတွေ့အကြုံတွေဟာ အလွန်ခါးသီးခဲ့တယ်။ နာကြည်းကြေကွဲဖို့ကောင်းခဲ့တယ်။ လောကကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ကံကြမ္မာက ဘာလို့ ဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ထိခိုက်စေခဲ့တာလဲ။ ဒီပြဿနာကိုပဲ နေ့နေ့ည ည ကျွန်မ တွေးတောနေမိတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ ကျွန်မ မဟုတ်တော့ဘူး။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တဲ့ကြီးတော်ကြီးက ကိုဖေသန်းနဲ့ပေးစားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် နားချခဲ့တယ်။ ကျွန်မလဲ ကြီးတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်။ ကိုဖေသန်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်လဲ မယားဝတ္တရားကျေပွန်ဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မဘဝကို တစ်ကပြန်စကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ကူးတွေအားလုံးဟာ စောစောက သူဌေးကြီးဦးအင်းကိုမြင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ပျက်ပြယ်သွားပါပြီ။”

ဟုပြောလေရာ မောင်ဖေသန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့်

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ပျက်ပြယ်သွားလဲ၊ သူဌေးကြီးနဲ့ မသစ္စာဘာဆိုလို့လဲ။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိုးနတ်သူဇာက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဖေသန်း။ ရှင့်လို ရိုးသားပြီး ကြိုးစားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူမယ့်မိန်းမတွေ အများကြီးရှိမှာပါ။ ကျွန်မကိုတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ရှင့်အတွက် ကျွန်မသိပ်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို အသစ်ပြန်မစချင်တော့ဘူး။”

ဟုပြောလေရာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော ဒါးက

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မစချင်တာလဲ မိုးနတ်သူဇာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ကံကြမ္မာကို ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး။ ကံကြမ္မာကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ။ ကျွန်မဟာ ရွှေမှုန့်စားပြီး ရွှေစွန်းကိုက်လာတဲ့ဘဝကနေပြီး မြေကြီးအောက်ကို ထိုးဆင်းသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုတွေကို အားကျပြီး ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကူလီလေးတစ်ယောက်ဟာ မြေကြီးပေါ်ကနေ မိုးပေါ်ရောက်သွားပြီ။ ဒီလိုပြောင်းလဲမှုတွေကို မြင်ပြီး ကျွန်မ သိပ်ကြောက်သွားပြီ။ ကံကြမ္မာဟာ ဩဇာအကြီးဆုံးပါပဲ။ ကျွန်မတို့က ကံကြမ္မာရဲ့စေခိုင်းချက်အရ လောကအလယ်မှာ ကံပြုအသုံးတော်ခံနေတဲ့အရပ်ကလေးတွေပါ။ ဒါကြောင့် လောကီဘုံမှာ ကျွန်မ မနေဝံ့တော့ဘူး။ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်မကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါ။ အားလုံး ကျွန်မကို နားလည်ကြပါ။ တကယ်တော့ အရာရာတိုင်းဟာ ကံစိမ့်ရာ အတိုင်းပါ။”

ဟုပြောလေရာ သတို့သားမောင်ဖေသန်းသည် မိုးနတ်သူဇာကို မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ဂူဝိုင်းဝိုင်းကြီးကြည့်နေလေ၏။ မိုးနတ်သူဇာနှင့်သူ ဘဝချင်းခြားသွားသလို ခံစားနေရလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဆရာတော်ကြီးက

“ဒကာမလေးဟာ အမှန်ကိုမြင်သွားပါပြီ။ တကယ်တော့ ဒကာတို့အားလုံး အမှိုက်မှောင်ထဲမှာ တိုးဝင်နေတုန်းပဲ။ ဒကာမလေးက သစ္စာတရားကို သိမြင်ဖို့ လမ်းစပေါ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် တားဆီးဖို့ မသင့်တော့ဘူး။ သူ့ကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။”

ဟုမိန့်ကြားလိုက်ရာ လူအများအားလုံး မြေပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဆရာတော်ကြီးကို လက်အုပ်ချီလိုက်ကြလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်၍

“ဒကာမလေးဟာ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေဖို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ ဒကာမလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကပ္ပိယကြီးက မြို့တက်ပြီးဝယ်ယူနေတယ်။ သူဟာ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘုရားရဲ့သမီးတော်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒကာတို့အားလုံး လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးတွေကို ငြိမ်းလိုက်ကြပါ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာလို့ သဘောထားနိုင်ရင် ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။”

ဟုပြောလေရာ သတို့သားမောင်ဖေသန်းက ဆရာတော်ကြီးကို လက်အုပ်ချီ၍

“တင့်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် နားလည်သွားပါပြီ။ တားညီတော်နဲ့မသစ္စာ ဖူးစာကံမပါဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့။”

၂၂. မင်းမြတ်သူရ

တုလျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က မောင်ဖေသန်း၏
မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ကျောင်း
အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြွသွားလေတော့၏။

ဒဂါးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်ရှိသော မောင်ဖေသန်း၏ ပခုံး
ကိုဖက်၍

“ဆရာအားလုံးက ကံမီမရဘဲ မောင်ဖေသန်းရယ်၊ စိတ်ကိုပြေ
သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဟုတီးတိုးနှစ်သိမ့်လိုက်လေတော့သတည်း။ ။

သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကင်းသော
မင်းမြတ်သူရ

